

CHẶN LẠI QUÝ CÔNG TỬ TOÀN DIỆN

Tác giả: **Đồng Đồng**

Converter: **Ngocquynh520**

Edit: **VyYen9x**

Beta: **Bìn bìn**

Làm ebook: **Smiley Su**

Truyện được chia sẻ miễn phí tại diendanlequydon.com

Giới thiệu

Đúng vậy! Cô chính là người rất “Thất bại”

Đầu năm nay quan hệ bạn bè rất tốt!

Bạn tốt gặp khó khăn về tiền bạc, cô liền hướng ngân hàng thế chấp nhà vay cho bạn một khoản lớn.

Nhưng vì trọng nghĩa mà tương trợ lại làm cuộc sống của cô nháy mắt biến thành đen trắng!!!!!!!

Bạn thân lấy tiền lẫn trốn, khiến cho cô gánh khoản vay lớn này...

Việc này đồng nghĩa với việc GUCCI, LV tiêu tán như khói mây.

Cô còn không có tiền, không nghề nghiệp, khôn khổ nhất là trong túi tiền chỉ còn lại tiền đồng!

Thượng Đế a ~ Cô thề cô tuyệt đối không phải người ham hư vinh phú quý.

Mà là, loại tình huống này cũng chỉ có thể —

Tìm một người đến giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh này, còn giúp cô giải quyết khoản nợ kia.

... Chỉ là đợi chút...

Mặc dù ông trời rất nhanh đã đáp ứng lời kêu gọi của cô,

Nhưng đây lại là ông chủ của cô.

Cũng quá là biến thái chứ! Ông trời ~ Số cô thật là thảm,

Cho dù thật muốn trừng phạt cô vì động cơ tìm phiếu cơm không thuần khiết,

Cũng đừng đưa cho cô một tổng giám đốc tú lơ khơ (*chỗ này mình không hiểu*) quỹ dị chứ...

Mục lục

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#)

[Chương 3](#) [Chương 4](#) [Chương 5](#)

[Chương 6](#) [Chương 7](#)

[Chương 8](#) [Chương 9](#) [Chương 10](#)

Mở đầu

Ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ dài, thường thường thì hiệu suất công việc kém hơn thường ngày, hơn nữa bầu trời thì âm u, quang cảnh thành phố hơi mờ mịt, cảnh buồn người còn buồn hơn, nhìn mây không phải là mây, nhìn bùn không phải bùn, nhìn mình, cũng sẽ càng ngày càng ghét chính mình.

Trong một đêm tràn đầy không khí tiêu cực, có bốn cô gái quý dị giống nhau, đang nặng nề bước đi, không hẹn mà cùng từ bốn cửa tàu điện ngầm đi đến đài ngắm trăng phía bờ hồ.

Đây là chuyến tàu điện ngầm cuối cùng tối nay, bốn cô gái tựa như những bức tranh, đều là những cô gái cô đơn, đang chung đường đi đến nơi kết thúc cuộc sống cuối cùng.

Bốn người con gái này, trên căn bản, gương mặt mỹ lệ, vóc người cân xứng, ngũ quan đặc sắc, bày ra bốn loại tính cách khác nhau, giống như cô gái có bốn tính tình khác nhau trong “Fifth Sally” dưới gòi bút của Daniel Keyes, mặc dù nói họ không có vấn đề gì về phương diện tinh thần, vậy mà họ lại ở xã hội nảy sinh ra vấn đề khó giải quyết.

Đoàn xe giống như đạn xuyên qua, phá vỡ đi sự yên tĩnh trong đêm, trên đường từng đoàn xe nối tiếp, mưa phùn cuộn cuộn vô tình đập vào cửa kính xe thì đột nhiên có một tiếng khóc vang lên, làm cho lỗ tai ba người không khỏi dựng thẳng đứng lên.

“Mẹ, con xin lỗi mẹ, là con bất hiếu, con thật có lỗi với người... Ô ô...” Cô gái xinh đẹp này là Khang Tư Mỹ, đôi tay đang níu chặt lấy túi Chloe hàng độc được bán hạn chế, cúi đầu nước mắt ròng ròng.

Cô vừa khóc, lập tức thu hút sự chú ý của ba người còn lại.

Hách Nhạc Đế là cô gái đầu tiên tiến lên an ủi, hai người còn lại là Ngải Chi Duy cùng Phan Đình cũng nổi lên lòng trắc ẩn, ba người cùng đi đến bên cạnh Khang Tư Mỹ, chia sẻ với nhau những bi kịch của mình.

Khang Tư Mỹ, là một nhà thiết kế thời trang danh tiếng, cô là nhà thiết kế trang phục, trong giới chuyên môn cũng được đánh giá cao, mỗi khi cho ra Style theo mùa, thường đều có thể kết hợp chặt chẽ với xu hướng thịnh hành của Milan, New York, Paris, là người rất chăm chỉ, nỗ lực, trang phục mang

phong cách thời thượng, mặc vào người cho cảm giác phóng khoáng lạc quan.

Cũng bởi vì cô quá yêu thích thời trang, nên cô đã bị huấn luyện thành sát thủ quẹt thẻ; yêu thích hàng hiệu một cách điên cuồng, tiêu tiền không ngần ngại, bất kể là túi Birkin, túi Kelly, túi LV, Gucci, Prada, Herme's... Một khi có sản phẩm mới ra, không tới 24h lập tức chiến lợi phẩm đã có trong tủ quần áo của cô.

Mà cô còn là người trọng tình trọng nghĩa, đôi đũa với bạn bè có thể nói là xin gì được nấy, chỉ cần bạn bè gặp nạn, chính vì tính tình tốt này, khiến cho cô bị một số bạn xấu lập kế hãm hại, bọn họ cấu kết với nhân viên ngân hàng, khiến cô thế chấp nhà vay mười triệu tiền Đài Loan (*cái khoản này không hề nhỏ nha*), bạn cô vừa có tiền, liền lập tức ôm tiền bỏ trốn, để mình cô gánh món nợ này.

Hách Nhạc Đê, là một cô giáo dạy đàn piano cho trẻ nhỏ, ở trong thế giới của cô, trừ bỏ âm nhạc, đối với việc bên ngoài xã hội cô đều không có biết gì cả.

Cũng chỉ bởi vì quá đơn thuần ngây thơ, khiến cô gặp phải kẻ lừa gạt, cô lập tức bị lừa, khi cô nhận được một cú điện thoại, nói thẻ ngân hàng của cô có kẻ dùng mạo danh, cô không nói hai lời liền chủ động đến trước máy ATM tự động, theo như kẻ lừa đảo chị thị, đem toàn bộ tiền tiết kiệm của mình chuyển hết sạch, không còn dư lại đồng nào.

Ngải Chi Duy, là một nhân viên công vụ tại văn phòng bảo hiểm; cô là người có quan niệm truyền thống, bảo thủ, cộng thêm nhìn quanh mình bạn bè bởi vì vấn đề kinh tế mà gia đình bất hòa, làm cho cô tuyệt không có cảm giác an toàn đối với tình người.

Cũng bởi vì như thế, cô đem toàn bộ số tiền dành dụm cả đời để đầu tư thị trường bất động sản, vốn cô tính tình cẩn thận, cho là đầu tư vào địa ốc là không nguy hiểm, cũng có thể đảm bảo giá trị tiền đầu tư, cho nên theo lời giới thiệu của nhân viên môi giới, cô lớn mật mua một căn hộ.

Ai biết ông trời nhất định bắt cô cả đời bấp bênh, khiến cô mua được một căn hộ thật tồi tệ!. Trần nhà cốt thép lộ ra ngoài, vách tường, nền gạch, cột trụ... chỉ cần gõ nhẹ liền rơi xuống một khối xi măng, thảm hại hơn chính là cô không thể yêu cầu bên xây dựng viện trợ sửa chữa, đi kiện tụng thì kết quả càng khiến cô thêm mệt mỏi, xem ra mong pháp luật chủ trì công đạo, lấy lại tiền mồ hôi nước mắt của cô, có lẽ chỉ là một điều xa vời.

Người cuối cùng là Phan Đình, cô vốn là một vận động viên khiêu vũ nổi tiếng, thường đại biểu cho quốc gia đến các nơi trên thế giới để thi đấu, đáng người nóng bỏng, cộng thêm sự xuất hiện bắt mắt, cùng với tính cách giàu trí tưởng tượng và nhiệt tình, khiến cho mọi người đều ưu ái đánh giá cô rất cao, cúp lớn cúp nhỏ nhiều không đếm hết, vì vậy cũng làm cho cô kiếm được không ít tiền thưởng.

Thật không may, cô sinh ra trong một gia đình ham mê cờ bạc, Cha thì yêu cờ bạc xỏ số, mẹ thì yêu mạt chược, một loạt các khoản nợ lớn nhỏ đều để cho người con hiếu thảo là cô thanh toán hết, đến cuối cùng hai người còn lừa cô đứng lên tổ chức sòng bài (*làm nhà cái*), lần mở sòng đầu tiên, đã để các con bạc giành chiến thắng trên sáu ngàn vạn, cha mẹ cô không nói một lời liền rời khỏi sự lộn xộn này, làm hại Phan Đình từ vận động viên khiêu vũ nổi tiếng phải đổi nghề sang múa cột để kiếm tiền trả nợ, cuối cùng bị cảnh sát bắt được, cả tinh thần và thể xác cô đều mệt mỏi, đối mặt với một cặp cha mẹ đáng sợ như vậy, cô cảm thấy thật mất mát, tương lai mờ mịt không biết nên đi con đường nào.

Bốn cô gái trong nỗi bất bình của mình, phát hiện mọi người đều là vì tiền mà khổ sở.

Vốn là bốn người không hẹn mà cùng đi đến nơi này, muốn nhảy xuống sông, một lần giải quyết tất cả mọi chuyện; hôm nay bốn cô có duyên gặp nhau, một cố lực vô hình trở thành động lực thúc đẩy trong cơ thể họ, làm cho trái tim đã sớm thành tro tàn, lại có dấu hiệu hồi sinh.

Các cô quyết định phản chấn tinh thần, không cúi đầu trước số phận, đối diện với món nợ khổng lồ kia, tích cực đi giải quyết mà không tiêu cực trốn tránh.

Chỉ là họ không biết sẽ tốn mất mấy chục năm, lãng phí tuổi thanh xuân quý báu để trả món nợ này, các cô tiếp thu ý kiến lẫn nhau, vắt hết óc suy nghĩ hy vọng có thể tìm một đường tắt, đó là có thể làm cho các cô trong một đêm có thể trả sạch món nợ, còn có thể tìm được phiếu cơm dài hạn...

Cả bốn người đều ăn ý mười phần, bốn bàn tay gặt gao nắm chặt, ánh mắt kiên định nhìn nhau, cuối cùng đều đi đến một quyết định chung —

Họ nhất định phải nghĩ hết biện pháp gả vào gia đình giàu có, không gả được vào nhà giàu, cuộc sống của các cô sẽ hết sức khó khăn.

Chương 1

Nhà trọ Ma Tước.

Chọn một ngày hoàng đạo, Phan Đình mang theo ba người đi tìm nhà trọ tiện nghi nhất làm nơi đặt chân, từ giờ trở đi họ phải liệu cơm gắp mắm, tăng thu giảm chi, vì “chiến đấu giải thoát nghèo khó”, triển khai kế hoạch tiết kiệm ma quỷ, bước đầu tiên, là phải giải quyết vấn đề nhà ở chiếm tổng chi tiêu nhiều nhất.

May mà chủ nhân của nhà trọ Ma Tước là chú của Phan Đình, Phan Ứng, nhà trọ Ma Tước danh như ý nghĩa chính là “Ma Tước tuy nhỏ nhưng đầy đủ”, bên trong không có cố ý sửa đổi cho phù hợp với sự thay đổi của xã hội, mà ngược lại còn cất giữ được phong cách từ thập niên 70, cái loại hoài cổ này khiến ta nhớ đến hương vị ngày xưa, đây là do Phan Ứng thiết kế, nhấn mạnh vào sở thích cá nhân, muốn làm sao thì làm vậy, không ai có thể thuyết phục được.

Nơi này cho thuê theo tháng, một tháng tiền thuê là 3000, cho nên đại bộ phận khách đến đây, sẽ phải trải qua sự sàng lọc của Phan Ứng, nhà trọ này những người thuê một số là không thể chịu đựng được bạo lực gia đình, còn có một số người muốn thoát khỏi sự dằn vặt giữa băng phái, hoặc là muốn quên đi ký ức không vui, chọn một khởi đầu mới... Dù sao khách đến nơi này, đều có một quá khứ đau đớn, không vui.

Bốn người đi đến quây tiếp tân, phát hiện bên trong không có một bóng người, đi vòng qua bên trái đại sảnh là phòng tiếp khách, không gian rộng chừng bảy hay tám mét vuông, có ba người phụ nữ đang vui vẻ nói chuyện phiếm.

“Bác sĩ này thật đúng là phúc tinh của phụ nữ chúng ta, hần giúp chúng ta không cần oan uổng mất tiền đi mua mặt nạ, mà có thể có được sản phẩm dưỡng da hiệu quả không khác sản phẩm dưỡng da cao cấp, mọi người xem, tôi chỉ cần mua công thức và vật liệu về, điều chế một chút, lập tức có một mặt nạ dưỡng da chống nếp nhăn hiệu quả, công thức này cộng lại, còn không mất đến năm trăm đồng, là có thể để chúng ta dùng đến nửa năm không chừng, mọi người không dùng thử, thật sự là rất có lời”. Một vị xem ra là phụ nữ trung niên, nhưng vẫn không mất đi sự quyến rũ của người con gái, cầm búp bê

mới điều chế, theo thứ tự đắp lên hai người phụ nữ đang ngồi trên ghế mây.

“A... Dì... Vũ, cháu mới hơn hai mươi tuổi, chắc chưa cần phải đắp mặt lạ chống nhăn chứ?” cô gái trẻ tuổi đã được đắp mặt nạ lớn giọng hỏi.

“Khi đắp mặt nạ không được nói, đến lúc đó bị hồng chớ trách ta” người phụ nữ kia cầm lên bàn chải vừa đắp mặt nạ vừa nói: “Đừng tưởng rằng còn trẻ mà không cần dùng mặt nạ chống nếp nhăn, bảo dưỡng vào mùa đông, thì phải kể đến loại kem hoa cúc tốt nhất này, bên trong có chứa hoa chanh có tính axit kích hoạt da, trì hoãn sự lão hóa, có từng nghe đến phòng bệnh hơn chữa bệnh chưa? Cô chờ khi có bão mới đi sửa nhà thì không còn kịp rồi!”

“Vậy tôi lớn tuổi như vậy rồi, hiện tại mới đắp còn có tác dụng không” thím Yến chuyên tâm hỏi.

Dì Vũ không quay người lại, trực tiếp trả lời, “Thím thường thường làm việc ở phòng bếp, khói dầu sẽ làm tắc nghẽn lỗ chân lông, đợi lát nữa tôi sẽ giúp thím điều chế ô liu cùng với tinh dầu chanh...Ừ, trong bếp chắc có dầu ô liu chứ?”

Thím Yến không có đáp lại, đôi mắt đang nhìn về bốn cô gái ở đại sảnh.

Dì Vũ cũng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra trong sảnh không biết lúc nào xuất hiện bốn cô gái xinh đẹp.

“Các bạn là muốn dùng chân, hay là...” Dì Vũ đột nhiên phát hiện cái gì đó, đột nhiên bối rối kêu lên: “A, ai là cháu gái của chồng tôi vậy? Tôi gần đây thật đáng trí, thậm chí đã quên hôm nay có khách quý tới”.

Phan Đình đi lên phía trước, nhìn người phụ nữ nói tiếng Thượng Hải một cách lưu loát, ăn mặc rất hợp thời, vóc người nở nang, đây là dì Vũ người kết hôn với chú của cô ba năm trước.

“Dì, cháu là Phan Đình, dì gọi cháu là Tiểu Đình là được rồi”

“Ô Ô u, cháu chính là cháu gái mà chồng dì nói sao, nhìn một chút, gương mặt trái xoan, thắt đáy lưng ong, trước cũng lồi sau cũng vênh lên, thật là giống tốt nha...” Dì Vũ tới trước mặt họ đem Phan Đình kéo tới, đi vòng quanh, xem xét giống như đang chọn một con heo mẹ.

Chị Oanh đi lên phía trước, đến chỗ dì Vũ kề tai nói nhỏ: “Dì Vũ, từ “giống tốt” hai từ này không nên dùng tùy tiện ở Đài Loan, từ đó là để lúc bác sỹ thú y chọn động vật giao phối”.

Bởi vì ngôn ngữ bất đồng, nhất thời nói sai, dì Vũ có vẻ ngượng ngùng nói “Xem tôi đây mở mồm là như một con vẹt, nghe người ta nói cái gì, đi học nói gì, Tiểu Đình a, cháu đừng có cười dì nha, dì từ nhỏ lớn lên ở vùng nông thôn, không có học hành nhiều, cháu cũng đừng để ý nha.”

Dì Vũ nắm thật chặt tay Phan Đình, hài lòng liên tiếp gật đầu.

Trong nhà trọ Ma Tước, ngoài chú Ung, dì Vũ nấu cơm cùng thím Yên, trừ những người đó ra theo thứ tự sẽ là thầy Cáp, anh em nhà chị Oanh, hôm nay lâu ba chuyển thêm bốn thành viên mới, xem ra nhà trọ Ma Tước sau này sẽ càng thêm náo nhiệt đây.

“Dì nói với các cháu, nơi này tuy nhìn cũ kỹ, Ma Tước tuy nhỏ, nhưng rất đầy đủ, các cháu cần gì chúng ta đều có đủ cả; còn có, cháu cũng biết chú cháu không yêu thích những cái mới, cũng không phải là loại người đuổi theo một thời trang, về sau ở trước mặt chú cháu, ngàn vạn lần không được ăn mặc quá trớn, nếu bị ông ấy nhìn thấy sẽ có ấn tượng không tốt đâu!”

“Dì Vũ, vậy chú cháu đâu?” Cô nhớ hôm qua khi gọi điện thoại với chú, xác định tối nay sẽ tới nơi, nhưng sao không thấy chú đâu.

“Ông ấy nha, chỉ cần nghe nói nơi nào trưng bày cổ vật, liền cơm cũng quên ăn, thế nào còn nhớ đến cháu? Cháu đừng giận, cùng ông ấy ở chung, cháu sẽ thấy thói quen của ông ấy là như vậy”. Cầm chìa khóa lên lầu mở cửa, mọi người bước vào số 301 “Phòng mọi người ở đây, mọi người tự phân chỗ đi, xem ai muốn ở đâu cũng được, dù sao đều giống nhau, toàn bộ đều là một dạng”.

Vừa nói vừa bật đèn lên, bốn cô gái đều nhất thời ngạc nhiên oa ra một tiếng, họ không thể tin được, nơi ở sau này của bọn họ mang một phong cách cổ kính, đồ nội thất cổ ở khắp mọi nơi trong phòng.

Điều bắt mắt nhất chính là cái giường ngủ màu hồng được thiết kế tinh xảo, cả giường được bao lại bằng một cái màn tinh tế, phối hợp bên cạnh chính là một cái ghế Thái sư cùng bàn trang điểm kiểu cổ, bên cạnh bàn trang điểm là một tủ quần áo làm bằng gỗ quý.

Mỗi phòng trong nhà trọ đều có nhà vệ sinh riêng, hơn nữa còn có cửa sổ là để ánh sáng mặt trời có thể chiếu vào nhà. Có thể ở một nơi như vậy bốn cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Ngay lúc này chị Oanh chạy rầm rầm lên lầu, khuôn mặt tươi cười nói:

“Chú Ứng đã trở lại, ông ấy gọi mọi người cùng xuống ăn cơm!”

♥ *Edit bởi VyYen9x @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Trên bàn ăn xoay hình bát giác, ngoài chú Ứng, bên cạnh còn có một người để tóc húi cua, quanh năm suốt tháng chỉ mặc một kiểu áo Tôn Trung Sơn màu lam, ông ấy là một thầy bói, cũng được mọi người tôn trọng gọi một tiếng Thầy Cáp.

“Chú” Vừa thấy chú, Phan Đình liền chủ động tiến lên cho ông một cái ôm nhiệt tình nhất.

Phan Ứng trên mặt không thể hiện quá nhiều, chỉ là hời hợt vỗ vỗ vai của cô nói: “Tối là tốt rồi, mau gọi bạn bè lại ăn cơm đi”.

Biểu hiện này khiến mọi người trên mặt đều hiện lên ba đường hắc tuyến, đối với những người trong nhà trọ Ma Tước mà nói, họ đã sớm nhìn quen rồi, Phan Ứng là người luôn luôn trong nóng ngoài lạnh, bất kể là hỉ nộ ái ố, trên mặt ông chỉ có một có một biểu hiện, không để lộ cảm xúc của mình ra ngoài.

“Chú của cháu từ lúc sinh ra đã có cái giọng này, cháu cũng đừng cho rằng ông ấy không hoan nghênh cháu. Mọi người hãy thả lỏng, không cần phải căng thẳng như cái xác ướp thế.” Phát hiện bốn cô gái cả người đã cứng nhắc như những khúc gỗ, Dì Vũ lên tiếng giải thích.

Đang lúc mọi người chuẩn bị ngồi vào chỗ chuẩn bị dùng bữa thì thầy Cáp lại đột nhiên đứng lên, tư lự nhìn chằm chằm vào Khang Tư Mỹ nói: “Đợi chút, xin hỏi Khang tiểu thư, cô vì sao lại muốn gắp món này, có thể hay không nói cho tôi nghe một chút?”.

Không biết sao, thầy Cáp không chú ý đến người khác, lại đối với Khang Tư Mỹ “Tình hữu độc chung” (*chỉ chú ý đến*).

Bị hỏi như vậy, tay Khang Tư Mỹ đang cầm đũa nhất thời dừng lại giữa không trung, cô không biết phải làm sao, giống như đã phạm phải một tội lớn ngập trời, nhưng lại không biết vì sao.

“Ông đang làm gì vậy, ông có biết hay không làm như vậy sẽ dọa đến người ta” thím Yên liếc hắt một cái. Cái lão đầu chết tiệt này, họ đều là khách trọ mới tới, ông không sợ đem bọn họ hù chết hay sao.

“Đào hoa nhất tiểu vũ xuân phong, mân côi giai nhân hỉ tương phùng.” Thầy Cáp không để ý đến thím Yên vừa đọc thơ hướng về phía cô hỏi: “Trên bàn có nhiều món ăn như vậy, vì sao cô vừa động đũa liền chọn món hoa hồng

gà quay dầu” (*món này mình cũng không biết có phải tên như vậy không nữa*).

Vấn đề này Khang Tư Mỹ không trả lời được, mắt cô mở to nhìn chăm chăm, mặt sững sờ, cô muốn ăn gà chỉ đơn giản như vậy, muốn cô nói nguyên nhân, cũng thật là làm khó cho cô rồi.

“Cô Khang, chớ có khần trương, cái này chứng tỏ cô và thầy Cáp rất có duyên, người vừa đi vào, thì may mắn đã theo vào rồi!” Dì Vũ vì hóa giải không khí, quay qua giải thích với cô.

“Cô Khang xin quay cái bàn ăn (*bàn xoay*), để tôi coi cho cô quẻ thứ hai.”

Khang Tư Mỹ nghe lời xoay cái bàn ăn, trong nháy mắt bàn bắt đầu chuyển động, ba mươi giây sau, món hoa hồng gà quay dầu vừa vận dừng lại trước mặt cô.

Không thể nào! Loại trùng hợp này thật có chút quỷ dị, xung quanh bàn có tổng cộng 12 món ăn, tỷ lệ là 1/12, muốn chuyển tới cùng một món ăn, tỷ lệ có thể nói là cực kỳ thấp.

“Sắp tới cô sẽ gặp tin vui, cô sẽ gặp được người khiến trái tim cô rung động” thầy Cáp giương nhẹ mi mắt trắng, nheo mắt nhìn cô.

Hách Nhạc Đế ngồi cạnh Khang Tư Mỹ vui vẻ nói:” Thật là tốt quá, chẳng lẽ... Cô sẽ được gả cho người có tiền!”.

Khang Tư Mỹ lườm cô,” Không nói câu nào không ai bảo cậu bị câm đâu”

Hách Nhạc Đế là người nghĩ gì thì nói lấy, có rắm thì thả, nghe thầy Cáp phán những câu thơ này, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là thay cô vui mừng, họ đều là chị em tốt, không phải suy nghĩ nhanh chóng tìm một gia đình giàu có, nhanh giải thoát khỏi tình trạng này sao?.

Đối với việc thầy Cáp đem mục tiêu nhắm ngay vào Khang Tư Mỹ, ba người còn lại liền nghi ngờ, tại sao mọi người đều có khát vọng tìm tình yêu, sao chỉ có một mình Khang Tư Mỹ bị mũi tên của thần tình ái bắn trúng? Đồng thời đối với cái “thần bàn” (*cái bàn ăn com áy a*), càng thêm tò mò không chịu được.

Giống như nhìn thấy sự hiếu kỳ của mọi người, Dì Vũ chủ động lên tiếng giải thích về cái bàn ăn thần kỳ này.

“Nói đến cái bàn bát giác này, tương truyền là từ thời Minh Triều Lưu Bá Ôn, khi biết mình sắp bị kẻ gian làm hại, Ông liền phân phó người nhà, cả đêm

đem cái bàn bát giác này chuyển đến chỗ cư trú tại Đài Loan, trải qua mấy trăm năm thất lạc lúc này mới rơi vào tay của thầy Cáp, nghe nói nó không phải cái bàn bình thường, mà nó được làm từ một gốc cây thần trên núi Côn Lôn.”

“Gỗ Thần trên núi Côn Lôn?”

Bốn người nghe nói xong liền sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới lai lịch của cái bàn này thật không tầm thường chút nào, mặt bàn đã có vẻ hơi loang lổ, không nghĩ nó lại có xuất xứ như vậy.

“Thầy Cáp chính là dùng cái bàn bát giác này để thay người khác gieo quẻ coi bói, chỉ là vẫn phải dựa vào duyên phận, nếu vô duyên dù có xoay chuyển thế nào nó cũng không chuyển động.” Chị Oanh nói thêm vào, cô nói xong còn làm như có thật, hoàn toàn đem cái bàn ăn này thần cách hóa,

“Cô Khang, phiền cô quay cái bàn một lần nữa, nếu như lần này trung tâm vẫn là món đó, như vậy không quá bảy ngày, cô sẽ gặp may mắn.” Thầy Cáp bấm ngón tay tính toán, hai hàng lông mày nhíu lại, miệng lẩm bẩm.

Tay của cô vừa chạm vào bàn, lại phát hiện ra có mấy chục đôi mắt đang tập trung tinh thần nhìn cô, đặc biệt là các chị em của cô, càng thêm có vẻ mặt cực kỳ thận trọng.

“Mau nha, Tư Mỹ, mau chuyển cái bàn đi!” không có tính nhẫn nại Phan Đình vội vàng lên tiếng thúc dục. Mặc dù cảm thấy cách bói toán này rất đặc biệt, nhưng cô quan tâm hơn chính là nhân duyên của người bạn tốt.

Đang lúc mọi người nghehnh cồ mong đợi, cô bắt đầu chuyển động bàn, mọi người đều nín thở chờ đợi, chuyên chú nhìn vào món “gà” xem điểm dừng cuối cùng.

Chỉ thấy bàn vận chuyển, sau đó chậm dần, đợi đến khi cái bàn hoàn toàn dừng lại, quả nhiên món hoa hồng gà quay dầu quả thật dừng lại trước mặt Khang Tư Mỹ, nhất là cái đầu gà lại đối diện với cô, một chút cũng không có sai lệch.

Oa oa oa oa oa...

Thật đúng là ba lần liên tiếp đều quay được, cái này so với tỷ lệ trúng số còn khó hơn, Khang Tư Mỹ toàn thân sợ hãi, không thể nghĩ được cô chỉ làm một động tác nhỏ, thế nhưng lại nhận được kết quả lớn như thế.

“Đào lý sang năm có thể lại phát, sang năm khuê trung biết có ai?” thầy

Cáp một lần nữa bấm ngón tay tính toán, từ hé mắt chuyển thành mở lớn “Chuyện tốt sắp đến rồi!”.

“Thầy Cáp, ông có thể coi bói, nhưng có thể hay không để mọi người ăn cơm xong, rồi ông chậm rãi tính?” Chú Ứng lên tiếng, ông mà không mở miệng, tất cả mọi người sẽ không cần ăn cơm.

“Cái ông này, yêu bói toán đến mức coi bói cả trong lúc ăn cơm, cái bệnh cũ này làm sao mà mãi không thay đổi.” Thím Yến đứng lên hâm nóng lại canh, mặc kệ bà nói bao nhiêu lần, thầy Cáp đều bỏ ngoài tai, thế nào cứ theo ý mình.

Đang lúc mọi người một lời, tôi một câu, thầy Cáp không hề lên tiếng nữa, ông chỉ lẳng lặng ăn cơm, dường như có điều suy nghĩ, lại dùng khước mắt dư quang liếc nhìn Khang Tư Mỹ một cái.

Khang Tư Mỹ bị quẻ bói này dọa cho sợ, trừ bỏ bên ngoài ăn cơm, căn bản cũng không dám nhìn ông, dĩ nhiên cũng không dám nhìn món hoa hồng gà quay dầu một cái.

Đoạn Phân là tổng giám đốc điều hành VF nhãn hiệu thời trang nổi tiếng thế giới, kiêm nhà thiết kế kỳ cựu, thiết kế của cô đều mang màu sắc hoa lệ, phối hợp màu sắc một cách táo bạo, cùng với sử dụng sắc màu tự nhiên để nhuộm, làm yếu tố hấp dẫn chính.

Trước mắt những mẫu này sắp đẩy ra style mới, đang biểu diễn lưu động trên toàn thế giới, duy chỉ có bộ phận Đài Bắc là không hoàn thành lịch trình, nguyên nhân chủ yếu là do Đoạn Tử Yên giám đốc điều hành của công ty tại Đài Bắc.

Năng lực của cô là có con mắt nhìn... Kém, đặc biệt là chuyện đàm phán đưa mặt hàng lên thị trường, càng hiện ra cô là một người thiếu năng lực.

Cuối cùng, bên tổng công ty ở New York phải phái người tới giúp, loại bỏ hết khó khăn hoàn thành lịch trình, lúc này mới bỏ được tảng đá trong lòng cô xuống.

Nhưng đừng nghĩ rằng đã đẩy được sản phẩm lên thị trường, chuyện gì cũng có thể xảy ra, chủ yếu là do VF ra mắt vào mùa thu đông vì vậy sản phẩm đại đa số là lông thú, năm ngoái tung ra sản phẩm lông thú, có khác với các mẫu trước lấy chồn tuyết cùng gấu trúc làm chủ đề, lần này, các nhà thiết kế muốn dùng cáo trắng và sóc Nam Mỹ làm chủ đề, hai loài động vật quý này

vừa được đưa lên các trang truyền thông của thế giới, lập tức bị hội bảo vệ môi trường lên tiếng phản đối.

Tổ chức hiệp hội bảo vệ môi trường đe dọa, chỉ cần VF dám tung ra sản phẩm, bọn họ hoàn toàn dám đứng ra phản đối, còn có thể tìm đến các phương tiện truyền thông quốc tế hỗ trợ, khiến cho mọi người trên toàn thế giới biết rằng bọn họ làm điều thất đức.

Ai biết Đoạn Tử Yên nữ nhân ngu ngốc này chẳng những không vội vàng dập tắt lửa, lại vẫn truyền tin đến các hãng truyền thông, đối với mấy cái hội bảo vệ động vật sảng giọng, muốn bọn họ không cần làm quá lên, làm hội bảo vệ môi trường phát điên, tuyên bố đấu tranh cho đến cùng, nhất định muốn cho công ty bọn họ phải chịu một đòn nghiêm trọng chưa từng có.

Tin tức truyền tới tổng bộ VF tại New York Manhattan đến tai Thẩm Nghệ Dạ, hấn tức giận đập bàn làm đổ cả ly nước, giận đến không kiềm chế được. Người này tuy còn trẻ nhưng là một thiên tài, có bằng kép về tài chính và quản trị kinh doanh, từ lâu hấn đã nhìn thấy Đoạn Tử Yên trong não tất cả đều là phân, chuyện nhỏ như vậy cũng giải quyết không xong, hôm nay cô ta càng ngày càng làm lớn chuyện, đẩy đến tình trạng không thể cứu vãn.

Hấn rất muốn lập tức đem cô cách chức, bắt đặc dĩ cô lại là chị họ của hấn, là cháu gái của mẹ hấn, dựa vào quan hệ này mới để cho cô nhảy dù đến Đài Bắc, đảm nhiệm chức giám đốc điều hành.

Vì muốn bình ổn phong ba đang diễn ra tại Đài Loan, vị phó tổng giám đốc gốc hoa trẻ tuổi phải gác lại mọi công việc, hôm sau liền hỏa tốc đáp máy bay tới Đài Loan.

Ở trên máy bay, Thẩm Nghệ Dạ mở PC ra, tìm các tệp tin trong thư mục, mở thư lưu trữ đã nhận được.

Đoạn Tử Yên đã gửi cho hấn báo cáo thường lệ của mình, trong đó có một chuyện làm cô khó có thể mở miệng, thậm chí không dám chat Webcam với hấn, chuyện này lửa cháy đã đến nơi, xác định hấn sắp đến Đài Loan rồi, mới giản lược lấy hai ba ngôn ngữ trong nghề thận trọng báo cáo cho hấn...

“Nữ nhân ngu ngốc này, lại làm cho ba nhà thiết kế nhĩ việc rồi hả?” hấn khẽ nguyên rủa một tiếng, trùng hợp nữ tiếp viên hàng không đi tới nghe được ba chữ “Nữ nhân ngu”, còn tưởng là đang nói cô, không khỏi tò mò nhìn hấn lâu một chút.

Khi Đinh Thái Phong quản lý kiêm trợ lý đang ngồi bên cạnh hắn, quay về phía nữ tiếp viên hàng không hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Nữ tiếp viên sững sốt một chút, vội vàng nặn ra nụ cười hỏi: “Xin hỏi hai vị có muốn uống gì không?” Miệng mặc dù hỏi như thế, nhưng đôi mắt thì đang bị vẻ mặt trầm tư chuyên chú của Thẩm Nghê Dạ hấp dẫn, thậm chí ngay cả khi Đinh Thái Phong đang nói cái gì cô cũng không chú ý nghe.

“Tiểu thư, cô khiến tôi nói mấy lần rồi? Tôi - muốn - uống - trà - xanh!” Đinh Thái Phong vì thấy cô lơ đãng mà phát bực.

“Trà... Trà xanh? Có, có đương nhiên là có.” Nữ tiếp viên hàng không nhìn mắt hắn đang ra ám hiệu “Xin chuyên tâm một chút, nếu ko tôi liền tố cáo cô”, vội vàng đáp lại.

“Thật là tức chết ta, rõ ràng chính là một khối gỗ mục, lại muốn ta sử dụng như gỗ tốt, không chỉ khiến các nhà thiết kế bỏ đi, biết rõ dính vào Hiệp hội bảo vệ môi trường là phiền nhất cũng khó giải quyết nhất, còn cố tình đi chọc giận họ, thật là phiền toái.” Thẩm Nghê Dạ tự lắm bầm, ly nhựa trong tay hắn không thể chịu được một cái nắm chặt vì tức giận, lập tức bị bóp méo.

“Phó tổng, anh cũng đừng làm lớn chuyện, Tử Yên tiểu thư là con gái của bác anh, lại là chị họ thân nhất của anh, không nể mặt sư cũng phải nhìn mặt phật, anh có tức giận, thì mắng mỗ coi như xong, cũng đừng để ở trong lòng” Đinh Thái Phong nhận nước khoáng từ tay nữ tiếp viên hàng không, dùng tay mở nắp bình sau đó rót vào ly nhựa.

“Nữ nhân này, luôn tự cho là đúng, đã không có bản lĩnh lại muốn ngồi cao như vậy, hừ, nuôi chuột cắn túi vải, giữ lại phế vật này cũng dư thừa.” Hắn căn bản không đem lời khuyên nhủ của Đinh Thái Phong vào trong tai, cười nhạt đùa cợt.

“Nói như thế cũng không sai, nhưng... Tử Yên tiểu thư dù sao cũng đã làm được một số điều có lợi ích cho công ty, giống như...” Uh? Như cái gì, hắn cố gắng nghĩ lại.

Nhìn thấy hắn quẫn bách, Thẩm Nghê Dạ phiền não nheo mắt nhìn hắn.

“Như cái gì?, Muốn giúp đỡ người khác nói chuyện, trước phải suy nghĩ xem người này có thật đáng giá cho mình phải thay người đó nói chuyện không, không đúng sự thật, tốt nhất ngoan ngoãn ngậm miệng.”

Bị hung hăng cạo hết râu mặt, Đinh Thái Phong đành cúi đầu, đang lúc Thẩm Nghệ Dạ cầm lên ly nước lên muốn uống bỗng nhiên hắt lại nhớ một chuyện.

“Ta nhớ ra rồi”

Thẩm Nghệ Dạ bị dọa thiếu chút nữa làm đổ ly nước, “Cậu không nhìn thấy tôi đang uống nước sao, đột nhiên nói lớn tiếng như vậy?”.

“Phó tổng, thật sự xin lỗi, tôi muốn nói, Tử Yên tiểu thư rất có mắt nhìn người, thậm chí so với năng lực quản lý của cô còn mạnh hơn rất nhiều, không bằng điều cô ấy đến phòng nhân sự, không để cô ấy làm giám đốc điều hành nữa.”

Có mắt nhìn người?

Bốn chữ này thật sự xoay vòng trong tâm trí hần, suy nghĩ lại trong nửa năm qua, vô luận là đang tìm nhà thiết kế, hoặc là người đến từ các nhãn hiệu khác, chỉ cần là Đoạn Tử Yên tuyển vào, đều nguyện ý vì VF mà dốc sức, cũng đối với công ty có cống hiến rất lớn.

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng hần ngoài miệng vẫn không thỏa hiệp. “Vậy thì như thế nào, cô ta mang tai họa đến cho công ty, so với cống hiến tội còn to hơn rất nhiều, để cô ấy lấy công trừ tội, có thể trả được sao?”. Trước mắt những nhà thiết kế nổi tiếng, cũng vì quan niệm không hợp mà rời rít từ chức chuyển đi, còn gì công lao để mà nói?.

Lần này hần đến Đài Loan, cần phải vì nghĩa diệt thân, giết gà dọa khỉ, phải cho mấy người dựa vào quan hệ bám váy đàn bà, để cho những người còn lại nhìn đến kết quả của cô, muốn họ cảnh giác, đừng tưởng rằng trên đầu có một đoạn vương miệng thì nghĩ mình cũng là hoàng thân quốc thích, không làm việc cho tốt, không có năng lực, hần sẽ làm đao phủ cầm theo cái búa lớn vung lên đem đầu bọn họ xuống.

Nghe thấy thế, Đinh Thái Phong trong lòng thầm tính toán, nếu như muốn nói giúp cho Đoạn Tử Yên, khiến hần đổi ý, xem ra không thể dùng miệng để nói. Ai, nghiệp chướng của người thì người gánh, cô ấy tốt nhất là nên đi học một ít tâm lý giao tiếp, hay học một số khóa học quản lý PMP, vẫn là đem “Blue ocean strategy” (*chiến lược Đại Dương xanh của Chan Kim - Renee Mauborgne*) mà nghiên cứu, nói không chừng đây mới là sự trợ giúp tốt nhất.

Thẩm Nghệ Dạ mở ra đoạn video mà Đoạn Tử Yên gửi cho trước đó.

Em họ phó tổng giám đốc thân mến:

Tin tưởng em hiện tại nhất định đang trên đường đến Đài Loan, Chị họ giang hai cánh tay, dùng tấm lòng chân thành nhất chào đón em.

Chưa hết, Đoạn Tử Yên còn dâng lên một đoạn vũ điệu khích lệ, ngoài ra đoạn ngắn đoạn dài nói cái gì mà đảo nào tên gì, cái gì mà vũ điệu dân tộc.

“Ngây thơ” Thẩm Nghệ Dạ phun ra một tiếng, tiếp tục nhẫn nại tính tình nhìn xuống.

Sau khi nhìn thấy biểu tở khiêu vũ, tin tưởng tâm tình em bây giờ nhất định sáng sủa vô cùng, mấy ngày nay bất kể em nghe được bên ngoài bao nhiêu những mưa gió, là chị họ, người mà dì (*mẹ của Thẩm Nghệ Dạ*) đã giao cho sứ mạng thần thánh, khiến cho VF ở Đài Loan sáng lên nóng lên, cho dù có bất kỳ ngăn cản, chị đều sẽ ném qua đỉnh đầu, với nhiệt huyết dâng trào, nhất định sẽ vượt qua.

Còn việc liên quan đến bộ sưu tập áo lông sắp được tung ra, bây giờ vẫn đang được triển khai, cho dù có phải đối mặt với hồng thủy khó có thể ngăn cản, chị cũng sẽ lấy “Đại Vũ” trị thủy, lấy khai thông thay thế vòng vây, đem mọi việc giải quyết hết. Về phần nửa năm qua, việc xuất hiện nhiều nhà thiết kế vô đạo đức, thật uổng công sự vun trồng của công ty mà lần lượt bỏ đi, khiến bộ phận thiết kế bị đứt gãy, cái vấn đề này xin phó tổng giám đốc anh minh em không cần phải suy nghĩ nhiều, chị lâm nguy nhưng không hoảng, bình tĩnh xử lý tình hình, hiện đã xử lý thỏa đáng, hiện nay có một nhà thiết kế danh tiếng, rất có tên tuổi, chị đã thu được dưới trướng, thiết kế của cô ấy rất có phong cách, còn có kinh nghiệm cùng tinh thần làm việc, hoàn toàn phù hợp với đủ loại yêu cầu của VF, tin tưởng có cô ấy gia nhập VF, nhất định có thể khiến cho VF ở Đài Loan “Nhất Phi Trùng Thiên” (*đứng đầu*), bao trùm các nhãn hiệu khác.

Sơ yếu lý lịch của nhà thiết kế này đã đính kèm với thư mục, xin em họ phó tổng giám đốc anh minh tỉ mỉ xem qua, tin tưởng tuyệt đối sẽ làm cho VF tinh thần như ánh rạng đông, rất nhanh chiếu rọi mọi góc ngách của Đài Loan.

Nói xong, chỉ thấy Đoạn Tử Yên bình tĩnh học người Nhật Bản cúi đầu 90 độ đại lễ, ở cô đồng nhất một nụ cười tiêu chuẩn, đoạn chat Webcam này cuối cùng cũng kết thúc.

“Xem ra, Tử Yên tiểu thư xử lý chuyện tìm người có năng lực rất có hiệu

suất.” Một bên Đinh Thái Phong hài lòng gật đầu.

“Hừ, không thấy được, ta thấy chỉ là chế tạo đạn khói, ném cái giả tưởng thôi.” Đối với năng lực làm việc của cô, hắn lựa chọn thái độ nửa tin nửa ngờ, hơn nữa hoài nghi đem tập tin đính kèm trong tài liệu ra đánh giá.

Tập tin vừa mở, chân dung một người phụ nữ chiếm cứ một phần hai màn ảnh máy vi tính, nữ nhân này đầu tóc gọn gàng, tóc ngắn nhuộm màu nâu nhạt, ánh mắt không lớn, cái mũi rất thanh tú, đôi môi không nở nang, nhưng kỳ dị, toàn thân ghép lại cùng nhau chính là hình dáng như thể hoàn hảo, mang một phong cách riêng, rất đặc biệt.

Khang Tư Mỹ?

Thẩm Nghiê Dạ ở trong miệng lẩm bẩm nhớ cái tên này, ấn tượng giống như cưỡi ngựa xem đèn, thử nghĩ qua một chút hắn đã từng thấy qua gương mặt của các nhà thiết kế nổi tiếng, hắn rõ ràng trong hệ thống tổ chức của não bộ, tựa hồ chưa từng thấy qua nhân vật nào như thế, từ kinh nghiệm cho thấy, đối phương từng làm cho mấy thương hiệu kia, đều là thương hiệu không có danh tiếng gì, muốn đi lên đấu trường quốc tế, dường như còn có đoạn chênh lệch.

Hắn chuyên chú nhìn chằm chằm người phụ nữ trên màn hình, càng xem trong lòng không khỏi càng hoảng, giống như cô sắp mang đến tai họa cho hắn, hắn chưa từng đối với bất kỳ người phụ nữ nào rung động như vậy, một đôi mắt sáng như hồ đang hướng về phía hắn mà đến, giống như không quán quýt chung với hắn như dây leo thì tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Thật lạ, thế nào lại có cảm giác mãnh liệt đến như vậy? Khiến hắn thế nào cũng phải cùng cô gặp mặt một lần!. Trong lòng là muốn tìm tòi nghiên cứu năng lực của cô? Hay là muốn biết những thứ khác về cô...

Đáng chết!

Hắn đã gặp qua rất nhiều phụ nữ, làm sao đối với nhà thiết kế do người thân sâu gạo giới thiệu, lại muốn tìm hiểu như vậy?.

Nhưng nói đi thì nói lại, như lời Đinh Thái Phong vừa mới nói, Đoạn Tử Yên đó tài năng sở trường chính là tuyển chọn được những nhân tài, theo hắn nói như vậy, nữ nhân này mặc dù không phải là một đại nhân vật nổi tiếng, nhưng là loại nhân tài mới xuất hiện, hắn là đáng giá để cho cô có một không gian hoàn hảo phát huy năng lực.

“Đinh Thái Phong, người xem người phụ nữ này như thế nào?”

“Lấy ánh mắt của Tử Yên tiểu thư, hẳn sẽ là nhân tài không sai, nếu có thể tìm thời gian, để cho cô ấy mang tác phẩm đến nói chuyện một chút, ta nghĩ về sau hẳn là có thể bồi dưỡng thành một người có thể trở thành một đại nhân vật.

“Nhưng cuối cùng ta cảm thấy...Nữ nhân này không giống chỉ là nhà thiết kế VF...” cũng không hiểu được tại sao vậy, giác quan thứ sáu của hắn mãnh liệt phản ứng, ẩn sâu bên trong, tựa hồ còn có một việc mà hắn không biết.

Ngay tại lúc hắn không có nửa điểm đầu mối, thì phía sau nữ tiếp viên hàng không đẩy xe đi tới.

“Tiên sinh, chào ngài, bây giờ đã đến lúc dùng cơm, xin lỗi, hãy để tôi giúp ngài đặt bộ đồ ăn.” Nữ tiếp viên hàng không một bên bày đặt bộ đồ ăn một bên hỏi: “Hôm nay có ba món chính, xin hỏi anh muốn dùng chút thịt bò với nước sốt nấm, Vanilla (*rượu vang trắng*) sốt cá hồi, hay hoa hồng gà quay dầu.”

Hoa hồng gà quay dầu?

Không hiểu sao, tim của hắn đột nhiên chấn động một chút, hoa hồng gà quay dầu?

Từ trước đến giờ hắn rất ít ăn thịt gà, chẳng biết tại sao, hoàn toàn không thèm nhìn đến hai món ăn kia, hắn muốn ăn thịt gà, khát vọng càng trở nên mãnh liệt.

“Tôi muốn hoa hồng gà quay dầu.”

Chương 2

Chuyện cách đây đã ba ngày, nhưng Khang Tur Mỹ có số đào hoa vẫn là đề tài nóng của cả nhà trọ Ma Tước.

Không nghĩ tới vừa đến nhà trọ Ma Tước, tình duyên của Khang Tur Mỹ giống như lư hương trước miếu, mình khởi xướng lò, mặc dù trong lòng mọi người cũng hy vọng thầy Cáp nói thẳng ra đối tượng đào hoa của cô, vậy mà thiên cơ bất khả lộ, thầy Cáp vẫn không muốn đem nhân vật nam chính lộ thân phận dưới ánh mặt trời.

Ông chỉ viết ý nghĩa sâu xa của quẻ bói kia thành bài thơ, cho rằng bọn họ tự tìm kiếm nam nhân vật chính là con đường duy nhất.

“Nghe nói Đoạn Tử Yên tổng giám đốc điều hành của VF tại Đài Loan, là bạn gái cũ của anh trai cậu...Đoạn Tử Yên rất thân với cậu, có đúng không?” Ngải Chi Duy vừa hỏi, vừa nhìn Cáp sư phụ viết quẻ thơ, một bên cân nhắc hàm ý của nó.

“Nổi nổi chân tướng không dính nước, chín ngày treo cao là vì ai.

Báo đến trời xuân tận hiếu nghĩa, trong lòng có người vẫn vương vì ai”

Khang Tur Mỹ mắt mở to, đối với câu hỏi của bạn tốt, cô gật đầu khẳng định.

“Tur Mỹ, cậu có biết, con trai duy nhất của tổng giám đốc tên là gì không?” Cô hỏi tưởng lại lúc cô cùng Đoạn Tử Yên nói chuyện phiếm, rất nhanh cô nghĩ đến.

“Thẩm...Thẩm Nghệ Dạ, không sai, tên là Thẩm Nghệ Dạ.”

“Vậy hần đã kết hôn chưa?”

“Hần là chưa có” theo thông tin mà cô nghe được, hình như chưa có thì phải.

“Vậy có bạn gái không” cô lại hỏi.

“Chắc là không có.”

“Vậy mẹ hần không có thu xếp cho hần cuộc hôn nhân nào sao?”

“Nghe chị ấy nói, tính tự chủ của hần rất mạnh, không thích bị quản thúc”. Những thông tin này cô đều nghe được từ Đoạn Tử Yên.

“Là con trai độc nhất?, lại còn chưa kết hôn?” Phan Đình kêu to, giống như nghe được tin Beckham còn chưa kết hôn vậy,” Cậu, nếu nghe Đoạn Tử Yên giới thiệu em trai mình chưa có bạn gái, trong nhà cũng không có bức hôn, vậy tại sao cậu một chút hành động cũng không có?. Này, đừng quên mục đích của chúng ta, nếu ai gả vào nhà giàu có trước, tuyệt đối không được quên chị em cùng chung hoạn nạn, những thứ này cậu đều không nhớ sao?”

“Mình nhớ mà!”

“Nhớ, mà cậu còn lãng phí thời gian sao, có lẽ hẳn chính là người mà thầy Cáp nói đến nha!” Phan Đình bị cô làm cho tức giận, bọn họ tìm kiếm lâu như vậy, không nghĩ rằng cô đã sớm tìm được, lại kín tiếng, không quan tâm đến mục tiêu của bọn họ.

“Mình biết, hẳn tên là Thẩm Nghệ Dạ, chẳng qua là nghe Đoạn Tử Yên nói, nghe nói hẳn là người cực kỳ nóng nảy, tính tình tàn bạo, mình...” Cô lắc đầu ảo não, mặt chế giễu coi thường.” Trong VF nhất định còn nhiều đàn ông có điều kiện tốt, mình thà tìm mục tiêu tiếp theo, cũng không muốn tìm một người có tính phong lưu, nóng nảy.”

“Tư Mỹ, nhưng hẳn là phó tổng giám đốc mà, cậu còn đi chọn! Trời ạ, cậu ít nhất phải thử chứ, có lẽ tin đồn về hẳn không chính xác, con người hẳn thực sự không phải như vậy.” Phan Đình thật không thông, đã đến nước này rồi, mà cô ấy còn ở đây mà lựa xương trong trứng gà.

“Mình nghe nói...”

“Cậu còn...”

“A...” một mực nghĩ đến bốn câu thơ của thầy Cáp, Ngải Chi Duy đột nhiên hét ầm lên, cắt đứt cuộc tranh luận. “Không sai, chính là hẳn, là hẳn không sai.”

“Chi Duy, cậu đang nói cái gì vậy?”

Ngải Chi Duy đem bài thơ đến trước mặt mọi người bắt đầu phân tích, “Theo như bài thơ này, giống như đang ám chỉ tên của Thẩm Nghệ Dạ.”

“Làm sao thấy được?” Phan Đình hỏi.

“Mọi người nhìn, câu này *nổi nổi chân tướng không ra nước*, nếu đảo lại đọc, chính là chân tướng nổi nổi không ra nước, lơ lửng ở mặt nước, như vậy là không chìm ở đáy nước, không phải rất rõ ràng, cái chữ này không phải chữ

Thẩm sao?” Ngải Chi Duy tiếp tục đoán quẻ, “*chín ngày treo cao là vì ai*, không phải có ý là, ban đầu bầu trời có chín mặt trời, muốn chờ một người nào đó bắn chúng xuống, không phải là Hậu Nghệ trong truyền thuyết sao? Về thứ hai này không phải có chữ Nghệ trong tên của Thẩm Nghệ Dạ sao?”

Nếu theo như cô ấy nói như vậy, câu *báo đến trời xuân tận hiếu nghĩa, trong lòng có người vương vấn vì ai*, người trong lòng... Phía trên chữ Tâm có một chữ, chính là chữ Dạ, như vậy báo đáp công ơn cha mẹ, cũng chính là báo ân, cho nên hai câu sau, nếu giải đúng được thì là từ Dạ!” Phan Đình tự giải ra câu thơ cuối.

“Thẩm Nghệ Dạ?” không thể nào, tám năm trước đây, khi anh trai của cô cùng Đoạn Tử Yên vẫn còn ở chung với nhau, liền nghe thấy danh tiếng đáng sợ của hắn, hắn là một người cuồng công việc, khi hắn nhập tâm vào công việc thì tính tình rất nóng nảy, không hài lòng một chút là liền đứng lên mắng chửi, đừng nói đến chuyện thương hoa tiếc ngọc, có lòng chăm sóc, không có bị đạn lạc bắn cho trăm ngàn vết thương, thương tích khắp người đã là vô cùng may mắn, tổ tông phù hộ rồi.

Cho nên, ngay cả Đoạn Tử Yên cũng không dám giới thiệu hắn để cho cô làm quen, người này luôn tự cho mình là đúng, đối với phụ nữ thì giống như là hoàng đế sai bảo cung nữ vậy, không hề có thái độ tôn trọng, đối với phụ nữ thì cực kỳ không thân thiện, tóm lại người nào gặp phải hắn thì đúng là xui xẻo, ngày thứ hai nhất định phải đi đến miếu để cúng vái giải xui.” Không, mình thà bị ngừng thẻ ngân hàng, nói chuyện với tòa án, cũng không muốn cùng hắn kết giao.”

“Cậu không cùng hắn kết giao, vậy sao cậu còn vào công ty đó làm việc?”

“Công việc là công việc, ít nhất hắn đang ở New York, trời thì cao mà Hoàng Đế thì ở xa, chúng ta có bắn đại bác cũng không tới được.” Nếu cô muốn, ban đầu khi Đoạn Tử Yên giới thiệu, cũng không cần phải chờ đến tình cảnh bây giờ, mới đến ôm cái bình cứu hỏa mở chốt chữa cháy.” Mình là muốn hướng đến những cán bộ tinh anh trong công ty, cũng không phải chỉ tổng giám đốc mới có thể có rất nhiều tiền.”

“Không được, dù gì cũng phải thử một lần, chỉ cần là nhà giàu có, chúng ta không thể dễ dàng buông tha...” Phan Đình là người tích cực nhất, muốn thoát khỏi nghèo khó, bất kỳ cơ hội nào cũng không thể bỏ qua.

“Đúng vậy, dính vào cậu hắn mới là người bị thua thiệt, có mối quan hệ

này, cậu còn không biết đường mà nắm chặt lấy hấn sao?” Ngải Chi Duy cũng tham gia vào hàng ngũ thuyết phục.

“Tính tình không tốt thì có làm sao, chỉ cần đem quan niệm truyền thống của người phụ nữ Trung Quốc lấy tinh thần khoan dung ra, kiên cường mà chống đỡ, một ngày nào đó, đối phương nhất định sẽ cảm động, chỉ cần có thể nhịn hấn đánh, nhịn hấn đá là được!”

Hách Nhạc Đế lời vừa nói ra liền bị mọi người khiển trách, cô đành ngoan ngoãn đứng sang một bên, không nói thêm gì nữa.

“Bất kể như thế nào, cậu chính là không thể từ bỏ, nếu gả được vào một nhà giàu có, một người đắc đạo, gà chó đồng thời thăng thiên, cậu không thử làm sao biết, không thể bỏ lỡ nha!” Phan Đình lớn tiếng thúc giục.

“Nghĩ lại xem, cậu có thể dùng nhu khắc cương, làm tan chảy cái búa thép của hấn” Ngải Chi Duy lấy tình để cảm động, dịu dàng khuyên can.

“Mình muốn bổ sung một chút, hiện tại mình phát hiện ra một loại mỹ phẩm nhập khẩu là phấn che khuyết điểm, nếu có bị đánh đến đen bầm cả mặt, chỉ cần thoa một chút, có ra ngoài cũng không cần đeo kính nha...”

“Hách Nhạc Đế tiểu thư, phiền cậu có thể khâu miệng lại được không!” Phan Đình cùng Ngải Chi Duy đều phát ra giọng nữ cao, muốn cô không được mở miệng nữa.

Đối mặt với bốn phương tám hướng, mọi người đều lên tiếng, khiến hai lỗ tai của Khang Tư Mỹ như bị điếc đột ngột, cô cố gắng chuyển hướng đề tài, nhìn đồng hồ nói:” Thật ngại, mình hiện tại muốn đến sân bay đón bạn, có gì trở lại hấn nói tiếp.”

Trước mắt có cơ hội tốt như vậy, cô gái này lại muốn lâm trận bỏ chạy...

Không được, họ không thể để cho cô cứ như không có chuyện gì xảy ra mù mờ cho qua, bất kể như thế nào, cũng phải bắt cô đồng ý, chỉ cần cô đồng ý, kết quả có như thế nào, cũng không thể nói trước được.

Ai, xem ra con đường này còn dài đây!

Thật may là cô đã luyện thân công đến trình độ mất mù, tai điếc, mới có thể từ nơi nước sôi lửa bỏng này mở ra một con đường máu.

Mấy người phụ nữ này muốn gả vào nhà giàu đến điên rồi, nhìn chuyện gì vĩnh viễn cũng không nhìn được hai mặt của vấn đề, cô cũng không phải là

người ngu ngốc, muốn gả vào nhà giàu có, cũng muốn giữ được tính mạng mình, trước không giữ được tính mạng, ở đâu ra phúc khí làm phu nhân.

Trước khi mục tiêu chưa xuất hiện, tính toán toán thì bạn bè vẫn quan trọng hơn, như hôm nay, cô phải ra sân bay đón bạn, là bạn học từ hồi cấp 3 - học tử Từ Chiêu Đệ.

Mẹ của Từ Chiêu Đệ trong vòng 4 năm sinh được 5 năm người con gái, lúc chuẩn bị mang thai đứa trẻ thứ sáu, một gia đình bốn thế hệ, trên có ông nội, dưới có chị của cô tất cả đều mong thành viên thứ sáu này sẽ là một bé trai, nhưng khi sinh ra một bé con mập mạp, lần này vẫn là con gái, cuối cùng cả nhà bọn họ không thể chấp nhận được sự thật này, dứt khoát đem em gái mới sinh này đặt tên là Chiêu Đệ, cũng hy thật hy vọng có thể có em trai.

Mà Tiểu Chiêu Đệ, từ nhỏ được nuôi như một cậu bé, khiến cô lớn lên thích mặc kiểu quần áo trung tính, lên cấp ba còn đứng đầu hội học sinh, khiêu chiến chế độ truyền thống, là nhân vật khiến nhà trường phải đau đầu, nhưng mà trong mắt các nữ sinh cô lại là một nhân vật phong vân (*làm mưa làm gió*).

Hồi đó Khang Tư Mỹ học rất giỏi, nhân duyên lại tốt, cô còn rất khéo tay biết thêu khăn tay hình thù rất đáng yêu, đem tặng cho bạn trai, làm cho các chị lớp trên nhìn không thuận mắt, thường tìm cô gây phiền toái, có một lần trên đường về nhà cô bị bọn họ chặn đầu bắt nạt, đang ở thời điểm gay cấn thì Chiêu Đệ kịp thời xuất hiện, hai ba chiêu liền đem bọn họ đánh chạy, từ đó hai người trở thành bạn chí giao, tuy đã tốt nghiệp nhưng vẫn giữ liên lạc với nhau.

Lúc này chị ấy từ Mỹ trở về, nghe nói là sẽ đối đầu với một tập đoàn lớn, chuẩn bị lấy con tôm nhỏ đối đầu với một con cá voi có thể lực lớn, gần cấm hãm thời trang này dùng lông thú để thiết kế quần áo, giết hại động vật.

Nhìn lên bảng thông báo điện tử, chuyến bay từ New York bay đến Đài Bắc đã hạ cánh, nhưng cô đã đợi hơn nửa giờ, thế nào còn chưa thấy học tử xuất hiện, qua cửa hải quan mất thời gian lâu như vậy sao?.

Trong lúc chờ đợi, vốn đang chán nản bỗng nhiên đôi mắt trở lên sáng ngời, bởi vì cô nhìn thấy hai người đàn ông đang chậm rãi đi ra từ cửa nhập cảnh, mà hai người này chính là Thẩm Nghệ Dạ cùng Đinh Thái Phong.

Đi đằng trước là Thẩm Nghệ Dạ cả người giống như một máy phát điện, phát ra sóng điện siêu cường, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đôi mắt một mí kia tràn đầy tự tin cùng khí phách, lại mang cảm giác thần bí, thâm sâu khó

lường.

Nhìn hần mặc một bộ tây trang màu đen hiệu Armani cao cấp, cộng thêm một cái túi màu da sẫm màu. Hai vai rộng khiến cho người khác có cảm giác muốn dựa vào, cao khoảng 1m85, lưng rộng eo thon, hai chân rất dài, toàn thân cao thấp cơ hồ không tìm ra được một chút thiếu sót nào, nếu không phải là ở trong trứng gà tìm xương mà nói, đại khái là hần làm cho người khác có cảm giác khó có thể tiếp cận.

Lúc hần đi qua người của cô, thì tâm trí của cô tựa như đang ở không gian khác không cách nào gọi về được, cho đến khi phát hiện cách đó không xa, có một cậu thanh niên trẻ tuổi đang lén lút lôi kéo một bé trai khoảng bảy tuổi lúc này cô mới dời mục tiêu, hướng đến hình ảnh khả nghi kia.

Đối với cảnh này cô đem lòng sinh nghi, không chỉ dựa vào giác quan thứ sáu, mà căn cứ vào những phán đoán chuyên nghiệp mà nghiên cứu phán xét, người này tuyệt đối có vấn đề, không có nhiều thời gian để suy tính, cô không nhìn trai đẹp nữa, trước tiên phải xử lý chuyện này đã.

Nhìn cậu thanh niên dắt đứa trẻ kia, đang khẩn trương tiến ra đại sảnh của sân bay, cô liền đuổi theo phía sau, khả năng chạy nước rút của cô đột nhiên bộc phát, không tới ba mươi giây liền đuổi tới trước mặt hai người, giang rộng hai cánh tay chặn hai người lại.

“Chờ một chút, không cho phép cậu mang cậu bé này đi!”

Cậu thanh niên liền giật mình, chợt dạ buông đứa trẻ ra, hần không nói một lời liền quay đầu muốn bỏ chạy, Khang Tư Mỹ sao có thể để cho hần nói đi là đi, liền bắt lấy cổ tay hần, lớn tiếng trách móc, “Anh tại sao muốn chạy? Tôi hỏi anh, cậu bé này tên gọi là gì, nó là gì của anh?”

Cậu thanh niên bị cô hỏi vậy, càng thêm kinh hãi, bởi vì người xem càng ngày vây quanh họ càng đông, làm hần sợ tới mức không dám cựa mạnh, chỉ dám hất tay cô ra.

Bị hất ngã xuống đất Khang Tư Mỹ chẳng những không khuất phục, mà bò dậy tiếp tục đuổi, vừa chạy vừa hô to, ý đồ gây chú ý cho những người xung quanh.

“Giúp tôi chặn lại người kia, một cậu thanh niên mặc áo thun màu trắng, trên lưng áo có rách hai mảng, hần là người xấu, đừng để cho hần chạy!” tiếng kêu của cô rất nhanh truyền tới, cũng khiến cho Thẩm Nghệ Dạ cùng Đinh

Thái Phong chú ý.

“Phó tổng, người phụ nữ kia trông rất giống nhà thiết kế mà Tử Yên tiểu thư đề cử nha, có đúng hay không?” Đinh Thái Phong chú ý tới, mà người nhạy cảm như Thẩm Nghệ Dạ đã sớm nhận ra từ lâu.

Thẩm Nghệ Dạ không trả lời, khi hắn nhìn thấy cặp mắt sáng như chim ưng kia, đã sớm nhận ra cô.

Khi bước ra khỏi cửa nhập cảnh một khắc kia, hắn liền phát hiện ra cô gái này, cô chính là nhà thiết kế do Tử Yên đề cử, nhưng căn cứ vào thân phận địa vị, hắn không tiện tiến lên xác nhận, hắn cho rằng nếu cô gái kia là Khang Tư Mỹ, thì sớm muộn họ cũng chạm mặt, nếu như không phải, chẳng phải sẽ lâm vào tình cảnh lung túng sao.

Đang mải mê suy nghĩ, một đường đi ra khỏi sân bay thì đột nhiên lại xuất hiện một trận ồn ào làm hắn không thể không quay đầu lại, dừng lại quan sát.

Hắn không hiểu cô làm sao biết được cậu thanh niên kia đang dụ dỗ cậu bé kia, là phán đoán sao? Hay là cô biết hắn, hay là biết người bạn nhỏ kia?

“Phó tổng, xe chờ ở bên ngoài đã lâu, chúng ta nên đi thôi!” Đinh Thái Phong ở bên cạnh thúc giục.

“Đừng quấy rầy.”

Hắn lạnh lùng nói một tiếng khiến cho Đinh Thái Phong lùi về phía sau nửa bước, không dám nhiều lời.

Lúc này, đám người tụ tập càng nhiều, phía hàng không cũng phái hai cảnh sát hàng không đến xử lý, bị người phụ nữ chế phục, cậu thanh niên kia cúi đầu im lặng không dám nói một câu, mà người nhà cậu bé kia vì kinh hãi quá độ sắc mặt trắng bệch, ôm chặt lấy cậu bé, may mắn hắn không có bị kẻ xấu bắt cóc.

“Tiểu thư, cảm ơn cô, nếu không có cô, bảo bối nhà tôi liền bị người xấu bắt cóc rồi!”

Người nhà cậu bé không ngừng cúi đầu cảm tạ, chỉ là Khang Tư Mỹ từ chối khéo, muốn đối phương ngàn vạn lần đừng nói như vậy.

“Bắt tội phạm vốn chính là chuyện phải làm của mọi công dân, chỉ là chuyện nhỏ không cần cảm ơn như vậy, tôi không đủ khả năng nhận nha.”

“Không, xã hội này càng ngày càng lạnh nhạt, người giống như cô nhìn thấy

việc nghĩa mà hăng hái làm, bây giờ người như vậy thật sự là quá ít rồi, vì để báo đáp cô, tôi chỗ này vừa vặn có ba nghìn Đôla, cô nhất định phải nhận lấy, để tôi bày tỏ lòng biết ơn.” Một phu nhân toàn thân là hàng hiệu cao cấp lấy từ trong túi xách ra một tập Đôla, toàn là tờ mới, trong không khí còn ngửi thấy mùi mực in.

Đối với Khang Tư Mỹ mà nói, số tiền kia để cho cô vay, tuyệt đối có thể giúp giải quyết nhu cầu cấp thiết của bọn họ, cô đang ở thời điểm vô cùng cần tiền, để cho cô có thời gian lấy hơi, buổi tối cũng đỡ thao thức thống khổ.

Nhưng mà chuyện này chỉ là một cái nhắc tay, vốn chính là chuyện nên làm, nếu đem chuyện này mà mang lên bàn cân đem bán, làm việc thiện vì tiền, giá trị của lòng người chẳng phải không còn sót lại chút gì sao?

“Phu nhân, tiền bạc không nên để ra ngoài, cô mau cất tiền đi, còn nữa..., về sau không nên mặc cho cậu bé này những đồ mặc như vậy, nhìn xem bộ quần áo này cũng phải bốn, năm vạn, cô đem cậu bé ăn mặc ra ngoài như vậy, sẽ khiến kẻ xấu có cơ hội mà lợi dụng.

Trải qua sự việc này, vị phu nhân kia cũng hết sức tán thành, không ngừng cảm ơn, mới đem cậu bé vui vẻ rời đi.

Nhìn thấy hai mẹ con vui vẻ rời đi, Khang Tư Mỹ tâm tình cũng thoải mái theo, Thánh nghiêm pháp sư có nói qua, thường thường nói tốt, làm chuyện tốt, cả người sẽ vui vẻ, những lời này quả thật một chút cũng không sai.

Sau khi cô nhìn thấy đối phương rời đi, quay người lại, liền bị chặn bởi một bức tường, ngẩng đầu nhìn lên, bức tường này xem chút nữa khiến cho cô hồn lìa khỏi xác, thật là một nam nhân đẹp trai nha.

“Tiểu thư, có thể hay không làm cô chậm trễ thời gian một chút, tôi muốn thỉnh giáo cô một vấn đề.” Thẩm Nghệ Dạ đôi mắt lộ ra sự ôn nhu, thái độ kính cẩn, tựa hồ trong suy nghĩ của hắn đối phương đã lưu lại ấn tượng rất sâu sắc.

Nhìn từ xa đã đủ đẹp trai bức người, hiện tại nhìn gần, cả người hắn tỏa ra một khí phách khiến cho cô giống như là bị điểm huyết, trừ lỗ mũi còn có thể hô hấp còn trái tim thì muốn nhảy loạn ra ngoài, các bộ phận khác cũng bởi vì hắn mà chết.

Người đàn ông này ăn mặc tinh tế, thường thức mười phần, toàn thân trang phục cao cấp cộng thêm đạo cụ, lấy ánh mắt chuyên nghiệp tính toán, ít nhất

cũng phải mất 500 đến 520 vạn, đồng hồ Chopard L.U. CSteel-Wings-Tourbillon, cộng thêm tây trang, áo khoác cùng giày da, cô mạnh dạn phỏng đoán, người đàn ông này tuyệt đối là người có tiền, nếu là người có tiền, mà lại chủ động nói chuyện với cô, lần này cô thật không cần khách khí, phải chủ động nắm chặt, nói không chừng có thể phổ ra một đoạn tình yêu tốt đẹp đây.

“Dĩ nhiên có thể, tiên sinh, có vấn đề gì xin cứ hỏi, không cần khách khí.” Cô tươi cười rục rịch, đem bộ mặt phong tình vạn chủng nhất ra trước mặt hắn.

Thật tốt quá, người ta nói làm chuyện tốt, là có thể tích Ân Đức sẽ có phần thưởng, nhìn xem, những lời này lập tức linh nghiệm! Mới vừa làm một chuyện tốt, ông trời liền ban thưởng cho cô, hơn nữa còn là một người vừa nhiều tiền, vừa đẹp trai. Khang Tư Mỹ, cô phải cố gắng lên, ngàn vạn lần không thể bỏ lỡ nhân duyên này.

“Tôi thấy cô vì việc nghĩa mà hăng hái làm nên có chút suy nghĩ. Vấn đề này tôi phải...Không biết cô từ góc độ nào, quan sát được cậu thanh niên kia đang dụ dỗ trẻ con?” Thẩm Nghệ Dạ không hề có thái độ của một tổng giám đốc, một bộ dạng kính trọng, hắn luôn lựa chọn thái độ lịch sự để nói chuyện.

Quả thật là tốt bụng sẽ có báo đáp, cô thành thật nhiệt tình, hành hiệp trượng nghĩa, đối phương đều để ở trong mắt, xem đi, cô cũng biết người đang làm, trời đang nhìn, nếu như đối phương đối với việc này mà sinh ấn tượng tốt với cô, vậy là cô đã tiến được thêm một bước, đến một giai đoạn nhất định, hắn sẽ yêu cô như si như say, ko cách nào tự kiềm chế, như vậy cô cùng khoản vay... 😊

“Tiểu thư, có phải là vấn đề của tôi, hỏi không được rõ ràng?”

Khang Tư Mỹ vội vàng hoàn hồn, nghĩ đến vừa rồi tâm trí của cô không có ở đây, mặt mày si ngốc, cả khuôn mặt nhanh chóng ửng đỏ như trái cà chua.

“Không, anh hỏi rất rõ ràng, thật ra thì cũng không có gì, bởi vì tôi học thiết kế thời trang, cho nên đối với quần áo mặc trên người mỗi người sẽ đặc biệt chú ý, mới vừa rồi cậu bé kia, trên người mặc toàn đồ hiệu, mà cậu thanh niên kia lại mặc một cái áo thun, trên vai còn có hai mảnh rách lớn, quần áo rộng thùng thình, dính đầy bùn đất, trang phục hai người mặc quá mức chênh lệch, đã thế còn không ngừng nhìn xung quanh, từ manh mối này có thể đoán ra, cậu bé kia tuyệt đối không có bất cứ quan hệ gì với hắn.”

Khang Tư Mỹ nói chuyện rất đơn giản, Thẩm Nghệ Dạ lại nghe đến xuất

thần, chị họ đề cử quả không sai, cô gái Khang Tư Mỹ này có khả năng quan sát hết sức nhạy cảm, chỉ cần một điểm này, liền đủ cho cô đến làm việc tại VF, cô là một nhân tài, cho dù ba lần đến mời cũng tuyệt đối đáng giá.

“Cô phân tích thật sâu sắc, nếu như ở xã hội có nhiều người như cô vậy, thì tỷ lệ tội phạm nhất định sẽ giảm xuống.”

Được hấn ca ngợi khiến cô mở cò trong bụng, cô phỏng đoán, bước tiếp theo hấn sẽ hướng cô hỏi số điện thoại, hoặc lấy cớ gì đấy để mời cô ăn cơm, nhằm mục đích theo đuổi cô.

Khả năng này lớn vô cùng, những người đàn ông thường hay khen ngợi phụ nữ để làm bàn đạp theo đuổi họ.

Điểm này có thể nói là không cần hoài nghi, chỉ cần hấn mở miệng, cô sẽ gật đầu đồng ý ngay, cơ hội thoáng chốc, tranh thủ thời gian, không cho phép có bất kỳ do dự gì.

“Tiểu thư, thật là vô cùng cảm tạ...”

“Tôi dĩ nhiên nguyện ý...” lời vừa ra khỏi miệng, cô liền phát hiện không được bình thường.

“Nguyện ý? Nguyện ý cái gì?”

“Không có... Không có gì, ý tôi là, anh còn hỏi câu gì, tôi đều rất nguyện ý tiếp tục trả lời.” Thế này là sao! Là heo sinh hay là lừa sinh? Làm thế nào mà cô luyện đến trình độ nằm mơ giữa ban ngày vậy?

“Tôi không có vấn đề gì nữa, cảm ơn câu trả lời của cô.”

Nhìn cô dáng vẻ không yên lòng, Thẩm Nghệ Dạ cũng không cảm thấy cô thất lễ, ngược lại, còn cảm thấy tâm trí của cô lơ mơ, không biết đang suy nghĩ những gì, nhưng bộ dáng rất phong tình.

Thẩm Nghệ Dạ rất muốn mời cô nếu rảnh rồi có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, hoặc uống cà phê tâm sự, nhưng hấn suy nghĩ một chút, vẫn là nhin xuống, bởi vì hấn biết rõ hai người sẽ sớm gặp lại, để tránh lần đầu tiên gặp mặt liền hù dọa đối phương, hấn cần thận trọng, để tránh biến khéo thành vụng.

Nói xong hấn hướng nàng gật đầu, liền hướng cửa sân bay bước đi.

Nhìn bóng dáng hấn rời đi, Khang Tư Mỹ đành tạm biệt giấc mơ ngắn ngủi, tựa như pháo hoa nổ bùng một tiếng, chỉ đẹp được mấy giây, đảo mắt liền biến

mất.

Ai, vẫn là không nên xem phim thần tượng quá nhiều, trong hiện thực cuộc sống, câu chuyện cô bé lọ lem làm sao có khả năng xảy ra với cô, xem ra cô cần ngoan ngoãn làm việc, sống đạm bạc, từ từ mà trả dần món nợ kia thôi.

Bất chợt, cô nhìn thấy một cô gái ăn mặc trung tính đang hướng về cô bước đến, cả khuôn mặt thôi không thể tả được, giống như vừa làm mất năm vạn. Cô vội tiến đến, bày ra khuôn mặt đau khổ, vạn lần xin lỗi, hy vọng học tử không bùng nổ tức giận.

“Học tử, em...”

“Không cần nói chuyện với ta, hiện tại ta cái gì cũng không muốn nói.” Từ Chiêu Đệ vai công một bao lô to, trên đầu buộc băng rôn màu xanh biếc, trên băng rôn có biểu ngữ “GREENPEACE”, trên sống mũi còn mang một mắt kính dày cộp, chân đi ủng quân nhân, trên cổ còn đeo một cái dây chuyền có mã số, tạo hình toàn thân quả thật giống như nữ quân nhân.

Khang Tư Mỹ không dám nhiều lời, ở bên cạnh chị ấy, giống như đang đứng cạnh Đông Phương Bất Bại, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh lấy một cái, không nghĩ đến vị học tử mấy năm không gặp, thật sự càng lúc càng giống “T” (*cái này các bạn đọc truyện “Bể em không thương lượng” là biết ngay*), nhìn chị ấy luyện được một thân lưng hùm vai gấu, giống như một nữ vận động viên đấu vật... Nhìn dáng dấp này, cô phải thật cẩn thận, ngàn lần không thể chọc chị ấy tức giận.

Chương 3

Hồ, Khang Tư Mỹ rút cuộc cũng có thể thở ra một ngụm khí, sắc mặt dần dần khôi phục bình thường.

Khi Từ Chiêu Đệ nói nguyên nhân khiến cô mất cả nửa ngày mới có thể nhập cảnh, bây giờ cô mới hiểu được hóa ra học tử không phải đang giận cô, mà chị ấy đang tức Chính phủ.

Toàn bộ nguyên nhân gây ra là do trong túi cô có một quả táo. Căn cứ theo quy định của Cộng Hòa Dân Nhân Trung Hoa, thì không được mang bất kỳ một sản phẩm nông nghiệp nào nhập cảnh, nhưng cô ấy nói đó chỉ là một quả táo hữu cơ, tuyệt đối không có vấn đề không an toàn gì, tuy nhiên, nhân viên hải quan vẫn làm việc theo nguyên tắc, thu giữ quả táo của cô ấy, cô ấy thật không thể chấp nhận được, còn cùng nhân viên hải quan cãi nhau âm ỹ, cuối cùng cô ấy quá tức giận đem ngay quả táo ném xuống đất, không thèm quay đầu lại đi thẳng ra cửa hải quan.

“Phi, chỉ vì một quả táo mà làm ta mất bao nhiêu thời gian, dưới gầm trời này có bao nhiêu chuyện không trông nom, lại đi trông nom tính toán mấy cái chuyện nhỏ nhặt này, hừ, quan lại cầu kết, tham quan không đi bắt, lại đi bắt nạt dân chúng.” Từ Chiêu Đệ nóng mặt lên, vừa đi vừa mắng mủ.

Lúc đi cô mượn cái xe cổ của chú Ứng, bởi vì xe lâu ngày chưa thay bộ phận giảm xóc, cho nên ngồi trong xe có cảm giác như đang ngồi xe mà bị đụng phải vậy.

“Học tử, chị hạ hỏa, không nên tức giận, người ta cũng là vì yêu cầu công việc, chị uống ngụm nước, coi như chuyện đã qua, đừng suy nghĩ nhiều, được không?” Khang Tư Mỹ lấy nước uống ra, còn cầm ống hút cho cô.

Từ Chiêu Đệ nhận lấy nước uống, bỏ đi ống hút, phóng khoáng đưa lên miệng tu. Uống được một nửa, lúc này cô mới phát giác ra mùi vị quen thuộc “Nước táo?”

Thật là không mở nắp bình ai mà biết trong bình có gì, vừa muốn chị ấy quên đi chuyện quả táo, lại vẫn đưa nước táo cho chị ấy uống.

“Trong cái túi này còn nhiều loại nước trái cây, em giúp chị mở một chai khác nhé?” Tay của cô thật là đáng trách, sáu bảy chai nước trái cây các loại,

sao lại lấy được nước táo chứ.

“Không cần, không cần lãng phí.” Cô xuất thân từ ngành bảo vệ môi trường, cần phải quý trọng tài nguyên, tuyệt đối không thể lãng phí.

“Đúng rồi, học tử...”

“Đừng gọi một câu học tử hai câu học tử, nghe không thoải mái, gọi là Chiêu Đệ đi, gọi như vậy ta nghe không quen.”

“Chiêu Đệ...” Tên này gọi lên còn cảm thấy rất... “Đúng rồi, lần trước cậu ở trong điện thoại nói không rõ ràng, cho nên mình không có hiểu rõ nguyên nhân khiến cậu về Đài Loan lần này.”

“Hừ, Đài Loan bây giờ trở lên lời thôi léch thếch, có một tập đoàn ý thế hiệp người, mình lần này trở lại, chính là muốn cùng tập đoàn kia đối kháng. Như thế nào? Có hứng thú chung với hoạt động lớn sao?” Cô nói xong trong lòng tràn đầy căm phẫn, giống như cùng tập đoàn kia không đội trời chung.

“Phải... là tập đoàn như thế nào?” nói ra cái tập đoàn kia đi!

Quay cửa kính xe xuống, khuỷu tay chống lên cửa xe, cô nàng xinh đẹp nhìn ra ngoài cửa sổ, “Dù sao cũng là làm giàu bất chính, tập đoàn kia vì lợi nhuận mà lòng dạ trở nên hiểm độc, cậu đừng hỏi nhiều như vậy, nói một câu thôi, giúp hay là không giúp?”

Khang Tư Mỹ từ trước đến giờ luôn vì giúp bạn bè mà không tiếc cả mạng sống, không thể chối từ, không nói lúc trước khi ở trường học luôn được học tử chiều cố chăm sóc, về tình, về lý cô không thể không giúp.

“Giúp, dĩ nhiên là giúp rồi, cậu chỉ cần nói một câu, mình sẽ toàn lực phối hợp.”

“Tốt, không hổ là chị em tốt, mấy ngày nữa mình sẽ nói với cậu thời gian cùng địa điểm tập hợp, đến lúc đó cậu chỉ cần đến hiện trường làm theo mình là được!”

Từ Chiêu Đệ thấy cô trả lời dứt khoát như vậy, hài lòng vỗ vỗ bả vai của cô.

Ngay lúc này, điện thoại của Khang Tư Mỹ đột nhiên vang lên, cô đeo ống nghe lên, thấy trên màn hình điện thoại hiện lên ba chữ Đoàn Tử Yên, cô lập tức hưng phấn nghe.

“Là Tư Mỹ phải không?” Giọng điệu đối phương truyền tới như là trúng xổ

số giải nhất, thanh âm vang dội như chuông.

“Nghe thanh âm của chị, sẽ không phải là thông báo cho em... em có thể đến công ty chị làm chứ?” cô mừng rỡ như điên hỏi.

“Nào có nhanh như vậy, chỉ là... cách ngày thành công cũng không xa nữa rồi.”

“Làm thế nào?”

“Chính là em họ chị vừa xuống máy bay, liền lập tức gọi điện cho chị, vốn chị nghĩ là hẳn sẽ nói đến công ty trễ một chút, hoặc là mắng chị vì để cho các nhà thiết kế nghỉ việc, ai biết...” Đoạn Tử Yên đột nhiên dừng lại cười. “Ha ha ha ha ha...hẳn không những không mắng chị, mà còn bảo chị nhanh gọi em tới phỏng vấn, nói hiện tại công ty đang cần một lượng máu mới, hy vọng chị nhanh chóng có thể thu xếp thời gian, để cho hai người gặp mặt!”

“Có thật không?” Khang Tư Mỹ có chút thụ sủng nhược kinh, bởi vì bình thường bản lý lịch của cô chỉ cần gửi đến các công ty lớn, không đến mười mấy ngày hay nửa tháng cũng không mong được đáp lại, mặc dù trong giới thiết kế cô cũng có một chút danh tiếng, nhưng trong công ty lớn nhân tài đông đúc, tất cả vẫn phải theo quy củ.

Hơn nữa sơ yếu lý lịch bì chìm xuống đáy biển là chuyện thường xảy ra, có lúc cho dù có đáp lại, thì tỷ lệ trúng tuyển cũng vô cùng thấp, nhưng lần này chỉ mới nộp đơn có bảy ngày ngắn ngủi, chẳng những có hồi báo, còn gọi điện hẹn cô gặp mặt, đây không phải rõ ràng là Thẩm Nghệ Dạ coi trọng cô sao, tỷ lệ trúng tuyển lên đến 90%... Không, phải là 100%, nhất định sẽ trúng tuyển.

Mặc dù cô cùng ác nam kia không có duyên, nhưng coi như là hẳn thật tình mắt, nhìn ra được cô tuyệt đối là một nhân tài.

“Em nhớ, sáng ngày mai đúng 10 giờ có mặt tại công ty, chị mang em đi gặp em họ chị, mặc dù mặt của hẳn thái độ đến cực điểm, tính khí có kém một chút, cá tính một chút, chỉ là, tốc độ xử lý công việc rất nhanh, vậy thì chuyện này tuyệt đối nắm chắc, bảo đảm không có sơ hở, tuyệt đối OK á, ha ha ha ha ha ha...” Cuối cùng lại là một trận tiếng cười kinh dị vang lên.

“Vậy em phải nói cảm ơn chị trước rồi!”

Quá tuyệt vời, có thể vào làm việc ở công ty VF giống như người được mạ vàng, có nhiều hơn cơ hội tiếp xúc với nhà giàu có, chỉ cần có danh hiệu nhà thiết kế của VF, đến lúc đó vô luận tham gia party nào, đều có rất nhiều phú

gia công tử để cô lựa chọn, đến lúc đó, ha ha ha ha ha ha... Lúc đó thì tùy cô cầm súng mà bắn tĩa, đã có một loạt danh sách cho cô từ từ lựa chọn.

“Đừng quên, sáng mai 10h, ngàn vạn lần không được đến trễ đó!”

“Chị yên tâm, nói không chừng em ngay cả buổi tối cũng ngủ không yên!”

Hai người hạnh phúc vui vẻ cúp điện thoại, ngồi một bên Từ Chiêu Đệ nhíu mày hỏi “Tìm được công việc rồi hả?”

“Đúng vậy a, còn là một công ty quốc tế lớn, mình vất vả tìm, cuối cùng cũng tìm được một công ty lớn rồi.” Những năm gần đây, cô đều làm cho các thương hiệu nhỏ, hiện tại thì tốt rồi, bây giờ đã có cơ hội, cô sẽ cố gắng nắm chặt cơ hội này.

“Có thể đi làm ở một công ty lớn là một chuyện không dễ dàng, để mình mời khách, chúng ta đi ăn mừng nha.” Từ Chiêu Đệ hào phóng nói, từ đáy lòng cảm thấy vui mừng thay cho cô.

“Cảm ơn học tử, a không cảm ơn Chiêu Đệ.” Thấy Từ Chiêu Đệ vì cô mà vui vẻ, tiếp lại than thở, thấy thế cô hỏi: “Sao vậy, nhìn bộ dạng cậu, giống như không thật sự vui vẻ.”

“Nếu cậu phỏng vấn được thông qua, cậu không thể đến tham gia hoạt động kháng nghị cùng mình sao?” Từ Chiêu Đệ chắc miệng nói, mày rậm nhíu chặt.

“Coi như phỏng vấn thông qua, ngày đó mình cũng sẽ xin nghỉ, tuyệt đối sẽ đến giúp cậu một tay.” Cô luôn quan tâm đến bạn bè, đặc biệt là tình bạn chi giao này.

Nghe được câu này, Từ Chiêu Đệ tâm tình liền chuyển biến tốt. “Có những lời này là đủ rồi, được rồi, không mất thời gian nữa, lập tức lái xe đến phố Nông An đi.”

“Đi đâu, làm cái gì?”

“Nơi đó có nhà hàng kiểu Nhật tên gọi là Tam Tỉnh, vừa sang trọng, vừa cao cấp, mình mời khách, muốn ăn cái gì tùy cậu chọn.” Thật lâu mới về nước được một lần phải đi ăn món ngon mới được, cô vẫn nhớ đường đi như thế nào.

“Có thật không? Vậy mình không khách khí đâu!” Dù sao ăn một ít cũng không quá đáng, đợi đến khi cô chính thức đi làm, thì mời lại, vậy là được rồi.

Hai người cao hứng bừng bừng, một đường hướng tới nhà ăn Nhật Bản xa hoa nhất.

♥ *Edit bởi VyYen9x @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

“Phó... Tổng, anh nói cái gì? Muốn... muốn tôi thay anh ngồi đây,...Giúp anh phỏng vấn sao?” Đinh Thái Phong nghe xong, sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, nhìn chiếc ghế da thoải mái kia, hẳn chỉ là nhân vật nhỏ không dám ngồi nha.

“Bảo cậu ngồi thì cậu cứ ngồi, lấy đâu ra nhiều lời nói nhảm như vậy!” Nhân xuống cái nút, tủ quần áo giống như chiếc rèm cửa, tự động mở ra, bên trong nói ít cũng có trên trăm bộ âu phục cao cấp, chỉ nhìn đến cũng muốn hôn mê.

Hắn nhìn ngoại hình Đinh Thái Phong một chút, màu da, cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới, suy nghĩ làm thế nào thay hắn phối hợp trang phục, mới có khí phái cùng phong phạm của một phó tổng giám đốc.

“Mặc thử bộ vàng nhạt này đi.” Phát hiện ra vẻ mặt của Đinh Thái Phong, không có dũng khí nhận việc này, thanh âm của hắn trầm xuống, “Đến đây, còn ngây ngốc ở đây làm gì!”

“Phó tổng giám đốc, cùng nhà thiết kế gặp mặt nói chuyện, thì cần kiến thức chuyên môn cùng khí chất đặc biệt, mặc dù tôi bên anh nhiều năm như vậy, nhưng bất kể là dùng thuật ngữ, hay là các nhà thiết kế nổi tiếng, tôi không biết được nhiều, ngộ nhỡ lộ ra sơ hở, tôi... tôi nhất định sẽ làm hỏng chuyện”. Không nắm được phần chủ động của trận chiến, vậy thì lúc chiến đấu có thể nói là không nắm chút phần thắng nào.

“Ai kêu cậu cùng cô ấy nói chuyện chuyên môn gì đó, dù sao đến lúc đó cậu đeo tai nghe mini vào, mà tôi cũng sẽ ở phòng khác giám sát toàn bộ, đến lúc đó phải làm gì tôi sẽ chỉ thị qua tai nghe, cậu cứ theo đó mà làm là được rồi.” Hắn đem tây trang nhét vào người Đinh Thái Phong.” Mau mặc vào, nếu không làm trễ thời gian của tôi, tôi sẽ hỏi tội cậu.” Xem đồng hồ đã 9h20 rồi.

Vì sợ làm trễ thời gian của lão bản, Đinh Thái Phong không dám chậm trễ, hắn vừa thay quần áo vừa hỏi:” Phó tổng giám đốc, tôi vẫn chưa hiểu, chuyện quan trọng như vậy, vì sao anh không trực tiếp phỏng vấn, ngược lại muốn tôi thay thế, còn mình thì núp trong tối giám sát?” Không khổ là âu phục hàng hiệu, mặc vào cảm giác như là một doanh nhân thành đạt vậy.

“Tôi không phải đã nói, muốn cậu đừng hỏi sao, cậu cũng không nên hỏi, tôi tự có suy tính.” Đứng ở trước gương, nhìn Đinh Thái Phong bên trong, Thẩm Nghệ Dạ chủ động thay hấn chỉnh lại vai áo.

“Phó tổng giám đốc, thứ cho tôi nhiều lời, anh... có phải hay không đối với Khang Tư Mỹ tiểu thư vừa thấy đã yêu?” Từ góc độ này mà nhìn vào, mới có thể giải thích cho hành vi quái dị này của lão bản.

“Cậu có đọc qua Tam quốc chứ?” Hấn ngừng động tác, ánh mắt sắc bén nhìn hấn.

“Đọc... đã đọc qua!”

“Vậy cậu nên biết, Dương Tu, Khổng Dung chết như thế nào?” trong ánh mắt hấn bắn ra sát khí.

Đinh Thái Phong dĩ nhiên hiểu dụng ý của câu nói này, hai người kia cũng từng thông minh đoán trúng suy nghĩ của chủ tử, vì vậy mới bị Tào Tháo giết chết, mặc dù hấn không có thông minh như vậy, nhưng nói tóm lại, phó tổng giám đốc ngụ ý chính là hấn muốn nghĩ gì thì nghĩ, đừng hỏi nhiều.

“Tôi...Tôi hiểu!” Là cấp dưới, tốt nhất nên ít hỏi đến chuyện của lão bản.

Thật ra thì Đinh Thái Phong không nói sai, hấn đối với Khang Tư Mỹ là có ấn tượng, cô có tinh thần trượng nghĩa, cẩn thận, tỉ mỉ, quan sát nhạy cảm, quan trọng nhất là không có thấy tiền sáng mắt, đối mặt với một tập tiền Đôla, mặt không biến sắc, là một cô gái thanh tâm quả dục, trong cái xã hội chủ trương tôn thờ đồng tiền, thì cô coi như là động vật quý hiếm rồi.

Cho nên hấn muốn Đinh Thái Phong thay chức vị của hấn tiến hành cuộc phỏng vấn, là hy vọng có thể đứng ở một bên xem lập trường của cô, quan sát phản ứng tại chỗ của cô, từ trong đó nhìn ra tính cách cùng quan điểm của cô, có phải hay không cô có biểu hiện của một cô gái thành thực.

Đối với cô gái có ấn tượng tốt đẹp, hấn luôn lấy tiêu chuẩn cao để đòi hỏi, cho nên hấn muốn từ quan điểm của người ngoài để quan sát cô kỹ hơn.

Khi xử lý bất kỳ chuyện gì, hấn luôn luôn chọn lựa một chiến lược ổn thỏa, cho dù giữa nam và nữ cần nói chuyện bằng cảm giác, hấn cũng vận dụng sách lược trên thương trường, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

“Nhớ, tôi nói cái gì với anh, anh liền nói như vậy, muốn anh làm thế nào, anh phải làm cho đúng, đừng để đối phương nhìn ra anh ở đây diễn trò, nếu

như anh đem chuyện này phá hỏng, rất xin lỗi, tôi liền phải mời anh trở về New York đi theo mẹ tôi, ngày ngày theo bà nói chuyện phiếm giải sầu rồi!”

Nghe lời hấn nói có vẻ hơi hột, nhưng lại dọa sợ Đinh Thái Phong.” Bồi phu nhân? Không, ngàn vạn lần không được, phó tổng giám đốc, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ diễn tốt, sẽ không để anh thất vọng.”

Vừa nghe đến phải bồi Đoạn Phân, Đinh Thái Phong bị dọa cho sợ. Bà kỷ luật nghiêm ngặt, tính tình cổ quái lại khó phục vụ, ban đầu Thẩm Nghệ Dạ chính là nhìn thấy mẹ mình chinh hấn đến thất điên bát đảo, mới đem hấn từ bên cạnh mẹ mình điều đi, hôm nay lại kêu hấn trở về? Hấn chết cũng không nguyên ý.

Ai, ăn thịt người là hạng nhất, ai bảo hấn không phải lão bản, mà chỉ là nhân viên quèn.

“Chị nói cái gì?, những tin đồn bên ngoài kia đều là đồng nghiệp lợi dụng mà chèn ép?”.

Đoạn Tử Yên vẻ mặt chán ghét, giống như ăn phải bánh bao hỏng, nói, “Em biết đó, chúng ta làm nghề này, bản lĩnh sở trường nhất chính là bôi nhọ bôi nhọ bôi nhọ, chèn ép chèn ép chèn ép, mục đích là cái gì, chính là phá bỏ hình ảnh của công ty đối phương, đả kích uy tín nhãn hiệu, gây hiểu lầm cho người tiêu dùng...Để cho thị trường của công ty chúng ta không gượng dậy nổi, khó có thể đông sơn tái khởi.”

“Nghe chị nói như vậy, em họ chị cũng không có nổi trận lôi đình sao, chỉ là yêu cầu trong công việc có điểm nghiêm khắc, luôn bày ra bộ mặt của môn thần sao?”. Trời ạ, trong quá khứ cô hoàn toàn bị giới truyền thông lừa gạt, còn tưởng Thẩm Nghệ Dạ là một nhân vật máu lạnh.

Hôm nay nghe Đoạn Tử Yên nói chuyện, những điều cô đã biết hoàn toàn không giống như vậy.

“Hấn cũng chỉ là hiểu thắng, hấn có một điểm không tốt, khi cùng hấn làm việc, thì đừng mơ tưởng chuyện gì khác (*là một người chuyên tâm trong công việc*), đối với tình cảm, hấn chỉ như một con sư tử đang ngủ, chỉ là, khi tình ái đến, hấn sẽ trở nên rất cuồng nhiệt, mà một khi cuồng nhiệt, sẽ toàn tâm toàn ý, dù sao cuộc đời rất ngắn, cần phải lựa chọn kỹ mới có thể phóng tay một lần, hấn hiện tại đang làm lãng phí thời gian...” vu công vu tư (*chỗ này mình ko hiểu lắm*), lấy quan hệ của cô và Thẩm Nghệ Dạ mà nói, lời này cũng là nói tốt cho hấn

rồi.

“Chị... chị nói với em những lời này, không phải là...”

“Giả bộ ngu a, thẻ tín dụng của em, tiền nợ trong ngân hàng, cộng thêm một khoản tiền thuê phòng, tổng cộng cũng phải hơn một nghìn vạn, không câu em họ chị để một hơi giải quyết món nợ, mà chờ em lần tới Châu Âu, chị xem cũng còn trả không xong đâu!”

Đoạn Tử Yên miệng độc hơn rồi, “Mặc dù chị vô duyên làm chị dâu em, nhưng nếu em muốn thiết lập quan hệ, phạm vi hơn mười dặm có thể nói là không ai biết, không có người không hiểu, đừng nói hôm nay không có quan hệ thân thích, thì chị không có liên quan đến em, lúc này cơ hội ngàn năm có một, em phải nắm lấy thời cơ.” Cô nói xong còn cố ý ở trước mặt cô nắm chặt quả đấm, giống như tuyên thủ chuẩn bị tham gia Olympic, đang lắng nghe huấn luyện viên chỉ dạy những điều cuối cùng.

Những lời này khiến cho các nhân viên đang trên hành lang liếc nhìn cô, khiến cho cô rất lung túng.

“Tử Yên, nhà em họ chị có tiền, em một chút cũng không động lòng?”

Thật tốt quá, nếu thật như lời Tử Yên nói, hẳn không phải là cái loại người đó, sẽ đem phụ nữ thành đồ chơi vui đùa một chút như lời người ta nói, cô làm sao có thể bỏ qua cho hắn?

Miệng cô nói vậy, nhưng dĩ nhiên trong lòng thì tính toán bất đồng, nhưng sao có thể để Tử Yên nhìn thấy ý nghĩ trong nội tâm cô? Phải giả vờ một chút chứ.

“Này, em thật sự là Đào Uyển Minh chuyển thế, thật coi phú quý như phù vân sao? Em hãy nghe chị nói, hôm nay hắn nhìn thấy lý lịch của em xong, không kịp chờ đợi mà hẹn gặp em ngay, vậy thì chúng tao hắn rất muốn gặp em, đây chính là lợi thế, em hiểu không?” Nếu có thể lôi kéo cô ấy, để cho cô ấy cùng em họ có quan hệ thân mật, như vậy tương lai cô có thể dựa vào quan hệ này, cùng em họ rút ngắn khoảng cách, đến lúc đó không chừng có thể làm trong tổng bộ.

Trong lòng hai đều ở đây đều ở đây tính toán, nhưng lại sợ biểu hiện không tốt, thật là làm khổ nhau.

“Em nghĩ, em nên an phận làm xong công việc của mình, những thứ khác em không dám suy nghĩ nhiều!”.

Mới là lạ đấy, đợi cô dùng tất cả vốn liếng, phải đem Thẩm Nghệ Dạ phóng điện đến bất tỉnh. 🙄

“Em chưa từng nhìn thấy Thẩm Nghệ Dạ, cho nên mới nói ra những lời này, nếu em nhìn thấy hắn, em cũng sẽ không nói như vậy đâu!” Đoạn Tử Yên tức đến vô lực.

“Mặc kệ hắn có cao lớn mập ốm thế nào, đều không liên quan đến em.”

Ai nói, cô chỉ là không dám trước mặt Tử Yên lộ ra tướng ăn khó coi, chuyện như vậy tuyệt đối phải khiêm tốn, muốn giống như con vịt bơi trong nước, không thể đi rêu rao khắp nơi.

“Thôi, chị chẳng muốn nói nhiều với em nữa, phụ nữ nha, nếu không chủ động, nhiều nhất chỉ có thể đứng trong hàng ngũ theo đuổi mà thôi, nên chọn con đường chính xác nhất. Là chính em không muốn, tương lai đừng có mà hối hận...Hắc hắc, rất xin lỗi, đường này không thông, chị sẽ không giúp được em rồi.”

“Cảm ơn ý tốt của chị, em còn cần chuyên tâm làm tốt công việc của em đã.”

Đa tạ ý tốt của chị, không cần chị phải tốn nhiều tâm sức, chuyện này so với chị em còn cần phải tích cực hơn ấy chứ.

Cô nói một đằng nghĩ một nẻo, đơn giản là nghĩ về chuyện ba chén cơm hàng ngày, đã có quyết tâm như vậy, tỷ lệ thành công lại càng cao.

Trong khi hai người sắp đến phòng làm việc của phó tổng giám đốc, thì Lysa nhân viên hành chính của công ty đi tới, đối với Đoạn Tử Yên nói:” Tổng giám, ngại quá, phó tổng hy vọng Khang tiểu thư có thể đi vào một mình.”

“Một mình?” Hai người đối mặt nhìn nhau, đoán không ra Thẩm Nghệ Dạ tại sao có hành động như vậy, giờ phút này hai người giống như đang đi vào sương mù, mắt càng mở lớn, thì ngược lại càng thấy hoa mắt.

Lâm trận mới mài gương, không sáng cũng quang!

Sắp tiến đến phòng làm việc của Thẩm Nghệ Dạ, Đoạn Tử Yên không quên dặn dò Khang Tư Mỹ.

“Em phải nghĩ lại nha, em họ chị hiện tại được lọt vào top công tử đào hoa do tạp chí Fuji bình chọn đó nha, nổi danh Châu Á, giá trị con người hơn bảy tỷ Đô-la, hơn nữa dáng dấp hắn rất giống Hidetoshi Nakata, tính tình không

đếm được...”

Hidetoshi Nakata?

Đây không phải là mẫu người lý tưởng của cô sao?

Mất một mí, phong cách bí ẩn, là một người hài hước nhiệt tình, nhưng lại là một người Nhật Bản câu nệ lịch sự, toàn thân tản ra sức mạnh kết hợp cùng nghệ thuật, không cần Tử Yên nhắc nhở, nếu gặp phải một nam nhân như vậy, có là một con ngỗng ngốc nghếch cũng biết biến đổi lời nói, cô chẳng phải là ngốc đến nỗi có thể cùng heo kết giao rồi sao?

“Cốc cốc cốc.”

“Mời vào.”

Má ơi, thanh âm quá chuẩn Man, thanh âm kia nếu là dùng để hát tình ca, cô khẳng định sẽ tan chảy trong lòng hắn, liền xương cũng không còn!

Mang theo tâm tình tràn đầy mong đợi, tay run rẩy giữ lấy cái nắm cửa, nhẹ nhàng chuyển một cái, chỉ nghe “rắc” một tiếng, cửa mở ra.

Cô lộ ra hàm răng trắng thẳng tắp, trên mặt thể hiện một nụ cười mê người nhất, cô còn cố tình tung váy, khiến cặp đùi đẹp như của Lâm Chí Linh lộ ra, còn cố tình bước đi như siêu mẫu trên sàn catwalk, phong thái tao nhã, Bộ Bộ Sinh Liên (*bước đi*) cử chỉ chân tay giống như đang diễn tuồng, hy vọng có thể nhất cử bắt được tâm ý của đối phương, cô hy vọng...

Chậm, không... không đúng nha!

Khi cô thấy người đàn ông ngồi trên ghế da kia, nhiệt tình giống như đổ hết nước trong chai ra ao, một khắc kia khi nhìn thấy đối phương, trong nháy mắt trôi qua không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

A mẹ ơi!

Không phải nói là giống Hidetoshi Nakata, cô xem là đã đủ tổn thọ!

Người đàn ông này không phải rất giống sản phẩm nổi tiếng của Đài Trung đi, tóc trên trán lui cả về phía sau, cơ hồ rất giống kiểu tóc của đàn ông thời nhà Thanh, nhìn từ xa, giống như mặt trời mọc từ từ nhô lên.

Da trắng nõn, nhìn một cái cũng biết là bạch trảm kê (*gà luộc*), thuộc dạng không vận động, không thường xuyên bảo dưỡng thân thể, mắt một lớn một nhỏ, một chỉ một song, hoàn toàn không có mị lực, tuổi xem ra không lớn, nhưng trán ngốc, da trắng bệch, quả thật có thể nói là thôi không thể tả.

Đoạn Tử Yên thật không có lương tâm, cô là Lý Bình Huy sao? Cái gì mà phó tổng giám đốc của công ty, cái gì mà em họ đức hạnh, cô thà đóng cửa lại cho xong, nhưng tình huống này cũng chỉ có thể nhắm mắt mà đi vào thôi.

“Thảm... Thảm phó tổng giám đốc, chào anh!” Mộng tỉnh, cõi lòng tan nát, cô thề, cô đối với Thảm Nghệ Dạ từ giờ trở đi, không hề có bất cứ ảo tưởng nào nữa.

“Tốt, tốt, mời ngồi, ha ha ha!” Đinh Thái Phong hiển nhiên có chút không lưu loát, ngồi một nơi cần có khí phách như vậy, hẳn có một chút cũng không quen.

Phòng làm việc được giấu bốn chiếc camera không chân, bất kể từ góc độ nào, Thảm nghệ Dạ cũng có thể thấy được nhất cử nhất động của Khang Tư Mỹ.

A còn gì nữa đây..., thế nào mà đường đường là một phó tổng giám đốc, động tác lại cứng nhắc như vậy, không khác gì nhân viên mới của công ty.

“Khang tiểu thư đã được đào tạo chuyên nghiệp, lại có kinh nghiệm, hơn nữa còn do Đoàn tổng giám đề cử, tôi tin cô tuyệt đối có năng lực đảm nhiệm công việc này.” Hắn máy móc nói theo chỉ thị của lão bản.

Đinh Thái Phong thao thao bất tuyệt, bàn về công việc, hắn lại phát giác trong một thời gian dài, Khang Tư Mỹ như đang dùng kính hiển vi để quan sát hắn, không nói gì, chỉ dùng một đôi mắt sáng nhìn hắn chuyển tới chuyển lui.

Khang Tư Mỹ đột nhiên chú ý tới, người đàn ông này, giống như đã gặp qua ở đâu?

“Khang tiểu thư có vấn đề gì không?” Đinh Thái Phong bị cô quan sát một lúc, sau gáy đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Cô phát hiện phòng làm việc này quỷ dị không hiểu được, cô tin chắc người đàn ông trước mắt này tuyệt đối không phải là phó tổng giám đốc của VF, còn đáng sợ hơn là –

Cô còn chú ý đến không gian nơi này bị bịt kín, có một đôi mắt đang nhất cử nhất động theo dõi cô, tâm trạng của cô từ giờ khắc này, đang có sự thay đổi lớn.

Chương 4

Đầu tiên, Khang Tư Mỹ nhận ra người trước mắt này là đồ giả mạo, hẳn chính là người bên cạnh vị tiên sinh cao lớn đẹp trai mà cô gặp ở sân bay, đứng bên cạnh một nam nhân ưu tú, hẳn có vẻ như không có ý nghĩa gì, cho dù để hẳn mặc âu phục hàng hiệu cũng vậy, chỉ giống như một thái giám, đơn giản chỉ là mặc vào long bào, tuyệt đối cũng không giống như thái tử.

Mà khi ở sân bay quan sát người kia, còn có chút giống Hidetoshi Nakata như lời Tử Yên nói, nếu cô đoán không lầm, người chủ động nói chuyện với cô, mới thật sự là Thẩm Nghệ Dạ.

Quan sát nhạy cảm, cô thông minh phỏng đoán phòng làm việc này nhất định có gắn camera giám sát, có thể dấu ở vị trí như bức ở tranh Hà Lan kia, hay là bên cạnh tủ sách...

Cô cố ý không đem ánh mắt nhìn về phía kia, thả lỏng toàn thân, giống như là người mới trong xã hội, hai chân chụm lại, sau lưng thẳng tắp, tất cung tất kính, cố gắng không để ý ở nơi này bốn phương tám hướng đang có một đôi mắt theo dõi cô, liên tục nhìn chằm chằm cô.

Phụ nữ có giác quan thứ sáu rất nhạy cảm, cô kết luận người đang theo dõi cô, chắc chắn là Thẩm Nghệ Dạ.

“Không có... không có gì, tôi chỉ cảm thấy bức họa phía sau anh, hình như tôi đã nhìn thấy ở đâu, ừ... có phải một danh họa trong viện bảo tàng của Châu Âu?” Cô đứng dậy, từ từ đi về phía trước.

Đang ngồi trong phòng theo dõi trong một căn phòng nhỏ Thẩm Nghệ Dạ thấy thế lập tức tắt máy, nếu để cô phát hiện ra máy theo dõi đặt ở bức tranh, thì mọi việc coi như xong.

Trời ạ, thật là nguy hiểm, xem chút nữa là bại lộ rồi. Thẩm Nghệ Dạ không cách nào hiểu được, cô gái này lấy đâu ra nhiều bản lĩnh như vậy, nhìn ra được có người đang theo dõi cô.

Là trùng hợp?

Hay là nhìn thấy chỗ dấu camera?

“Phó tổng giám đốc, có thể hay không thỉnh giáo anh, bức họa này của danh họa nào vậy?”

Đinh Thái Phong cả người giống như bánh răng cơ khí bị mắc kẹt, không thể nhúc nhích được. Đang trong lúc lo lắng, thật may hắn lại nghe được đáp án từ Thẩm Nghiê Dạ truyền đến, mới để cho hắn đang chỉ mảnh treo chuông an toàn vượt qua kiểm tra.

“Đây là... Karla... Caravaggio... chính là cái kia...” Hắn chuyên tâm lắng nghe đáp án Thẩm Nghiê Dạ truyền đến, chỉ là hắn còn đang phân tâm, cùng Khang Tư Mỹ khách sáo nói chuyện, cho nên đáp án nghe chỗ được chỗ mất. “Chính là bức tranh thần Cupid ngủ say.” Hô, ông trời ơi, cuối cùng cũng nghe rõ ràng!

Trước mắt người này nói cũng không nói được, như hắn mà cũng có thể lên làm phó tổng giám đốc, thì cô có thể làm phó tổng thống rồi.

Cô không thể hiểu Thẩm Nghiê Dạ vì sao phải giấu kín người, núp ở trong bóng tối quan sát, chẳng những không có ý định thấy cô, lại còn quay lén, lén lén lút lút, xuyên thấu qua lỗ kim quan sát nhất cử nhất động của cô.

Là muốn khảo nghiệm cái gì đây?

Dáng vẻ?

Linh hoạt?

Cá tính?

Hay là muốn thấy khả năng quan sát của một nhà thiết kế?

Hay là... đối với cô có ý tứ..., loại khả năng này là thấp nhất, cô không tin mình có bản lĩnh làm đối phương vừa thấy đã yêu.

Được, nếu muốn khảo nghiệm cô, như vậy cô sẽ phải phản công, để xem đối phương đến tột cùng đang có âm mưu gì.

Ngay vào lúc này, cô cố ý đem Đinh Thái Phong dẫn đến nơi cô cảm thấy có máy quay đang theo dõi, xoay người che đi, sau đó hướng về phía hắn nói: “Mất tôi hình như có cái gì bay vào, anh giúp tôi nhìn xem, thôi xem có ra được không?”

Không biết chuyện Đinh Thái Phong đương nhiên vui lòng giúp, chỉ là hắn chưa kịp tới gần, miệng cũng chưa kịp mở, liền lập tức bị Khang Tư Mỹ cho một cái bạt tai.

“Anh không biết xấu hổ!” nói xong, cô vẫn còn rất tức giận cho thêm hắn một cái bạt tai nữa.

Bị đánh đến không giải thích được, Đinh Thái Phong trưng nhị kim cương (*chết lạng*) không tìm được đầu mối. Cô gái này có chứng hoang tưởng sao? Hắn còn chưa đụng đến một sợi tóc của cô, liền bị cô vô tình thưởng cho hai cái bạt tai.

“Khang... Khang tiểu thư, tôi... tôi ngay cả đụng còn không đụng vào cô, cô thế nào...”

Cô liền lấy ra bản lĩnh của Lưu Tuyết Hoa, không tới mười giây nước mắt liền chảy thành hàng.

“Còn không có, tôi bảo anh thay tôi nhìn xem có cái gì trong mắt, không phải muốn anh hôn môi tôi, anh... anh cho rằng anh là lão bản, là có thể tùy tiện đối với phụ nữ cợt nhả sao? Tôi cho anh biết, tôi không phải là phụ nữ tùy tiện, nếu như muốn tôi với anh xảy ra quan hệ mới có được công việc này, tôi thà không có!” Khang tư Mỹ cố ý lớn tiếng, cô đem biểu hiện kiên trinh của phụ nữ truyền thống Trung Quốc ra, thể hiện vô cùng tinh tế, còn khoa trương cố tình quay lại phía máy quay, để cho “đạo diễn Thẩm” xem thật cẩn thận.

“Cậu không muốn sống nữa phải không, ai kêu cậu hôn cô ấy?” Trong tai Đinh Thái Phong truyền đến một trận mắng chửi.

“Tôi... tôi không có a!” hắn cảm thấy thật oan ức, rõ ràng hắn không làm, tại sao không ai tin tưởng hắn?

“Nếu không có, tại sao cô ấy lại phản ứng kịch liệt đến như vậy?” Hắn tức nổ mắt, đúng là đồ háo sắc!

“Miệng tôi còn chưa tới, cô ấy đã tát tôi một cái rồi...”

Hắn còn chưa nói xong, Khang Tư Mỹ vừa khóc vừa đi về phía hắn.

“Anh ở đây làm bầm cái gì?” Vừa nói, cô lại phát hiện trong lỗ tai hắn, có một tai nghe thu nhỏ. Giới a, chứng cứ càng ngày càng rõ ràng, quả thật là ly miêu hoán thái tử, người này diện mạo bình thường, trăm phần trăm không phải Thẩm Nghệ Dạ.

“Không có... không có gì?” Trời ạ, đừng đi tới đây nữa! Đinh Thái Phong thấy cô như hổ mà xông tới, hắn nhanh chóng mà tẩu thoát sang một bên.

Không muốn cô đột nhiên xông qua, cô cố tình muốn, hơn nữa còn rất mập mờ, lại đem máy quay che mắt, cô cũng không tin khi dùng cái chiêu này, còn không có biện pháp đem người điều khiển phía sau ra trước ánh sáng.

“Anh thật quá mức, như thế còn dám xé quần áo của tôi?” Vận dụng nguyên lý ông kính, cô linh hoạt cởi cái nút áo sơ mi ra, rất nhanh sau đó chuyển nhanh vị trí, để cho cặp tuyết lê tròn đầy giống như lá khô rụng đang rơi, nhẹ nhàng lướt qua tay của Đinh Thái Phong.

Mặc dù chỉ là một phần ngàn vạn giây đụng chạm, nhưng đối với màn hình trước mắt Thẩm Nghệ Dạ mà nói, chính là bàn tay của An Lộc Sơn phạm tội không thể chối cãi, lúc này lục phủ ngũ tạng của hắn đang xoắn lại ở một chỗ, giống như một hình ảnh sống động, coi như là người xuất gia tu phật, lúc này cũng sẽ cầm dao lên điên cuồng mà đuổi giết.

“Khang...Khang tiểu thư, tôi nghĩ là cô không cần thận để tuột cúc áo, tôi thề, tôi một chút cũng không có ý tà niệm, cô ngẫm lại xem nha, vừa rồi cô mới đứng ở nơi này, tay của tôi đặt ở đây, theo góc độ này mà nói, ngay khi tay tôi vung lên, dù như thế nào, cũng không thể đụng đến quần áo của cô nha!” Hôm nay Đinh Thái Phong chỉ có thể trông chờ vào khoa học, mới có thể vẫn hồi sự trong sạch của hắn.

“Anh... Anh còn nguy hiểm, chẳng lẽ là nói tôi đồ tội oan uổng cho anh? Tôi với anh không thù không oán, tôi việc gì phải hãm hại anh? Ô ô ô...” cô níu lấy cổ áo của hắn oan ức nói.

Đúng vậy nha, cô cùng hắn không thù không oán, làm chi mà muốn hãm hại hắn?

Người ta dù gì cũng là một cô gái nhà lành, làm như vậy không phải là tự hại mình sao? Nói thật, một chút cũng không cần thiết.

“Cô đừng khóc, tôi...”

Một câu an ủi còn chưa có nói hết, hắn phát hiện ra một khuôn mặt xanh lè, hô một tiếng xuất hiện ở cửa chính.

Là Thẩm Nghệ Dạ!

Sự xuất hiện của hắn, tạo cho hai người hai loại tâm tình.

Đinh Thái Phong cảm thấy mây đen bao phủ, mà Khang Tư Mỹ thì đắc ý trong lòng.

Rốt cuộc hắn cũng lộ mặt rồi!

Tương kế tự kế, chiêu này xác thực là hiệu quả đã đem Thẩm Nghệ Dạ dẫn ra ngoài.

Chỉ là hấn vừa xuất hiện, thì mọi việc cũng ra ánh sáng, đại biểu cho họ không đánh đã khai, tự biên tự diễn, lại tìm một diễn viên cực kỳ kém cỏi đến diễn vở kịch này.

Đạo diễn cùng diễn viên như vậy, đừng nói là muốn hấp dẫn người xem, chỉ sợ ngay cả khi muốn xét duyệt để trình chiếu cũng không được.

“Anh...anh không phải là vị tiên sinh ở sân bay sao?” Khang Tư Mỹ chuyển đổi tâm tình âm thầm đem cúc áo cài nốt, mặc dù vừa rồi khóc đến thất khoa trương, nhưng cũng là một bộ dáng vừa thấy đã thương.

Hấn không có đáp lại cô... đi thẳng đến chỗ của Đinh Thái Phong.

“Phó tổng, tôi...” hấn vừa lên tiếng, lập tức bị Thẩm Nghệ Dạ lấy tay chặn lại.

Hấn chỉ vào mũi của hấn, muốn hấn không cần mở miệng, chỉ nói: “Cậu ra ngoài trước đi, cái gì cũng đừng nói.”

Ngay lập tức, Đinh Thái Phong giống như được ban ơn đại xá, không kịp chờ đợi vội vàng đi ra trước, có chuyện gì thì nói sau.

Thẩm Nghệ Dạ cũng không có chỉ trích hấn, bởi vì sau khi hấn tỉnh táo lại, hấn phán đoán, dùng hiểu biết của hấn về Đinh Thái Phong mà nói, hấn rất tin tưởng Đinh Thái Phong cũng không phải loại người dám ăn đậu hũ của phụ nữ.

Huống chi hấn đang thực hiện mệnh lệnh, hấn làm sao dám động đến một sợi tóc của Khang Tư Mỹ, nếu để hấn một mình thì có thể sẽ như vậy, nhưng hấn đang trong sự giám sát mà làm ra cái loại hạ lưu này thì không thể.

Hấn cực kỳ tức giận chạy từ phòng quan sát đến đây, nguyên nhân chỉ có một — bị kích động.

Không sai, là bị kích động quá mức, mất đi lý trí, mới có thể sập bẫy của Khang Tư Mỹ.

Mất thấy hình ảnh như vậy, là một người đàn ông, sẽ có phản xạ huyết mạch dâng trào, tình dục dâng cao, đợi đến khi tỉnh táo lại, mới nghĩ đến những thứ kia thật ra chỉ là một vở kịch, tất cả đều là do biên tập cắt nối khoa trương làm ra.

Giống như chúng cứ đã rành rành trước mắt, khi hấn phát hiện ra chỗ đứng của hai người, chính là góc chết của máy quay, mà hấn thế nào lại bị diễn xuất

của cô hù dọa, đi tin đó là thật, đến cuối cùng da rách nhân bánh lộ ra, tự lòi đuôi.

Thật là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Thẩm Nghệ Dạ tỉnh táo đối diện, hấn không có bởi vì mưu kế bị nhìn thấu mà lộ ra điểm không vui, ngược lại, hấn vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, dù sao, hấn làm vậy là có lý do của hấn, hấn là phó tổng giám đốc, tạm thời muốn dùng loại phương thức này để phỏng vấn cũng không có quá đáng đi! Tóm lại muốn hấn khom lưng cúi đầu, bồi tội nói xin lỗi, không có cửa cho chuyện đó đâu.

“Uống trà hay cà phê?” Thẩm Nghệ Dạ giống như là chưa có chuyện gì xảy ra, buông lỏng giọng giống như đang dạo bước trên bờ biển.

Được nha, nam nhân này rốt cuộc là muốn giả ngu đây, có thể đối với chuyện vừa xảy ra một chữ cũng không nói? Loại giả bộ ngu này công phu đã luyện đến trình độ tuyệt đối có tư cách liệt vào hàng ngũ kỷ lục thế giới.

Có phải hay không một nam nhân có tiền tài, có địa vị đều không hiểu được hai từ “biết sai” viết như thế nào, coi như hấn cho là âm thầm rình coi cô là chuyện đúng, hấn ít nhất cũng phải hướng cô giải thích vì sao hấn làm vậy chứ, là ý tốt, hay là ác ý đây? Nói rõ ràng, giảng hiểu rõ, tất cả lại vô sự rồi, nhưng thấy trong mắt hấn vênh váo tự đắc, không khó biết được, muốn hấn nhận sai, căn bản là đám rỗng hang hổ, chỉ là nằm mơ mà thôi.

“Cảm ơn, cho tôi một tách trà.”

Thẩm Nghệ Dạ vì cô mà rót cho một ly trà thượng đẳng Tín Dương mao tiêm, lá trà xanh biết dài nhỏ, ở trong nước nóng uyển chuyển duyên dáng, cô nhẹ nhàng đặt lên miệng, chợt ngửi thấy một mùi hương thơm ngào ngạt, mùi vị đậm đà, xuyên thấu qua ly, cô ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Nghệ Dạ, đang từ trong máy tính in ra sơ yếu lý lịch của cô.

“Thật không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhau, các mẫu thiết kế của cô tôi đều đã xem qua, xác thực rất phong phú, cô có mang tác phẩm mới đến không?”

Ngồi ở trên ghế da, hấn giống như Thái Sơn, trầm tư chuyên chú như một học giả, cả người tản ra trí khôn mị lực.

Chỉ là hấn bày ra cái loại mị lực này không phải lúc, cô không thể tin được hấn làm như không có chuyện, giống như bị mất trí nhớ tạm thời, coi như chưa

từng có chuyện gì xảy ra, không được, chuyện như vậy làm sao có thể bỏ qua đây!

Tính cách của cô phản ánh rõ ràng trong sinh hoạt, thành một loại hàng rào rõ ràng tuyệt đối, cô sẽ không bởi vì một phần yêu cầu ấm no, hoặc là muốn chiếm tình cảm của đối phương, ảo tưởng có ngày có thể dựa dẫm vào người có quyền thế, liền ồm thỏa dàn xếp, đây không phải tác phong của cô.

Chuyện này khiến lòng cô bị hỗn loạn, giống như cục đá nhỏ rơi vào giày làm cô đi không được thoải mái, cô không có biện pháp để không quan tâm đến chuyện này, cả người cô không được tự nhiên.

“Xin hỏi có giấy lau hay không?” Cô tính toán phải chọn phương thức nói bóng gió, nhìn xem hắn có thể ngoảnh mặt làm ngơ tới trình độ nào.

“Thế nào?”

“Mới vừa rồi kinh sợ quá độ, hiện tại nước mắt không không chế được.” Giống như là vừa nghĩ đến mới vừa rồi bị “vô lễ”, gương mặt cô tỏ ra rất sợ hãi.

Kinh sợ quá độ?

Được lắm Khang Tư Mỹ, hắn xem sự kiện kia như trái cầu đá đi, đá phải cách xa đến vạn dặm bên ngoài, nhưng cô gái nhỏ này lại đem cầu trở lại, đơn giản chỉ đá đến trước mặt hắn, để cho hắn tiếp chiêu.

“Chỗ tôi có thuốc an thần, cô uống xong, tâm tình sẽ ổn định lại.” Từ trong ngăn kéo lấy ra một viên thuốc con nhộng màu xanh trắng đặt trên lòng bàn tay, sau đó đem hộp khăn giấy đẩy đến trước mặt cô, đề tài rất nhanh lại chuyển ra ngoài. “Tác phẩm đâu? Phiên toái cho tôi xem một chút, được không?”

Khang Tư Mỹ cả người ngây ngốc, kinh ngạc nhìn hắn, lúc này, không phải bởi vì hắn dung mạo tuấn mỹ khiến cho cô linh hồn xuất khiếu, cũng không phải là hắn nói lời ngon tiếng ngọt gì, để cho cô thông minh về không, mà là... nam nhân này cũng quá... Nên nói là lão tăng ngồi thiền, hay là nên nói không hiểu được tình cảnh, trong con người hắn không có nửa điểm xám hối, cứ như là đang hiểu lầm hắn, không phải vội vàng hướng cô giải thích.

Cô lớn đến như vậy, trừ bên ngoài có gặp qua một số nhân vật chính trị, cô chưa từng thấy qua người nào có da mặt dày như vậy, lại chết cũng không nhận sai, chuyện này nói thế nào thì cô cũng không có cách chịu được.

Cô có thể nhìn nam nhân đi nhà cầu không vén nắp bồn cầu, tất là mang hết mặt trái sang mặt phải, ba ngày mới giặt quần áo một lần, cầu thả đem mỳ ăn liền vớt lung tung, phun đầy dầu trên bàn, cũng có thể chịu được nam nhân buổi tối ngáy to nhưng không thừa nhận, thậm chí đem bắp đùi đặt lên bụng cô...

Nhưng hoàn toàn không thể chịu đựng được có sai không sửa, lại còn trưng ra bộ mặt trấn tĩnh, cho dù hấn là quý công tử, có nhiều tiền, vậy thì thế nào? Nếu trăm phương ngàn kế để cho hấn rơi vào bẫy tình của cô, ngộ nhỡ tính tình không thay đổi, coi như có ngủ trên giường kim ngân, gối trên châu, cô cũng không vui vẻ!

Bất kể, bất cứ giá nào! Dù sao cô đối với “Thẩm Nghệ Dạ” ba chữ này, không còn cái gì gọi là ảo tưởng, cho nên không có hy vọng thì không có tuyệt vọng? Cô muốn thức tỉnh hấn, phải giúp hấn một bài học, cho dù không có công việc, ước mơ cũng không còn, cũng muốn dạy cho hấn cái gì gọi là “Biết sai có thể sửa, đây mới là điều tốt”.

“Thẩm Nghệ Dạ tiên sinh!” Thằng tắp đứng lên, thái độ nghiêm cẩn, cô trực tiếp gọi thẳng tên hấn, nói cách khác, không để thân phận phó tổng giám đốc của hấn ở trong mắt.

Thẩm Nghệ Dạ thong dong đối diện, hấn rất ít khi đụng phải một phụ nữ lớn mật như vậy không sợ nhìn thẳng vào hấn, cái loại vẻ mặt nghiêm túc đó khiến A-đrê-na-lin của hấn nhanh chóng lên cao.

“Trước tiên có thể cho tôi xem tác phẩm của cô được không?” Hấn ngồi yên trên ghế sofa, chững chạc như một pho tượng đá.

“Trước khi đem tác phẩm cho anh xem, tôi có thể hay không dạy Thẩm tiên sinh một vài vấn đề?” Cô tao nhã lễ độ, chỉ là, sau thái độ cung kính, giống như giấu một thanh tiểu đao sáng loáng.

“Có thể.” Mười ngón tay đan nhau đặt trên đầu gối, hấn đã gặp phải một đối thủ ngang tài ngang sức, đang đợi đối thủ xuất chiêu.

“Cái gì gọi là tri, sỉ, cận, hồ, dũng?” vì để cho hấn phải nghe cẩn thận một chút, cô cố ý nói rành mạch từng chữ, cô muốn cho hấn biết, ở vị trí trên cao, không thể chỉ lo kiếm tiền, đức hạnh con người cũng rất quan trọng.

Tri, sỉ, cận, hồ, dũng? (*xấu hổ*)

Đường đường là con cháu Viêm Hoàng, dân tộc Trung hoa, làm sao không biết được hàm ý của năm chữ này? Nhưng từ nhỏ dù hấn có phạm sai lầm, thì ngoài mẹ hấn, có rất ít người dám giáo huấn hấn, những người khác dù biết hấn có lỗi, cũng làm như không thấy, tóm lại là đều không dám nói một tiếng.

Không nghĩ tới hôm nay, người phụ nữ này đến công ty hấn cầu được com no áo ấm lại dám!

Nghe giọng điệu của cô, là đang dạy hấn đạo lý làm người sao? Ha ha, cô có còn muốn công việc này nữa không? Thế nhưng mặt chỉ trích hấn.

“Cô nói những lời này là có ý gì?” ngón tay thon dài ẩn chứa sức mạnh, hiện trong lòng hấn đang rất tức giận.

Oa, sát khí nặng nề nha, vẻ mặt này là đang chờ động phát hỏa, giống như muốn đi ám sát Tần Vương kinh Kha, không tiếc mạng già, cho dù ngọc thạch câu phân (*ngọc đá cùng vỡ*) cũng sẽ không tiếc.

Cô phải ổn định, không thể để loại khí phách này của hấn dọa cho hồn bay phách tán.

“Có ý tứ gì? Chính là đang dạy anh làm người phải hiểu được sai lầm, sửa lỗi, hiểu được thừa nhận sai lầm, chính là dũng cảm mà nhận lỗi.” Hô, cô nói một hơi xong, vạn nhất hấn can không cho nói, hoặc là trừng mắt một cái, cô thật vất vả mới lấy được một chút khí thế lập tức sẽ biến mất.

“Cô đây là đang dạy dỗ tôi?” Hấn nhìn chằm chằm cô.

“Không có... không sai.”

“Lá gan cũng lớn lắm!”

Cô ưỡn ngực nói: “Khang Tư Mỹ tôi không có tim, không có phổi, không có gan, không có ruột, nhưng lại có một túi mật”

“Nói xong rồi hả?”

“Không sai, thật ngại, làm mất nhiều thời gian của anh, tôi đi, anh không cần phải tiễn tôi.” Thở ra một hơi, tâm tình thoải mái hơn nhiều. Không sai, cô chính là muốn đi khỏi nơi này nhanh một chút, nếu không cô sẽ nôn ra, sẽ mất ngủ, hiện tại thì tốt rồi, tất cả đều kết thúc.

Cầm túi xách lên, cô máy móc gật đầu cáo biệt, sau đó cứng người đi về phía cửa chính.

“Trở lại”

Cô dừng một chút, mới vừa rồi cô giống như nghe được hai chữ “Trở lại”, nơi đây không có người thứ ba, chắc là nói cô đi!

“Anh kêu tôi?” Cô quay đầu lại, chỉ lỗ mũi mình.

“Nói nhảm.” Thẩm Nghệ Dạ lớn giọng nói, chỉ là không giống như đang phần nộ mắng.

“Làm gì?”

“Tác phẩm!”

“Tác phẩm?”

“Không phải là vấn đề đã hỏi xong, sẽ đưa tôi xem tác phẩm sao?” Nữ nhân này là như thế nào, đáng vẻ so với phó tổng giám đốc còn lớn hơn.

“Nghe anh nói vậy... anh nguyện ý đối với hành vi việc làm vừa rồi nói lời xin lỗi, cùng giải thích hợp lý sao?” Cô không để cho hắn đánh trận chiến mơ hồ, không làm rõ chân tướng chuyện này, cô làm sao có thể bỏ qua được.

Nhìn thái độ cứng ngạnh, không đạt được mục đích tuyệt không thể buông tha, để cho hắn lau mắt mà nhìn, từ khi hắn tốt nghiệp tới nay, lần đầu tiên gặp phải một nữ nhân bướng bỉnh hơn hắn.

“Được, tôi nói xin lỗi, tôi xin giải thích, như vậy đã được chưa!”

Chương 5

Thời gian không tới một phút, Thẩm Nghệ Dạ liền đem mọi chuyện giải quyết xong, đơn giản hóa mọi chuyện, làm cho người ta cảm thấy căn bản là coi cô như một người bạn nhỏ, mấy câu nói qua loa là phỉ sạch quá khứ.

“Nói xong rồi hả?”

“Nếu không thì sao đây?” Hấn nheo mắt lại, ám chỉ “Cô rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa” vẻ mặt không nhẫn nhịn.

“Có phải vì anh làm cho người khác có cảm giác vô cùng nghiêm túc, sợ nhà thiết kế gặp anh thấy không thoải mái, cho nên mới tìm một người trông bình dị gần gũi, để thay thế anh phỏng vấn công việc?” Cái lý do này có phải hay không quá gượng ép? “Thật sự là như vậy phải không?”

Thẩm Nghệ Dạ đi tới trước mặt cô, mũi giày hai người chạm vào nhau, khoảng cách gần đến nỗi có thể nhìn thấy bản thân mình trong mắt đối phương.

“Khang Tư Mỹ tiểu thư, tôi rất coi trọng năng lực quan sát của cô, nhưng tôi không thích thái độ gây sự của cô, truy tìm nguyên nhân, có rất nhiều chuyện cách một bức màn nhìn vào, ngược lại sẽ thấy tương đối “hoàn hảo”, những lời này cô hiểu chưa?” Sự thỏa hiệp của hấn tựa hồ đã đạt đến ranh giới cuối cùng.

Hấn nói lời này là nhắc nhở cô việc gì cũng phải “thích khả nhi chí” (*dừng lại đúng lúc*), nếu cô còn hỏi tới, hấn sẽ không lưu lại nửa điểm cảm tình, nói không chừng hấn sẽ không cho cô trúng tuyển, ai cũng chiếm không tới chỗ tốt.

Nếu hấn đã giải thích tất cả mọi thứ, cô cũng cho là hấn đã nhún nhường, tuy không nói lời xin lỗi mà tìm kiếm một cái cớ, thôi coi như cô đã nghe hấn nói lời xin lỗi, cứ như vậy tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều.

Được rồi, thấy hấn đã có ý thừa nhận sai lầm, cô cũng không hỏi tới nữa, vì vậy, cô hoàn toàn trút bỏ tâm trạng không thoải mái vừa rồi, lấy ra tác phẩm của mình. Dù sao cô vẫn còn cần công việc này, mặc dù lúc trước cô đã từng nói năng rất hung hờn, mà không để ý đến hậu quả.

Cứ như vậy, hiềm khích của hai người không có mở rộng, vốn là không khí căng thẳng, hiện tại bên trong, không tới một giờ lập tức trở nên hài hòa.

Khi Khang Tư Mỹ đem tác phẩm đưa cho Thẩm Nghệ Dạ xem, tựa như Thiên Lý Mã gặp phải Bá Nhạc, vô luận là ý tưởng hay sự sáng tạo, hai người có thể nói là ăn nhip với nhau.

Ở lĩnh vực chuyên môn một khi có tiếng nói chung, như vậy tất cả các xung đột ở cuộc sống, sẽ trở nên không quá quan trọng.

Bọn họ nhiệt tình thảo luận chủ đề cảm thấy hứng thú, ở trong lĩnh vực quen thuộc hai người thoải mái tán gẫu thật vui vẻ, dần dần quên đi chuyện không vui vừa rồi, không khí hoà thuận vui vẻ khiến bọn họ kéo gần hơn khoảng cách.

“Không sai, anh rất giống tôi, cũng thích phong cách thiết kế của Vivienne Westwood, năm nay cô ấy dùng màu sắc tự nhiên để thiết kế âu phục, phối hợp quần phản điệp (*quần gấp ly*), anh có cảm thấy rất tương đối đặc sắc?” Cô nói xong thần thái phấn khởi, cho dù kích động đến nổi chân mình dính sát vào chân của Thẩm Nghệ Dạ, cô vẫn không phát hiện.

Thẩm Nghệ Dạ nhìn các tác phẩm của cô, nhìn ra cô dùng màu sắc mạnh mẽ, táo bạo, ý tưởng mới mẻ độc đáo, đáng tiếc không có làm việc cho nhãn hiệu nổi tiếng, bằng không lấy năng lực của cô hôm nay, tuyệt không phải chỉ là có chút danh tiếng mà thôi.

“Những ý tưởng này của cô, cùng mẫu thu đông năm nay của Jean Paul Gaultier có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.” Hắn chỉ vào một tác phẩm nói: “Nhìn tác phẩm này của cô, liền hiểu được cô lấy sắc màu tự nhiên cùng hoa văn thêu làm chủ đạo, các hoa văn thêu đều mang màu sắc dân tộc, màu sắc chủ yếu là màu đen và hồng, hoặc là bức tranh hoa cỏ trên đồng ruộng, hoàn toàn giữ chiếc yếm của phụ nữ nông dân thời xưa, áo khoác và quần yếm phong cách, cùng với áo xếp ngắn tay, ren trang trí theo nhiều phong cách khác nhau.”

“Anh xem bên này, loại này lấy tơ lụa, đan xen với vải ren, chất liệu đan xen hình dáng rất mềm mại, còn có tôi cho là tác phẩm của VF cũng nên lấy mẫu hoa văn của Ấn Độ để thiết kế dây lưng bằng lụa mỏng cho âu phục, điểm này rất giống với phong cách của Chloe, theo quan điểm cá nhân của tôi, các mẫu thêu hoa văn, có thể không cần trùng nhau...” Nói xong cô vô cùng chuyên chú, không phát hiện cả thân thể mình đang dần gặt hái ra.

Vì đang hưng phấn nên Khang Tư Mỹ không có phát hiện, nhưng Thẩm

Nghệ Dạ nhảy bèn đã nhận ra!

Hắn chỉ có thể nói nữ nhân này to gan lớn mật, thậm chí hành động này, quá khứ không có một người phụ nữ dám đến gần hắn như vậy, hắn làm cho người khác cảm thấy tính quyền uy, khiến cho họ không dám tiếp cận.

Hôm nay nữ nhân này dựa thật chặt vào hắn, giống như rất tự nhiên, nhẹ nhõm tự tại, không bị bề ngoài của hắn gây áp lực.

“Nếu theo xu hướng Thu Đông năm nay, tôi đề nghị chúng ta nên thay một làn gió mới, cùng với truyền hình hai trong một quảng bá, lần nữa thuyết minh kinh điển mỹ thức phong cách, dung hợp khí chất cổ điển cùng với sự sáng tạo mới mẻ, chế tạo ra một mới, với phong cách hiện đại, như vậy các thiết kế của VF sẽ là độc nhất vô nhị...” Cô càng nói càng nghiêm túc.

Người ta nói, khi phụ nữ nghiêm túc là lúc xinh đẹp nhất, những lời này dùng ở trên người Khang tư Mỹ, Thẩm Nghệ Dạ tuyệt đối là giờ hai tay tán thành.

Hắn thích nhìn phụ nữ chăm chỉ làm việc lúc này phát ra mị lực mê người, mà không phải ở trong PUB vì câu kẻ ngốc, cố ý ỡng ẹo làm dáng, vắn eo lắc mông.

Hắn thích người có tự tin, có trí tuệ, một nữ nhân tài hoa, mà không phải là đồ để trưng bày, đầu trống không, làm bình hoa di động.

Có khả năng làm việc độc lập, có tiếng nói trong lĩnh vực chuyên môn, người như vậy mới có đủ tư cách để hắn nhìn hai lần, thậm chí có hứng thú thăm dò.

Các điều kiện trên, Khang tư Mỹ nữ nhân này đều đáp ứng được.

Cô coi như là người có lý tính lớn hơn cảm tính, ngay khi biểu hiện cảm tính của mình, rồi lại nhanh chóng dùng lý trí để giải quyết công việc.

Khi cô càng đến gần, trên người cô tỏa ra mùi nước hoa ANNA SUI, liền không ngừng thấm vào lỗ mũi hắn, không chế các tế bào não bộ của hắn.

Đối với một người có khứu giác nhạy cảm như hắn mà nói, mỗi một mùi hương sẽ nói lên tính cách, tâm tình của từng người.

Hương cam nhàn nhạt, mơ hồ, hòa lẫn hương violet, trong hương vị đó tựa hồ còn chứa hương hoa dạ mê hoặc, người phụ nữ dùng loại nước hoa này, chính là đang báo cho bạn bè quanh mình - cô muốn yêu, cô muốn khiến cho

động vật giống đực chú ý.

“Như vậy... cái áo khoác màu hồng này này, tốt nhất nên làm thành áo khoác ngắn, còn phần phía dưới, sẽ kết hợp với quần cắt màu xanh đậm...” cô đột nhiên dừng thanh âm, bởi vì cô đột nhiên phát giác có một cái mũi cao thẳng không ngừng cọt tới đây, cơ hồ sắp cọt đến đôi gò bồng đảo của cô. “Phó... Phó Tổng Giám Đốc, mũi của anh...”

Nhất thời ý loạn tình mê khiến Thẩm Nghệ Dạ thiếu chút nữa thất lễ, hấn kéo lý trí đang mất không chế trở về. Trời ạ, mấy giây vừa rồi hấn bị làm sao vậy? Bị quỷ nhập thân hay não có vấn đề?!

“Khụ khụ... mùi nước hoa của cô quá nồng, nhớ, về sau khi ở trong không gian bịt kín không cần dùng nhiều nước hoa như vậy, không phải ai cũng thích mùi nước hoa này.”

Hấn chủ động kéo ra khoảng cách, tránh cho lại lâm vào tình huống đỏ mắt vừa rồi, trong lòng cảm xúc ngổn ngang làm hấn cảm thấy rung động mà từ trước tới giờ chưa từng có.

Thật ra thì lời nói vừa rồi không phải là điều mà trong lòng hấn muốn nói, hấn chỉ là vì bảo vệ tôn nghiêm của phái nam, mới buông ra lời nói làm tổn thương người như vậy.

“Phải không?” Hương nồng lắm sao? Cô chỉ nhỏ có hai giọt mà!

Nếu hấn không thích, về sau cô liền tận lực cùng hấn giữ một khoảng cách, ăn thịt người hạng nhất, lão bản nói cái gì chính là cái đó.

“Ngày kia hai giờ chiều, tại khách sạn Khải Đăng, sẽ tổ chức một sự kiện thời trang, đến lúc đó tôi muốn cô đi cùng với tôi, tôi sẽ giới thiệu với cô một số nhà thiết kế nổi tiếng, những sáng kiến mà cô vừa nói, tôi nghĩ rất nhiều nhà thiết kế nghe sẽ cảm thấy rất hứng thú.” Hấn coi trọng cô như một chuyên gia, mà hấn cũng tin tưởng, cô sẽ là cánh tay phải, tay trái đắc lực của hấn.

“Cái gì?! Muốn giới thiệu nhà thiết kế nổi tiếng cho tôi biết?” Khang Tư Mỹ cảm giác mình giống như đang nằm mộng, lấy năng lực và địa vị của cô mà có thể gặp các nhà thiết kế nổi tiếng, vậy thì thật là một dịp may không thể cầu.

“Những vị khách lần này, đều là nhà thiết kế trong nước: Giang Thúy Châu, còn có đến từ nước ngoài là Julia, họ đều là bạn tốt của tôi, sở dĩ đến đây để cùng hợp tác làm một hoạt động lớn.”

Đối với Khang Tư Mỹ mà nói, hai người này là bậc thầy thiết kế mà cô ngưỡng mộ, được gặp các cô, chắc cô phải quỳ xuống cúng bái, giống như lạy Alla một dạng thành kính.

“Anh nói... Julia?! Cái này... trời ạ, cô ấy là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới, tính khí của cô thanh lịch và thân thiết, đáng đáp còn cực kỳ hấp dẫn, còn người gọi là Giang Thúy Châu, càng làm cho người Hoa chúng ta kiêu ngạo.” Nói đến hai người này, ánh mắt của cô, lông mày của cô, tất cả đều cười.

“Nói nhiều như vậy, tôi còn không nghe thấy cô trả lời chắc chắn, nếu như không muốn đi, bốn ngày sau cô trực tiếp đến công ty hoàn thành thủ tục trình diện là được rồi.” Hần biết rõ cô sẽ đi, nhưng còn cố ý hỏi.

“Đi, đi, ngu ngốc mới không đi, trời ạ... Đợi chút, trước hết để cho tôi lấy hơi, bình phục tâm tình.” Cô nén ngực đi tới một bên, tâm tình hưng phấn không thể tả được.

“Julia... Giang Thúy Châu...”

Trong miệng cô không ngừng nhớ đến tên hai nhà thiết kế này, phải mất mấy giây thời gian, cô còn muốn nhéo mình một cái, để chắc rằng mình là không phải đang nằm mơ.

♥ *Edit bởi VyYen9x @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Trong lúc này, điện thoại của Khang Tư Mỹ bất chợt vang lên, nhìn màn hình điện, là học tử Chiêu Đệ gọi tới, cô hướng Thẩm Nghệ Dạ ý bảo muốn nghe điện thoại, liền đi tới góc phòng làm việc để nghe.

“Học tử... không, Chiêu Đệ, cậu tìm mình?”

“Tư Mỹ ah, là như vậy, lần trước cậu nói cậu đồng ý theo mình tham gia hoạt động kháng nghị, cậu có chắc không?”

Thì ra là cô ấy gọi tới xác nhận.

“Đương nhiên là thật, mình Khang Tư Mỹ nói lời giữ lời, nói một không hai.” Cô đối với bằng hữu trung thành là nhất rồi, sẽ không lật lọng phản lời. “Đúng rồi, mình nói cho cậu một chuyện, cậu không nên quá hưng phấn đó!”

“Chuyện gì vậy?”

Cô len lén nhìn Thẩm Nghệ Dạ, sau đó hạ thấp giọng nói: “Nhờ phúc của cậu, mình phỏng vấn OK rồi, đi làm không thành vấn đề!”

“Mình đã nói cậu có phúc tinh ở trên cao chiếu, tuyệt đối sẽ không có vấn đề, bọn họ quyết định dùng cậu, đó là phúc khí của bọn họ.”

“Đó cũng là có cậu ở một bên động viên a, có thể đi làm ở một công ty lớn như vậy, sau này mình muốn cố gắng hơn, bắt đầu làm lại từ đầu.” Vội vàng vào quỹ đạo, đem khoản vay trả sạch, trải qua một cuộc sống thật tốt.

“Cậu nhất định có thể, mình có lòng tin đối với cậu, mình Từ Chiêu Đề vĩnh viễn cũng sẽ đứng bên cạnh cậu, vĩnh viễn là người hâm mộ cậu nhất.” Nói xong, cô trở lại chuyện chính, “Đúng rồi, trước tiên nói chính sự quan trọng hơn, cậu nhớ, ngày kia hai giờ chiều, cậu nhớ đến nhà chú của mình, mình nhớ được trước kia từng đưa cậu đi qua, cậu còn nhớ chứ? Đến lúc đó chúng ta trước tập hợp, sau đó cùng nhau đến hiện trường, cậu đã nghe rõ ràng chưa?”

“Nhớ, chú của cậu là người không tệ, địa chỉ nhà chú ấy mình đến bây giờ cũng còn nhớ rất rõ ràng, cậu mới vừa nói ngày kia hai giờ chiều có phải hay không? Được, vậy thì không có vấn đề gì, đến lúc đó mình nhất định...” Chợt, trong đầu một đạo sấm sét âm âm vang lên, ngày kia hai giờ chiều? Đây thời gian không phải là trùng với lịch đi tham gia thảo luận vấn đề thời trang thu đông của VF với các nhà thiết kế nổi tiếng hay sao? Đây... cái hội này sẽ thật không trùng hợp nha? “Chiêu Đề, mình có thể hỏi một chút không, đối tượng mà cậu muốn kháng nghị, là ai... tập đoàn nào vậy?”

“Là VF, chính là cái tập đoàn làm giàu bất nhân, chỉ vì kiếm tiền mà không để ý đến sự sống chết của động vật, VF! mình chỉ cần nghe đến bọn họ... liền nổi giận trong bụng!”

“V... VF?! Ách... mình... mình sợ rằng...” Không nghĩ tới đối tượng mà học tử muốn kháng nghị lại là VF, cái rắm á..., mới vừa rồi nói lời dứt khoát như vậy, hiện tại thế nào cùng cậu ấy đổi lời nói, nói không thể đi được, cũng không thể không đi a a a?

Từ Chiêu Đề giật mình, mặc dù không có tận mắt thấy biểu tình của cô giống như gặp phải quỷ, nhưng cô nghe được, trước một phút cùng sau một phút, thanh âm của Khang Tư Mỹ có sự biến hóa rất lớn.

“Cậu... cậu chẳng lẽ cấp cho mình “trang hiếu duy” (*ăn quả lìa*) nói cậu không có biện pháp tới chứ?” Cô thống hận nhất là người ta coi cô như trò chơi mà chơi đùa.

Nếu như không muốn đi, ngay từ lúc vừa bắt đầu đã nên nói, mà không phải vừa mới bắt đầu một lời nhiệt huyết, nói xong lại giống như Thủy Hử, đợi đến khi thời gian tới gần, mới ở bên kia né tránh, đây là việc cô không có cách (nào)... tha thứ: lừa gạt.

“Là nhà của cậu bị nhiễm cúm gia cầm H5N1, hay là ngày đó chú hay là thím cậu đột nhiên đến nhà cậu làm khách?”

Thanh âm của cô ấy truyền đến giống như đang ở trong hầm băng vậy, thực sự lạnh lẽo, tuyệt không tha thứ cho hành vi không trung thực.

Nghe thanh âm kia, Khang Tư Mỹ nửa bên da đầu liền tê rần, cô chỉ có thể sử dụng nửa đầu còn chưa có tê dại hết sức cố gắng giãy giụa để thoát chết.

“Cậu... cậu cái kia... hoạt động kháng nghị, sẽ kéo dài bao lâu?”

“Lần này hoạt động sẽ kéo dài thật lâu, bắt đầu từ hai giờ chiều, không làm khó hấn đến bảy tám giờ tối, tuyệt không từ bỏ ý đồ.”

“Chiêu Đệ, trước chờ mình một chút, không được tắt điện thoại đó, cho mình ba phút, mình lập tức trả lời cậu.” Lấy tay đè chặt điện thoại, cô lập tức đi đến trước mặt Thẩm Nghệ Dạ.

Cô thật không biết làm như thế nào mở miệng, thật là chết tiệt! Hai chuyện đều rất quan trọng, công việc cùng bạn bè, vinh dự cùng nghĩa khí, cô một cái cũng không muốn bỏ qua.

Cô muốn nói lại thôi, tay để ở trước bụng xoa bóp.

“Có chuyện gì cứ nói, không cần ấp úng như vậy.” Nhìn ra sự bất an của cô, hấn không hiểu vừa rồi nội dung cuộc điện thoại cô nghe là gì, như thế nào mà khiến tâm tình cô dao động lớn như vậy?

“Phải... là như vậy, ngày kia buổi chiều... Năm giờ chiều, tôi có một việc vô cùng quan trọng cần phải làm, mới vừa rồi tôi nhất thời quên, bây giờ nhận được điện thoại sau mới nhớ ra chuyện này, không thể không đi.” Cô nói xong vừa chột dạ lại tự trách, cảm giác mình hình như là một người tử tù cực kì độc ác, trước khi đi đến pháp trường còn cố nói dối, đánh lừa mọi người.

Thẩm Nghệ Dạ ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Nếu như cô có chuyện quan trọng phải đi! Tôi nghĩ, đúng hai giờ có mặt, hai nhà thiết kế kia cũng sẽ đến đúng giờ, nói chuyện khoảng một hai tiếng cùng các cô ấy chắc là đủ rồi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hành trình lúc năm giờ của cô.”

“Vây... vậy thì quyết định như vậy nha!” Đi trở về góc phòng, cô cầm điện thoại di động lên nói: “Thật xin lỗi, mình tạm thời xảy ra chút chuyện nhỏ... Không, mình không phải nói mình không thể đi, mà là mình sẽ đến trễ một chút... Mình bảo đảm, trước 5 giờ xế chiều, nhất định sẽ cùng cậu gặp mặt, cậu cũng hiểu được mình đang trong tình cảnh thế nào mà, rất nhiều việc không có suy tính chu toàn, cậu hãy tha thứ cho mình, đây lần thứ nhất, mình thề, trước năm giờ mình nhất định gọi điện thoại cho cậu, sau đó lập tức sẽ đi đến nơi tập hợp.”

Mất một hồi cầu khẩn, rốt cuộc cũng trấn an được lòng của Chiêu Đệ.

Khi cô kết thúc cuộc nói chuyện, lần nữa đi tới bên cạnh Thẩm Nghệ Dạ thì hẳn còn quan tâm hỏi —

“Chuyện đã xử lý tốt?”

“Ừ.” Mặt cô lộ vẻ khó khăn, cảm thấy mình nói dối hẳn, thật là muốn xuống địa ngục.

Có lúc, đối với tật xấu không để ý trước sau của mình, cô ảo não không thôi, hết lần này đến lần khác đây cũng là vết thương trí mạng lớn nhất của cô, cô rất muốn thay đổi, nhưng luôn luôn không thay đổi được.

Về sau cô nhất định trước khi làm chuyện gì cũng phải hỏi cho rõ ràng, tránh cho đến lúc đó một đồng lớn chuyện cũng rồi rắm ở chung một chỗ, cuối cùng chính cô sẽ bận rộn cho đến chết.

Trong khi Khang Tư Mỹ đang tính toán, cô cáo từ rời đi trước, vừa đi tới cửa, tay cầm nắm cửa, bên tai lại đột nhiên truyền đến thanh âm của Thẩm Nghệ Dạ.

“Cô có chuyện phải đi gấp sao?”

Cô quay đầu lại, trái tim đập thành thịch, câu hỏi này là có ý gì, không khỏi hỏi ngược lại: “Phó Tổng Giám Đốc có chuyện gì, cứ nói, đừng ngại.”

“Ở Đài Bắc có một nơi trưng bày sản phẩm từ trước đến nay của VF, là do khách hàng hâm mộ mẹ tôi sưu tầm, trong đó là những mẫu thiết kế của mẹ tôi từ trước đến nay, đến gần đây đã trở thành một bộ sưu tập lớn, bộ sưu tập này hết sức đầy đủ và phong phú, nếu như cô có thể ghé qua được, nói không chừng có thể giúp cô kích thích cảm hứng sáng tác nhiều hơn.”

“Có thật không? Tôi chưa từng nghe thấy ở Đài Loan có một nơi trưng bày

các sản phẩm VF từ trước đến nay!” Cô mừng rỡ như điên.

Hắn giải thích “không có biện pháp, chủ nhà là một phu nhân có tính tình cổ quái, chỉ khi bà ấy có tâm trạng tốt, mới có thể mở quán để cho người ta đến xem, chỉ là, tâm tình của bà ấy ít khi cảm thấy thoải mái.”

“Vậy chúng ta đột nhiên đến tìm bà ấy, như vậy có được không?”

Thẩm Nghệ Dạ tính trước kỹ càng nói: “Tôi là con trai của người sáng lập ra VF, bà ấy nhìn thấy tôi, vui vẻ còn không kịp, làm sao có thể cự tuyệt, cô yên tâm đi, chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại, bảo đảm OK!”

Có chuyện tốt như vậy, Khang Tư Mỹ sao có thể buông tha, cô mỉm cười, gật đầu nói: “Có rảnh, có rảnh, đương nhiên là có rảnh rồi!”

Cửa hàng trưng bày sản phẩm của VF, tọa lạc tại trên đường An Hòa tại Đài Bắc, có thể xây dựng quán tại một nơi tắc đất tắc vàng như vậy, có thể thấy được chủ quán này tài lực vô cùng hùng hậu.

Trước khi đi, Thẩm Nghệ Dạ liên liên lạc với chủ quán, xác định đối phương có ở nhà, hơn nữa còn đồng ý cho họ gặp mặt ngay lập tức, lúc này hắn mới lái xe chở Khang Tư Mỹ đi.

“Chủ quán với anh giống như rất quen, mới vừa rồi nghe anh nói trong điện thoại, trò chuyện có vẻ rất thoải mái! Ngồi ở trong xe, cô hưng phấn vô cùng, hơn nữa đối với hắn nói rộng thêm khoảng cách, trong lòng tràn đầy kính nể.

“Chủ quán chính là người đã trợ giúp mẹ tôi, nhờ sự trợ giúp của bà, mẹ tôi mới có thể bộc lộ ra hết tài năng sở trường, ở trong giới thiết kế, từ từ bộc lộ tài năng.” Thẩm Nghệ Dạ đột ngột chuyển chủ đề “chỉ là, cá tính của bà ấy rất lạ, nếu bà ấy không cho phép, cũng đừng nghĩ đến chuyện tự tiện đến nơi trưng bày sản phẩm, mà sản phẩm phải do chính tay mẹ tôi thiết kế, và phải nghe theo sắp xếp của bà.”

Khang Tư Mỹ gật đầu một cái, hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của hắn. Hắn nói lời này cô tuyệt đối không kinh ngạc, đại đa số người thích sưu tầm, cá tính hoàn toàn khác với người bình thường, luôn có những hành vi quái dị, giống như phong cách đặc biệt của Nghệ Thuật Gia, trong mắt của những người bình thường, thì không thể hiểu được suy nghĩ của họ.

Ở trong tưởng tượng của cô, nếu đối phương là kim chủ giúp đỡ mẹ của Thẩm Nghệ Dạ, nói như vậy tuổi cũng không nhỏ, hơn nữa hắn nói bà có tính tình cổ quái, như vậy không phải là giống nhân vật như trong phim điện ảnh

chứ, một lão bà sống ở một thị trấn nhỏ hoang vu tại nước Mỹ, tóc tai bù xù, mặt sưng vù béo ụt ịt, nuôi một đồng mèo để làm bạn với bà, không cùng hàng xóm lui tới, ngay cả thân nhân bạn bè cả đời cũng không qua lại với nhau...

“Bà ấy đáng đáp cao quý ưu nhã, không nên đem đôi phương nghĩ đến quá mức đáng sợ.”

Ý định vừa hiện lên trong đầu liền bị hấn nhìn thấu, cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí tâm tư của hấn cũng quá hiển nhiên, có thể từ trong biểu tình của cô mà nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

“Làm sao anh biết tôi đang suy nghĩ gì?”

“Cô nói cho tôi biết trước, có phải là tôi nói đúng rồi không?” Hấn cười đắc ý.

“Dạ, không sai, làm sao anh biết được vậy?”

“Tôi chỉ có thể nói, tôi chính là có năng lực này, về phần tại sao có thể có cái năng lực này, thành thật mà nói, cái này thật rất khó giải thích được rõ ràng.” Hấn không trả lời rõ ràng, lại thành công moi ra được câu trả lời của Khang Tư Mỹ.

Cô giận đến nổi chu cái miệng nhỏ nhắn ra, trong lòng thầm mắng hấn xảo quyệt, chắc là hấn nhìn ra phản ứng của cô, muốn áp chế đi nhuệ khí của cô!

Nhìn hấn trêu chọc cô thành công, lại bày ra cái bộ mặt đắc ý, trông không khác một đứa trẻ, không nghĩ tới bình thường hấn uy nghiêm anh tuấn, lại có bộ mặt trẻ con như vậy, cho nên để cho hấn chiếm chút tiện nghi nhỏ, cái này cũng chẳng đáng là gì?

Hơn nữa, nụ cười của hấn, giống như một làn gió thơm mát, nhưng một chút lực sát thương cũng không có, ngược lại, còn có thể kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người, một loại chân tình nhàn nhạt mơ mơ màng màng, ở trong không gian nhỏ nhỏ từ từ nảy sinh, lớn lên khỏe mạnh...

Không tới nửa giờ, hai người đã đến cửa hàng, xe ngừng lại trước một ngôi nhà xây theo phong cách Hy Lạp ngói màu xanh lam, tường màu trắng.

Khi xuống xe, ra nghênh tiếp bọn họ là một vị phu nhân chừng 50 tuổi, quả thật như lời Thẩm Nghệ Dạ nói, ung dung thanh lịch, thân thể ưu nhã, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy sự kiêu ngạo, làm cho Khang Tư Mỹ cảm giác không thể nào thoải mái.

“Dì Lan, đã lâu không gặp, gần đây dì có khỏe không? Đây là bạn của cháu Khang Tư Mỹ.”

Từ thái độ của Thẩm Nghệ Dạ có thể nhìn ra vị phu nhân này, xác thực có lai lịch và địa vị bất phàm.

Ngụy Tuyết Lan không có biểu hiện gì, ánh mắt lạnh lùng vẫn dừng lại trên người Khang Tư Mỹ.

“Mới vừa rồi ở trong điện thoại, sao không có nói cho ta biết cháu còn dẫn theo bạn tới?”

Thẩm Nghệ Dạ hoàn toàn không ngờ tới dì Lan sẽ nói ra những lời này, “Dì Lan, có phải có bất tiện gì hay không?”

Bà dừng lại một chút, lúc này mới nói: “Không có gì, không có vấn đề gì, mau vào thôi!”

Bà lộ ra bộ mặt âm dương quái khí khiến Khang Tư Mỹ sợ hãi trong lòng, nếu không có gì, làm chi muốn hỏi câu kia? Sao nghe vào trong tai cô, giống như không hoan nghênh cô đến.

Đang ở địa bàn người ta, cô dĩ nhiên không dám trực tiếp hỏi, vốn dĩ giác quan thứ sáu của nữ nhân rất nhạy cảm, cô có thể cảm giác Ngụy Tuyết Lan đối với cô không có thiện ý, thật sự là rất kỳ quái, cô lại không chọc bà ấy, làm sao bộ dạng giống như đang đoạt mất lão công vậy?

Dưới sự hướng dẫn của Ngụy Tuyết Lan, hai người tới phòng dưới đất nơi trưng bày sản phẩm, cánh cửa gỗ tinh xảo mở ra, tất cả đèn đều sáng lên, phóng mắt nhìn quanh, tất cả đều là sản phẩm của VF từ thời năm 1970 đến sản phẩm đang lưu hành hiện nay đều có cả, đủ các loại kiểu dáng, cảnh tượng hùng vĩ như vậy khiến Khang Tư Mỹ không nhận được hô to ra tiếng.

“Trời ạ, những trang phục này trên tạp chí cũng rất khó nhìn thấy được, không thể nghĩ đến còn có thể tận mắt thấy được ở đây...”

“Khang tiểu thư, phiền toái không cần quan trọng hóa vấn đề như vậy, có được không?”

Cô lập tức che miệng, cảm giác giống như mình là phạm nhân, từng giây từng phút cũng phải nom nớp lo sợ, một chút cũng không tự do.

“Dì Lan, có thể nhìn thấy cùng một lúc những bộ trang phục của VF từ trước đến bây giờ, kinh ngạc là chuyện đương nhiên, xin dì đừng để ý, cô ấy

không có ý gì đâu.” Thẩm Nghệ Dạ đứng bên cạnh Khang Tư Mỹ giải vây cho cô.

Ngụy Tuyết Lan cười như không cười nói: “Xem ra, quan hệ giữa Khang tiểu thư với cháu, không chỉ là bạn bè bình thường, cháu rất quan tâm cô ấy sao!”

Thẩm Nghệ Dạ không có ý định phản bác, dù nói thế nào, dì Lan dù sao cũng là trưởng bối, còn lớn hơn mẹ hấn ba tuổi, lại còn từng trợ giúp mẹ của hấn, hấn nên bớt tranh luận một tí thì tốt hơn.

Khang Tư Mỹ cảm thấy rất nghi ngờ, từ khi cô một bước vào phòng này giống như liền cùng dì Lan xung khắc, cô không hiểu, cô đã làm điều gì không phải, tại sao bà ấy lại nhìn cô không vừa mắt.

Chỉ là để tránh đưa tới cuộc tranh luận không đáng, cũng tránh gây phiền phức cho Thẩm Nghệ Dạ, cô nên cẩn thận một chút cũng là không sai.

Nửa giờ kế tiếp, Thẩm Nghệ Dạ đứng trước mỗi tủ, giới thiệu khuynh hướng hàng năm của VF, hấn nói rất chuyên chú cẩn trọng, so với hướng dẫn viên trong bảo tàng còn giải thích cặn kẽ hơn, thậm chí hấn còn phải cầu xin Ngụy Tuyết Lan mở ra quầy thủy tinh, trong đó có cái kim cài áo là thiết kế đầu tiên của mẹ hấn, lấy ra cho Khang Tư Mỹ giám định và thưởng thức, biểu hiện vô cùng săn sóc, khiến cho người ngoài nhìn vào thấy hai người giống như là đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt.

Cảnh này khiến cho Ngụy Tuyết Lan đứng bên cạnh sắc mặt càng ngày càng khó coi, rốt cuộc không nhịn được chen vào nói —

“Nghệ Dạ, nếu ban đầu thái độ của cháu đối với Ánh Uy, tốt được một nửa như bây giờ, nó cũng không phải thương tâm muốn chết, giận dữ mà đi gả cho một người mà mình không thích.”

Bà vừa nói lời này ra, khiến Thẩm Nghệ Dạ sững sờ tại chỗ.

Hấn không hiểu chuyện cũ năm xưa, vì sao dì Lan còn nhắc lại, đặc biệt là ở trước mặt Tư Mỹ, đây không phải là cố ý khiến cho hấn khó chịu sao?

“Dì Lan, hôm nay ngoại trừ tới thăm dì, còn là dẫn bạn đến xem bộ sưu tập của dì, cháu hi vọng chuyện đã qua liền để cho nó thành quá khứ, không cần thiết phải khơi lại như vậy.”

Ngụy Tuyết Lan xem thường, không đồng ý nói, “Bốn năm nay, cháu có

quan tâm đến cuộc sống của Ánh Uy sau khi cưới không? Cháu có biết nó còn rất yêu cháu, nhưng cháu... thế nhưng...”

“Dì Lan, cháu gọi điện thoại đến Nam Phi cho cô ấy, cô ấy nói cuộc sống hôn nhân của cô ấy bây giờ rất hạnh phúc, cháu chúc phúc cho cô ấy, trừ chuyện đó ra, cháu còn nên làm cái gì nữa?” Hấn còn tưởng rằng dì Lan đã không còn để ý đến chuyện này, nếu như mà biết rõ bà vẫn thủy chung canh cánh trong lòng, hấn dù có chết cũng sẽ không đi tới nơi này.

Ngụy Tuyết Lan không khỏi tức giận, “Nó nói nó rất hạnh phúc là cháu liên tin phải không? Nó cho đến bây giờ vẫn không quên được cháu, cháu không những không hiểu, lại còn...” ánh mắt sắc bén quét về phía Khang Tư Mỹ, “tìm được niềm vui mới rồi, cháu làm như vậy có đúng không?”

“Dù nói thế nào, Ánh Uy hiện tại cũng đã làm vợ của người ta, nếu dì còn nghĩ như vậy, thì cháu cũng không có gì để nói. Tư Mỹ, chúng ta đi.” Hấn cầm lấy tay Khang Tư Mỹ, đang muốn bước nhanh rời đi.

Nào đoán được, Ngụy Tuyết Lan đột nhiên xông lại, vội vàng kéo cánh tay còn lại của Khang Tư Mỹ, kéo tay của cô lại hỏi: “Cô biết Nghệ Dạ đã bao lâu, ban đầu không phải do cô ở bên trong cản trở mới làm hại Ánh Uy phải đi gả cho một người mà mình không thích?”

Một hồi lôi lôi kéo kéo, khiến cho cái kim cài áo trong tay Khang Tư Mỹ vô ý rơi trên mặt đất, thậm chí hơn chính là trong lúc bối rối còn một cước đạp lên, xong rồi!... nó đã trở thành một đồng hài cốt.

“Trời ạ, cô thế nào lại giẫm hư vật phẩm của ta?!”

Khang Tư Mỹ sợ tới mức nói không ra lời, cô... cô không phải cố ý, là bởi vì dì Lan kéo cô, mới có thể làm hại cô đem kim cài áo rơi trên mặt đất, mà không cẩn thận giẫm lên.

“Cháu... Cháu không phải cố ý...”

“Cô phải bồi thường cho ta, bằng không cô hôm nay đừng hòng rời khỏi chỗ này!” bà vừa xem đã thấy cô không vừa mắt, bây giờ lại còn đem vật phẩm cực khổ cất giấu phá hỏng!

“Phải bồi thường bao nhiêu, toàn bộ tính cho cháu, không liên quan gì đến cô ấy.” Thẩm Nghệ Dạ vươn mình mà che chở cho Khang Tư Mỹ, có ý bảo vệ hết sức rõ ràng.

“Nghệ Dạ, ta... Ta là trưởng bối của cháu, cũng là ân nhân của mẹ cháu, sao cháu có thể giúp người ngoài mà đối với ta như vậy?”

“Cháu là dựa trên công bằng mà nói, không có bênh vực cho bất cứ ai, lại nói, cô ấy cũng không phải là người ngoài, cô ấy không có sai, không ai được bắt nạt cô ấy cả.” Nói xong hấn dặt tay Khang Tư Mỹ, nhanh chóng rời đi.

“Nghệ Dạ, cháu trở lại cho ta, ta gọi cháu, cháu có nghe không?”

Bất kể Ngụy Tuyết Lan gọi thế nào, hấn không quay đầu lại, chính là không quay đầu lại.

Quay lại xe, tay của hấn vẫn còn nắm thật chặt tay cô, vì cô, hấn không sợ trở mặt với Ngụy Tuyết Lan người đã từng là ân nhân của mẹ con hấn, mặc dù cô không rõ lắm giữa bọn họ rốt cuộc từng có ân oán gì, nhưng từ cuộc đối thoại của bọn họ, không khó đoán ra, khẳng định là do vấn đề tình cảm.

“Thật xin lỗi, về sau tôi sẽ cẩn thận hơn, sẽ không tùy tiện để cho người khác khinh thường cô nữa.”

Không nghĩ tới lúc trước muốn hấn nói xin lỗi, hấn chết cũng không chịu, còn lộn xộn lấy ra một đồng lý do, nhưng thấy cô bị dì Lan mắng, liền lập tức nói ra lời xin lỗi, có thể thấy hấn thật ra rất băn khoăn, không muốn cô chịu một chút xú uất ức nào, cô có thể hay không đem nó giải thích thành hấn rất quan tâm đến cô?

“Tôi...”

“Cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng hỏi, tôi trước đưa cô trở về đã.”

Từ giờ khắc này, cô từ từ cảm nhận được Thẩm Nghệ Dạ đặc biệt rất quan tâm đến cô, sự quan tâm này giống như một ngọn lửa nhỏ đang dần sưởi ấm trái tim của cô.

Chương 6

Sau ngày hôm đó hai người đều rất bận rộn, đặc biệt là Thẩm Nghệ Dạ, vì dọn dẹp cục diện rối rắm do Đoạn Tử Yên gây ra, cô từng đắc tội với rất nhiều nhà máy, cửa hàng, hẳn đành phải đi viếng thăm tất cả, đem quan hệ đã bị rạn vỡ nổi lại lần nữa.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Thẩm Nghệ Dạ luôn muốn gọi điện thoại cho Khang Tư Mỹ, hẳn vĩnh viễn không quên được ngày đó, cái khoảnh khắc ngăn ngủi khi hắn ở gần cô, tim của hắn đã rung động như thế nào, máu của hắn sôi trào như thế nào, tròng mắt hắn là như thế nào phiêu hốt bất định, khi bắp đùi cô nhẹ nhàng chạm phải hắn thì như có một nguồn điện chạy đến dây thần kinh mẫn cảm nhất của hắn, khiến cho lý trí của hắn hoàn toàn biến mất, tình dục gông xiềng (*gông cùm*) cứng rắn bị ngăn.

Khi nghe cô trình bày những tác phẩm của mình, càng làm cho hắn phát giác được cô rất có khiếu thẩm mỹ. Mấy năm qua này không biết có bao nhiêu phụ nữ xuất hiện ở trước mắt hắn, chưa từng có một nữ nhân nào có thể giống như cô, khiến cho hắn có ấn tượng sâu sắc như vậy, khắc sâu đến nỗi giống như cầm cái đục, trực tiếp đục vào trái tim của hắn, trải qua ngàn năm vạn năm, vĩnh viễn cũng khó mà xóa nhòa.

Nghiêm chỉnh mà nói, khi ở sân bay thì hắn liền phát giác ra cô không hề tầm thường, khi cô cứu cậu bé kia khỏi kẻ bắt cóc, cái hình ảnh đó đã khắc sâu trong đầu hắn, muốn xóa cũng không thể xóa được.

Trong đầu hắn luôn suy nghĩ, không phải là buổi trình diễn thời trang sắp tới, cũng không phải là có chuyện quan trọng từ tổng bộ New York cần giải quyết gấp, mà là trong tâm trí tràn đầy hình ảnh của Khang Tư Mỹ.

Hắn không hiểu, ở thời điểm cô cứu cậu bé kia, bộ dáng của cô lúc ấy trông giống như một thiên thần! Khi cô chuyên tâm phân tích xu hướng thời trang, sao có thể mê người như vậy?

Biết rõ chuyện cô bị Đinh Thái Phong cảm rõ là giả, sao tâm tình của hắn vẫn không yên? Tại sao cô không cẩn thận đụng phải bắp đùi của hắn, hắn liền cảm thấy khoái chí?

Trời ơi, chỉ cần nghĩ đến, hắn liền huyết mạch sôi trào, toàn thân giống như bị lửa đốt, suy nghĩ trong đầu toàn là hình ảnh giữa nam và nữ đang làm

chuyện kia...

“Phó tổng giám đốc, mời xuống xe!” Đinh Thái Phong ngồi ở ghế trước, quay đầu lại báo cho Thẩm Nghệ Dạ.

Hắn vội vàng hồi hồn, ung dung bước xuống xe.

Hôm nay, hắn đã nhận của lời một người bạn tốt của hắn, cô là nhà văn, đảm nhiệm là khách mời thần bí đến phát biểu cảm nghĩ về cuốn sách mới phát hành.

Dương Ái Ái cùng Thẩm Nghệ đều là Hoa kiều nổi tiếng, ở Trung Quốc, cô là một nữ tác giả nổi tiếng.

Lúc này cô xuất bản cuốn sách 《 Mẹ giàu mẹ nghèo 》, trước khi chính thức xuất bản số lượng đặt hàng qua internet, không tới một tuần lễ, lượng tiêu thụ ngay lập tức vượt quá 5000 bản.

Cho nên lần này, trước khi đưa sách mới lên thị trường, có đặc biệt mời một vị khách đẹp trai anh tuấn, làm mảnh lời quảng cáo, đại đa số độc giả cũng biết Dương Ái Ái cùng Thẩm Nghệ Dạ quan hệ không tệ, còn giúp cô viết lời tựa, cho nên cũng không khó khăn đoán ra vị khách mời này chính là Thẩm Nghệ Dạ.

Đi cùng một hướng với Thẩm Nghệ Dạ, còn có dì Vũ, Phan Đình cùng Khang Tư Mỹ.

“《 Mẹ giàu mẹ nghèo 》 mình cũng có mua!” Thì ra là dì Vũ muốn đi tham gia buổi giới thiệu sách mới của Dương Ái Ái, sao dì không nói sớm, làm chi mà phải thần bí như vậy?” Phan Đình ngồi bên trong tắc xi, đối với việc dì Vũ giữ bí mật như vậy đến cùng, cô cảm thấy không thể hiểu được.

“Là ta sợ các cháu không thích a, một mình ta đi thì thật nhàm chán, cho nên khi lên xe mới nói cho các cháu, nếu biết cháu cũng rất thích, oa, thật sự là khó tưởng tượng nha, ta tưởng các cháu còn trẻ như vậy, mà lại đọc loại sách này nha!” Dì Vũ không thể tin nhìn Phan Đình, người trẻ tuổi bây giờ đối với ham mê đọc sách, có thể nói là rất ít đi, bà còn tưởng rằng họ chỉ đọc kiểu truyện như 《 Harry Potter 》 mà thôi.

“Dì Vũ, dì nói lời này là rất khinh người đó, nhìn dì xem, cũng không nên học người trẻ tuổi sấm hình hoa hồng trên cánh tay, dì từng này tuổi còn theo đuổi một của bọn trẻ, chúng cháu cũng rất kinh ngạc a!” Phan Đình phản bác

lại.

“Này... Đây là có ý gì, dì Vũ ta tuy đã có tuổi, nhưng tâm hồn cùng con người ta thì không hề già, nhìn xem đóa hoa hồng này, tràn đầy cơ giân trên da thịt ta, có cỡ nào kiêu diễm, phát sáng.” Bà không quên kéo tay áo, đắc ý khoe ra hình xăm.

Phan Đình nhìn xéo một cái, nhàn nhạt nói: “Dì nên bảo dưỡng tốt vóc người của mình, bằng không, ngày nào đó da chùng, cả thịt cũng sụp đổ mất, nó liền biến thành canh rau xanh.”

“Canh rau xanh? Nha đầu chết tiệt kia, cháu không cần độc mồm độc miệng như vậy có được hay không?”

“Dì Vũ, cháu... thật xin lỗi nha..., không nên để cho Tư Mỹ sợ hãi!”

Hai người nói xong, thậm đã chí quên trên xe còn có một người nữa, mà Khang Tư Mỹ ngồi ở bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, tâm trí như đang lạc vào cõi thần tiên.

“Tư Mỹ?”

Không có đáp lại.

“Khang Tư Mỹ!”

Vẫn không có đáp lại.

Phan Đình hắng cổ họng, tiến tới bên tai cô, “Khang, Tư, Mỹ!”

“Gọi lớn tiếng như vậy làm cái gì? Cậu muốn hù chết người à!” cô vỗ ngực một cái, lườm lườm Phan Đình, cái trò đùa này không vui chút nào cả.

“Cậu tâm trí không tập trung là đang suy nghĩ cái gì? Công việc không phải kiếm được rồi sao? Tôi hôm qua bọn mình cũng đã đưa cậu đến quán ăn mừng rồi, sao cậu lại có vẻ ảo não vậy?” Phan Đình không hiểu hỏi.

“Còn có thể nghĩ cái gì? Không thấy trên mặt cô ấy có viết một chữ lớn như vậy sao?” dì Vũ chen vào nói.

“Chữ gì?”

“Xuân a, cô ấy đang tư xuân (*tuang tu*) cháu không nhìn ra được sao? Đừng nóng vội đừng nóng vội, hiện tại mới có tháng một, cách mùa xuân cũng không xa!” Dì Vũ nói như đinh chém sắt, giống như chắc chắn hiểu được trong lòng Khang Tư Mỹ đang nghĩ gì, cùng bà nghĩ không mưu mà hợp (*cùng chung*

suy nghĩ).

“Tư xuân? Khang Tư Mỹ tư xuân? Cũng rất có lý, chỉ là... Không hiểu a, cô ấy tư xuân vì ai? Không phải là phê bình tên phó tổng giám đốc VF, tính tình thói nát, tính khí nóng nảy, tuyệt sẽ không đối phụ nữ dịu dàng sẵn sàng, còn nói hăng rất biến thái, thích hành hạ các cô gái...”

“Không phải vậy, anh ấy mới không phải loại người như vậy!” Khang Tư Mỹ kịch liệt phản ứng, làm dọa tài xế thiếu chút nữa phanh gấp.

Đội không khí hòa hoãn, Khang Tư Mỹ mới phát hiện vừa rồi mình phản ứng hơi quá “Mình... Thật xin lỗi!”

Từ phản ứng kích động của cô, Phan Đình ngửi ra bao nhiêu mùi khả nghi.

“Lật cái gì bàn?”

“Chính là thời tiết thay đổi a! Có phải cậu đi phỏng vấn phát hiện ra hăng cùng với tin đồn bên ngoài không giống nhau?” Tuyệt đối là như vậy, chắc chắn, cô có thể mang tính mạng của mình ra mà đặt cược.

“Không cần đoán mò, không phải là như vậy.” Khang Tư Mỹ cố ý dời ánh mắt đi, không dám nhìn cô mà trả lời.

Phan Đình nhìn thấy vẻ mặt bất an của cô, cũng biết cô nghĩ một đằng nói một nẻo. “Cậu còn giấu, xem ra cậu sắp có hy vọng gả vào nhà giàu có rồi!” Thật tốt quá, nhanh như vậy liền ra hoa kết quả, đối với ba người còn lại, cũng là một loại khích lệ a!

“Cái gì mà gả nhà giàu có?” dì Vũ thính tai, đầu tiếp cận tới đây hỏi.

“Ách, không có, không có gì, có nhà... nhà giàu có tiệm mì rất nổi tiếng, chúng cháu tính toán đi ăn.” Linh hoạt đổi lời nói, không thể để dì Vũ biết kế hoạch của các cô, lời này nếu như bị truyền tới quán trọ Ma Tước, họ nhất định sẽ bị chửi đến thối đầu, nói họ không có đạo đức, ái mộ hư vinh.

Phan Đình nắm chặt quả đấm, đối với cô làm một dấu hiệu cố gắng.

Khang Tư Mỹ trên mặt không có biểu cảm gì, cô có cảm giác tội ác nặng nề, nếu nói khó nghe, vừa bắt đầu đã nghĩ hết biện pháp muốn hấp dẫn hăng, không phải là coi trọng bề ngoài hăng quang vinh chói lọi, cùng một thân trang phục, phụ kiện đắt giá sao?

Tại sao ban đầu cảm thấy ý tưởng này là chuyện đương nhiên, nhưng sau khi tiếp xúc, thậm chí là một cước giẫm vào vũng bùn tình yêu không thoát ra

được, nếu như vừa bắt đầu cô cũng là dùng hình thức mà tiếp xúc, đi đôi mặt Thẩm Nghệ Dạ, hôm nay lương tâm của cô cũng sẽ không bị áy náy nhiều như vậy.

Ông trời ơi, tại sao cô càng ngày càng cảm thấy hoảng loạn? Có phải hay không sau khi trải qua sự kiện kia làm đã làm cô thay đổi? Vào giờ phút này, trong lòng cô nghĩ, dù hấn có tiền hay không, có phải là con nhà giàu hay không cũng không quan trọng, tâm nguyện lớn nhất của cô lúc này, chỉ muốn được ở bên cạnh hấn, trợ giúp sự nghiệp của hấn, như vậy cũng vui vẻ rồi, chỉ cần thỏa mãn nhỏ nhỏ như vậy thôi, đây mới là phương thuốc tốt nhất giải cứu cho tâm hồn tội lỗi của cô.

Tại buổi ký tặng sách mới của Dương Ái Ái

Buổi ký sách diễn ra ở hội trường, nằm ở tầng hai phía cuối nhà sách, là một hội trường mini ước lượng có thể chứa khoảng một trăm người.

Dì Vũ cùng hai người bạn họ được sắp xếp ngồi chính giữa hội trường, một tầm nhìn khá tốt, vị trí chỗ ngồi tuyệt vời, trừ Khang Tư Mỹ, hai người kia bộ dáng cực kỳ hưng phấn, giống như nữ sinh nhìn thấy thần tượng nổi tiếng, ôm sách mới chẳng những muốn xin chữ ký, còn muốn cùng chụp ảnh với Dương Ái Ái.

Buổi ký tặng được lên kế hoạch tỷ mỉ, trước một giờ, tác giả cùng độc giả giao lưu hết sức thân thiện không khí hết sức ấm áp, nhưng mà không khí thân thiện này không hề ảnh hưởng đến Khang Tư Mỹ.

Cô căn bản trong lòng còn đang rối bời, bây giờ cô đang nghĩ đến buổi diễn thuyết thời trang sắp tới.

Cô cảm thấy mình thật vô dụng, Thẩm Nghệ Dạ đối với cô tốt như vậy, muốn giới thiệu hai nhà thiết kế thời trang nổi tiếng cho cô biết, làm tăng địa vị của cô trong giới thời trang, còn cho cô trúng tuyển, để cho cô gia nhập vào nhóm thiết kế của VF.

Hấn mạnh mẽ dìu dắt, để cho cô ở giới thiết kế thời trang tận tình phát huy tài năng sở trường, mà cô lại vẫn đáp ứng Chiêu Đệ gia nhập hoạt động kháng nghị, muốn ở sau lưng hấn, chỉ trích hấn, để cho hấn cùng hình tượng công ty bị tổn thương.

Nhưng là cô lại không thể đối Chiêu Đệ nói không giữ lời, đây là ban đầu cô đã đáp ứng người ta, há có thể lật lọng phản lời? Muốn trách, thì trách cô

quá mức sơ ý lơ là, không có đem nội dung hoạt động kháng nghị ra hỏi cho rõ ràng, đây là do cô tự tạo nghiệt, chẳng oán được ai.

Chuyện này cô phải cẩn thận xử lý, không thể làm tổn hại cả hai bên là mục tiêu hàng đầu.

“Rất cảm tạ các bạn đã tới tham gia buổi ký tặng sách mới của tôi, tôi nghĩ, mọi người nhất định rất muốn biết, vị khách mời thần bí hôm nay là người nào, hiện tại xin mọi người cho một tràng vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh sự xuất hiện của anh ấy.” Sau hơn một giờ, khi Dương Ái Ái hoàn tất phần của mình, câu trả lời cuối cùng cũng đã được tiết lộ.

Vốn tâm tư của Khang Tư Mỹ đã bay tận đến chân trời, nhưng vừa nhìn thấy vị khách mời thần bí từ sau hậu trường đi ra, tất cả tinh thần giống vùng đất hoang bị mùa đông giá rét đi qua, hoàn toàn tỉnh lại.

Đây... Đây không phải là Thẩm Nghệ Dạ sao?!

Oh, My God! cô phát hiện hội trường bắt đầu xôn xao, mỗi người phụ nữ đều giả bộ như một con thỏ ngại ngùng, nhưng ánh mắt như là đang chờ mọi người phát động, giống như muốn xông lên đem y phục của hần cởi ra hết sạch.

“Các bạn, vị khách mời thần bí hôm nay chính là phó tổng giám đốc của VF, anh ấy là bạn tốt của tôi ở New York, đáng tiếc là tôi là hoa đã có chủ, đã gả làm vợ người ta, vì để tránh cho lão công ghen, tôi còn là đem này cơ hội thật tốt này tặng cho các vị.” Dương Ái Ái giới thiệu Thẩm Nghệ Dạ ra sân khấu, khi hần đi tới chính giữa sân khấu, trên người hần tỏa ra một loại mị lực bẩm sinh như một ngọn lửa hùng hực dữ dội, đem tất cả phụ nữ ở đây thiêu sạch tâm tình dâng cao, nhiệt huyết sôi trào.

Khi hần đi ra, hần lập tức nhìn thấy Khang Tư Mỹ, chỉ là vì để tránh sự xôn xao không cần thiết, hần chỉ có thể sử dụng ánh mắt cùng cô chào hỏi.

“Xin chào mọi người, tôi là Thẩm Nghệ Dạ, Phó Tổng Giám Đốc của VF, thật cao hứng có thể ở nơi này cùng mọi người gặp mặt.” Nói xong vẫn không quên đối với mọi người mỉm cười lễ phép.

Nụ cười của hần tựa như ánh rạng đông làm tan chảy cả tảng băng, là tên khốn kiếp nào ở trong tạp chí lá cải viết bậy, nói hần rất lạnh, rất cao ngạo, thấy nữ nhân đều bày mặt thối, sự thật chứng minh, hần Thân Hòa Lực (*lực tương tác*) đã bắt cóc hết lòng của các cô gái ngồi ở đây, một đôi mắt sâu kín

phẳng lặng, sâu không thấy đáy, giống như biển đêm đang ngủ say.

“Tur Mỹ, hẳn chính là Phó Tổng Giám Đốc của VF? Ôi trời ơi!!, có phải thật vậy hay không?” Phan Đình cả người cứng lại, quá khứ cô đều chỉ nghe danh tiếng kia, không thấy người, hiện tại rốt cuộc cũng để cho cô nhìn thấy người rồi.

“Không sai là hẳn.” Khang Tur Mỹ cứ nói không kiêng kỵ.

“Quá hoàn hảo! Ta nghĩ, hẳn chắc chắn là người mà thầy Cáp đã nhắc đến, là người có liên quan đến hoa hồng gà quay dầu a?” Dì Vũ lập tức thông hiểu đạo lý.

“Mình thật sự muốn đem những thứ tạp chí Bát Quái, một quyển cũng đem đốt hết, một nam nhân như vậy mà dám nói hẳn cá tính ngạo mạn, tính khí bốc lửa, vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, về sau những tạp chí kia viết không có căn cứ, mình tuyệt đối sẽ không mua nữa!” Phan Đình thề với trời.

“Điều này cũng rất khó mà nói trước, thời gian trước chả phải có một vị giám đốc đáng đáp rất lịch sự, lại cao lớn, ở trên tivi cũng không phải là một người ba mặt, kết quả thì sao, vợ hẳn ta chả phải vẫn tố cáo hẳn ở nhà là một vũ phu sao. Ta nói cho các cháu biết, không thể nhìn nam nhân bằng vẻ bề ngoài.” Dì Vũ không biết sao, vô duyên vô cớ dội tới một thùng nước lạnh.

Một ánh mắt khó chịu, hướng dì vũ mà phóng đến.

“Dì Vũ, có thể hay không yên lặng một chút, cháu không thể nghe được trên đài đang nói cái gì rồi!” Phan Đình muốn thay Khang Tur Mỹ, muốn bà chó phá hủy hình tượng Thẩm Nghệ Dạ ở trong lòng bạn tốt.

Thật vừa đúng lúc, gặp được Khang Tur Mỹ ở đây, lúc này Thẩm Nghệ Dạ mừng rỡ như điên, hai ngày nay hẳn rất phân vân, vì chưa từng trải qua kinh nghiệm yêu đương, cho nên không biết phải nói chuyện với cô như thế nào, hiện tại cô không báo trước mà xuất hiện, khiến tâm tình luôn trầm ổn của hẳn đột nhiên bị lay động —

“Quyển sách 《 Mẹ giàu... Mẹ... 》 ...”

“Là 《 Mẹ giàu mẹ nghèo 》 .” Dương Ái Ái ở một bên nhắc nhở.

Thẩm Nghệ Dạ rất nhanh sửa lại, nhanh nhấp một ngụm trà, hẳn tự nói với bản thân mình, ngàn vạn đừng làm hỏng buổi ký tên của Dương Ái Ái, bất kể như thế nào cũng phải giúp bạn tốt tuyên truyền xong.

Khi hắn chấm dứt phát biểu, lúc này mới đem ánh mắt đặt ở trên người Khang Tư Mỹ.

Nhìn hai người ở đó đầu mày cuối mắt, Phan Đình nghĩ nhân cơ hội này thăm dò một chút ý tứ của đối phương.

“Có thể hay không xin hỏi Phó Tổng Giám Đốc một chút vấn đề riêng?” Vì muốn gắn kết một đôi uyên ương, cô nên có nghĩa vụ làm nguyệt lão xe duyên cho mối tình này.

“Được, xin hỏi.”

“Xin hỏi Phó Tổng Giám Đốc, anh thích một cô gái như thế nào?”

Vấn đề này tất cả các cô gái ái mộ hắn ở đây đều muốn biết, người này giá trị con người đến hàng tỷ Đô-la, tất cả thông tin liên quan đến hắn, họ toàn bộ đều có hứng thú muốn biết.

Vốn nhân viên nhà xuất bản muốn mời một vị khách ưu tú, thay thế Dương Ái Ái, chỉ là cô rất có phong độ của nữ tác giả, không những chủ động cùng nhân viên làm việc, lại khiến cho độc giả vui vẻ thật sự là thắng được lòng người.

Chỉ thấy Thẩm Nghệ Dạ thận trọng đứng lên, dưới đài các cô gái ái mộ giống như học sinh tiểu học đang chuyên tâm nghe giảng, mọi người tập trung tinh thần chuyên tâm lắng nghe.

Ánh mắt của hắn giống như hải đăng chói lóa, nhưng lúc này ánh mắt đó, chỉ tập trung nhìn Khang Tư Mỹ.

“Tôi thích người có khả năng quan sát, có tấm lòng nhân ái, hơn nữa là một phụ nữ khi làm việc thì luôn nghiêm túc.”

“Tư Mỹ, người này không phải là cậu sao?” Ưu khuyết điểm của mấy chị em bọn họ, Phan Đình đều nắm trong lòng bàn tay.

Vì để xác định Thẩm Nghệ Dạ đối với Khang Tư Mỹ có tâm, cô phải rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục truy vấn: “VẬY... Có thể hay không lại hỏi một chút Phó Tổng Giám Đốc, anh bây giờ đã có đối tượng lý tưởng chưa? Tôi cảm thấy được anh chính là nên hào phóng nói cho mọi người, tránh cho Cầu Tử viết loạn.”

Cái chú giải này, không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở Thẩm Nghệ Dạ, anh bây giờ mỗi một câu nói cũng không thể tùy tiện nói lung tung, nếu không

những người nghe đều là nhân chứng, dù anh có muốn nói lại cũng không được.

“Đình... cậu không cần hỏi nữa có được hay không?” Khang Tư Mỹ đứng ngồi không yên, cái này giống như đang chờ tuyên bố Giải Kim Mã cho vai nữ chính xuất sắc nhất, mà cô chính một người trong danh sách chờ nhận giải.

“Đừng quên khi chúng ta ở tàu điện ngầm đã cùng hô khẩu hiệu gì?”

Không vào nhà giàu rất khó sống!

Châm ngôn bảy chữ này, cô làm sao quên, vừa có cơ hội gặp phải người có tiền, hơn nữa người giống như Thẩm Nghệ Dạ như vậy có thân phận, có địa vị, đáng đáp lại khiến người nhìn người mê, nên tích cực tranh thủ, mà không phải giống như bây giờ sợ đầu sợ đuôi, lực thần vô chủ (*không làm chủ được tình thần*).

Cô hiểu một khi xác nhận Thẩm Nghệ Dạ yêu cô, thì tình trạng tài chính của cô sẽ được giải quyết, nhưng cô không muốn lấy lý do này để yêu Thẩm Nghệ Dạ, cái loại yêu đó sẽ thay đổi thật xấu xí, ghê tởm, tựa như hôn nhân chính trị, là vì mục đích nào đó, tuyệt không phải vì tình yêu.

“Có, tôi đã có đối tượng lý tưởng, tôi nghĩ, thừa dịp hôm nay có cơ hội này, cũng hi vọng có nhiều người chứng kiến như vậy... trước mặt cô ấy tỏ tình!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao, họ cũng muốn biết cô gái may mắn này đến tột cùng là người nào.

“Đối tượng mà tôi muốn tỏ tình, không có ở xa đây, mà là một người đang ở hội trường này.”

Thốt ra lời này xong, toàn trường càng thêm sôi trào, quả thật không khí đã đến cảnh giới tối cao.

“Thẩm tiên sinh, anh cũng nhanh nói, không nên thừa nước đục thả câu!” Phan Đình ồn ào lên, những người khác càng thêm hưng phấn đến đứng lên, giống như người cổ đại ở ném tú cầu, trường hợp có thể nói là náo nhiệt vô cùng.

Khang Tư Mỹ muốn bỏ chạy, chỉ là hai bên trái phải cũng bị vây lại, cô chỉ có thể ngoan ngoãn lắng nghe tỏ tình.

“Được, cô gái kia chính là người ngồi bên tay phải cô, Khang Tư Mỹ tiêu thư.” Tay hấn hấn chỉ một cái, đầu mọi người đều cùng quay về một hướng. “Tư Mỹ, những lời này anh vẫn để ở trong lòng, từ lần đầu tiên gặp em, anh

liền đối với em nhớ mãi không quên, một cái nhăn mày, một nụ cười của em cũng thật sâu hấp dẫn anh, anh thích em thiện lương, đối công tác chấp nhất cùng chuyên chú, em... có nguyện ý làm bạn gái của anh không?”

Phía dưới các cô gái toàn bộ đều dung nhập vào lời tỏ tình của hắn, mỗi người cũng ước gì mình là Khang Tư Mỹ — cô gái may mắn kia.

Đối mặt với lời tỏ tình của Thẩm Nghệ Dạ, Khang Tư Mỹ lập tức luống cuống, đầu cô lúc này nóng rực, một chút vui sướng trong lòng cũng không có.

“Mình muốn đi trước!” Cô bởi vì động cơ tiếp cận không trong sáng, không đáng giá để Thẩm Nghệ Dạ ở trước mặt mọi người đối với cô nói ra lời tỏ tình chân tình.

Cảm giác tâm tình mình không yên, cầm lên túi xách, cô không nói hai lời quay người bước đi. Cô phải thừa nhận cô đối với Thẩm Nghệ Dạ là có cảm tình, nhưng điểm xuất phát cũng là hi vọng lừa gạt tiền của hắn, muốn hắn như kẻ ngốc trả món nợ cho cô.

Trời ạ, nếu để cho Thẩm Nghệ Dạ biết động cơ của cô tà ác như vậy, như vậy trên thực tế, sẽ làm hắn thêm khiếp sợ, nhất định sẽ khi dễ cô, coi cô là một người ham hư vinh háms tiền.

Nhìn giai nhân bước nhanh rời đi, Thẩm Nghệ Dạ khẽ sững sốt một chút, đối với độc giả nói tiếng xin lỗi, sau đó theo sát ở sau lưng cô, nhanh chóng hướng lầu dưới vọt đi.

Chương 7

Mưa phùn mùa đông, trong gió mưa giống một cây roi vô hình quất từng cái trên mặt Khang Tur Mỹ.

Không biết tại sao, lúc ấy một lòng cầu trời cầu được một kẻ ngốc, đến khi tìm được, lại biết được đối phương cũng có tình cảm với mình, lúc này lương tâm của cô bị khiển trách lại giống như hồng thủy cuốn đi, không biết phải làm sao.

Cô không hiểu bề ngoài bình thường của mình, rốt cuộc là có điểm gì hấp dẫn đến hần? Người như Thẩm Nghệ Dạ ánh mắt cao hơn đầu, nhìn nữ nhân so với chọn xe thể thao còn nghiêm khắc hơn, ở đâu ra ý niệm cùng cô có tiến thêm một bước?

Cô không hiểu nam nhân và nữ nhân đối với hai chữ mị lực giải thích như thế nào, cũng không biết từ cái góc độ nào để phán đoán một người rốt cuộc có bao nhiêu sức hút, tóm lại đối phương động cơ đơn thuần, mà cô tâm tình bất chính, đây là sự thật, vừa nghĩ tới động cơ ban đầu cả người cô liền không được tự nhiên, cảm thấy căn bản là không còn mặt mũi nhìn hần.

Cô chạy thật nhanh xuyên qua đám người, sau lưng không xa Thẩm Nghệ Dạ khổ sở đuổi theo, bởi vì có quá nhiều người qua lại, hai người thủy chung duy trì khoảng chừng ba cửa hàng.

Đối với Thẩm Nghệ Dạ mà nói hần cảm thấy không giải thích được, hần thường thức cô, đối với cô có cảm tình, hi vọng khiến nhiều người biết hơn, hần cũng là một người đàn ông bình thường, cũng muốn nói yêu thương, cũng muốn ném thử một chút ngọt ngào trong thế giới của hai người, hần không phải minh tinh, cho nên công khai tình yêu không có gì là khoa trương cả, chỉ là tại sao cô giống như một chú chim nhỏ bị hoảng sợ, chỉ nhẹ nhàng đứng chạm một cái lại bị hù phải bay vào trong rừng, sợ hãi trốn đi?

“Khang Tur Mỹ! Tại sao em lại chạy, anh đã nói cái gì sai sao?” Hần gọi cô, cô ngược lại chạy trốn nhanh hơn.

Này, gọi lớn tiếng như vậy, e sợ cho rằng người trong thiên hạ không biết cô là Khang Tur Mỹ phải không?

Cô không có quay đầu lại tăng nhanh bước chân, không cần thận còn đứng

vào một nam sinh đang phát tờ rơi, khi cô quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Nghệ Dạ càng đuổi càng gần, mắt thấy hắn đuổi theo cô đến nơi, lúc này cô nhìn thấy ngay tại cửa phụ của ngân hàng có một con hẻm nhỏ, cô đang muốn quẹo vào thì có một tên cướp thất bại đang điên cuồng chạy ra ngoài, không cẩn thận đụng phải cô.

Tên cướp nhếch nhác đứng lên, phát hiện nhân viên ngân hàng cùng bảo vệ toàn bộ đang đuổi theo, dưới tình thế cấp bách hắn liền đem Khang Tư Mỹ từ trên mặt đất bắt lại, một tay vòng qua chiếc cổ của cô, một tay kia là đem lưỡi dao sắc bén dí lên cái cổ trắng nõn của cô.

“Đừng tới đây, ai muốn tới đây tôi liền giết cô ta!” Tên cướp xem ra chừng 20 tuổi, ánh mắt kinh hoảng, lần đầu tiên cướp bóc liền thất bại, trong lòng hắn rất sợ hãi.

“Tư Mỹ!” Nhìn thấy con dao sáng loáng dí trên cổ trắng nõn của Khang Tư Mỹ, Thẩm Nghệ Dạ cả người căng thẳng, hắn chưa từng phải trải qua lo lắng như bây giờ, trong lòng như có lửa đốt.

Khang Tư Mỹ không nghĩ tới mình sẽ bị tên cướp kèm hai bên, lưỡi dao lạnh như băng để trên cổ của cô, thoáng chốc máu toàn thân cũng ngưng lại, tràn ngập sợ hãi.

Lúc này người dân vây xem càng ngày càng nhiều, bảo vệ cùng cảnh sát chạy tới vây quanh tên cướp, những người này ép càng chặt, tâm tình tên cướp càng thêm không ổn định, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, trên mặt gân xanh nổi lên, tay run rẩy cũng bởi vì khẩn trương quá độ, khiến cho đầu dao không tự chủ đi phía trước một chút, lập tức có máu đỏ tươi chảy ra từ làn da trắng nõn.

Nhưng lúc này cảnh sát lại coi thường an nguy của con tim, cầm súng từng bước tiến vào, làm như vậy càng khiến tên cướp khủng hoảng, nhìn thấy tình hình này Thẩm Nghệ Dạ không thể không vội vàng lên tiếng.

“Các anh tất cả đều đứng lại cho tôi, không nhìn thấy con tim đã bị thương tổn rồi sao?” Thẩm Nghệ Dạ hướng về phía cảnh sát lớn tiếng gầm thét. Họ không phải là cảnh sát bảo vệ nhân dân sao, chẳng lẽ không biết chọc giận tên cướp sẽ khiến con tim lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm hay sao?

Nghe có người quát như vậy, mấy người bảo vệ cùng cảnh sát quả thật dừng lại động tác, dù sao cứu ra con tim mới là trọng điểm.

Mà tên cướp cũng bởi vì nghe Thẩm Nghệ Dạ quát như vậy, tâm tình rõ

ràng hòa hoãn xuống.

Thẩm Nghệ Dạ biết muốn dựa vào những tên cảnh sát này thì không thể đảm bảo an nguy cho Khang Tư Mỹ, da thịt bị thương sợ rằng không thể tránh được, hắn biết khi một người bị bức bách đến cực điểm, chỉ cần bị một chút xúi kích động sẽ không cách nào không chế bản thân, hắn hiểu đạo lý bút dây động rừng, cho nên càng không thể hy vọng để cho cảnh sát giải quyết vấn đề cấp bách này.

Hắn bước đến rất cẩn thận nhẹ nhàng, tựa như sợ thức tỉnh con mèo đang ngủ say, không để cho tâm tình tên cướp bị kích động, hắn có ý đồ như một người anh trai luôn giang rộng hai cánh tay, bất kể em trai mình phạm phải tội lớn ngập trời cũng nguyện ý chấp nhận hắn, dùng tình cảm chân thành tới cảm hóa, giúp hắn từ trong tuyệt cảnh tìm được một tia ánh sáng trên con đường mới.

“Cậu không cần phải khẩn trương như vậy, thả lỏng, có muốn hay không hút điều thuốc, chúng ta hàn huyên một chút cậu cảm thấy thế nào?” Hắn tràn ra nụ cười đẹp như ánh sáng mặt trời, từ trong túi lấy ra một điều thuốc châm lửa, còn thân hơn tự đưa tới trước mặt hắn.

Tên cướp bị làm cho hồ đồ, tên đàn ông này đầu óc có phải có vấn đề hay không? Hắn là cướp, mỗi người nhìn đến hắn cũng muốn đề hắn trên mặt đất đạp hắn mấy cái, nào có người như hắn vậy, còn đốt thuốc cho hắn hút?

Tên cướp vẫn không dám động, cho đến khi Thẩm Nghệ Dạ mở miệng, “Đừng sợ, đây chính là thuốc lá nhập khẩu ở Đài Loan không mua được đâu, là anh mới có đó!”

Bị hắn liên tiếp dùng hành vi lương thiện đả động, tên cướp rốt cuộc tháo trừ lòng phòng bị, hắn đưa tay đã phát run ra đem điều thuốc từ trong tay Thẩm Nghệ Dạ nhận lấy.

Đưa lên miệng hút một hơi thật dài, quả nhiên toàn thân thoải mái, tay của hắn thôi run rẩy, ánh mắt dần biến mất sự kích động, lúc này mới khiến Thẩm Nghệ Dạ tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Một bên toàn bộ cảnh sát đều nhìn đến choáng váng.

“Xem ra tuổi vẫn còn rất trẻ, học sinh cấp ba đúng không!” Thẩm Nghệ Dạ cố làm nhẹ nhõm, nhưng hai mắt của hắn vẫn âm thầm chú ý đến con dao sắc bén đang đặt trên cổ Khang Tư Mỹ, chỉ sợ nếu nó hơi cắt vào một chút xúi,

hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Tên cướp gật đầu, nước mắt đã chứa ở trong hốc mắt, tựa hồ có khổ tâm khó nói ra được, mới có thể để cho hắn đi đến bước đường cùng này.

“Mới hai mươi đầu, làm sao thiếu tiền như vậy? Cần công việc sao? Nếu như không có có thể đến công ty tôi, tôi sẽ giúp cậu an bài một công việc, đây là danh thiếp của tôi, lúc nào cậu cũng có thể tới tìm tôi.” Thẩm Nghệ Dạ đem danh thiếp đưa tới tay của tên cướp, lúc này một bên có vị cảnh sát muốn xông lên bắt tên cướp, liền tính toán tập kích từ sau lưng tên cướp, không ngờ lại bị đối phương phát giác, thật vất vả mới trấn an tốt, giờ lại khiến hắn kích động.

“Tránh ra, đừng tới đây, tới nữa tôi liền giết cô gái này!”

Tình thế lần nữa lâm vào khốn trương, Thẩm Nghệ Dạ cố nén kích động muốn giết người, hướng về phía tên cảnh sát kia mở miệng “Cút ngay!”

Khí thế hùng hậu khiến vị cảnh sát kia lập tức lui về phía sau, lúc này chỉ có Thẩm Nghệ Dạ là đứng gần tên cướp nhất.

“Phó... Phó tổng giám đốc, anh... anh chớ xen vào chuyện của tôi, ngộ nhờ anh... bị thương, tôi thật không đảm đương nổi a...” Mặc dù trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhưng Khang Tư Mỹ vẫn ngàn vạn lần không muốn hắn bị thương, nếu là bởi vì cứu cô mà hại hắn bị thương, cô sẽ tự trách, đau lòng đến chết.

Phó tổng giám đốc?

Tên cướp nhìn danh thiếp một chút, quả nhiên nhìn thấy chức danh của hắn.

Hắn vừa nhìn hết danh thiếp lập tức kích động nói: “Tiên sinh, người có thể hay không cho tôi mượn trước hai mươi vạn? Mẹ tôi phẫu thuật cần tiền gấp, còn có em trai, em gái tôi đã đến lúc đóng học phí, tôi lại không có công việc, chúng tôi cả nhà cũng không có cơm để ăn...” Tuổi còn trẻ, gương mặt ngây thơ còn tản ra khí tức thanh xuân, chỉ là ở vừa nhắc tới hoàn cảnh không may trong nhà thì lại gào khóc lên.

Thẩm Nghệ Dạ không nói hai lời lập tức gật đầu “cậu chỉ cần thả người ra, cậu yên tâm, tôi sẽ mời luật sư giúp cậu, còn có thể bảo đảm chăm sóc thật tốt người nhà của cậu, điểm này cậu không phải lo lắng.”

“Là thật sao?”

“Nơi này dân chúng có thể làm chứng, xin cậu tin tưởng tôi, tôi không cần thiết phải lừa cậu.” Thảm Nghệ Dạ mặt thành khẩn, những câu nói này cũng nghe ra được thành ý của hắn, rốt cuộc cũng để cho tên cướp từ từ thu lưỡi dao sắc bén trên cổ Khang Tư Mỹ hạ xuống.

Cảnh sát xem thời cơ đã đến, liền xông lên phía trước đem tên cướp nhanh chóng chế phục.

“Các anh không cần đánh hắn, hắn còn là đứa trẻ, suy nghĩ còn chưa chín chắn, hắn là bị bắt đắc dĩ đấy!” Khang Tư Mỹ nhìn mấy cảnh sát động tác thô bạo, không nhịn được đối với bọn họ rống lớn gọi.

Thảm Nghệ Dạ trước tiên vọt tới bên người cô, lấy ra khăn tay nhẹ nhàng đặt tại trên cổ cô: “Có đau hay không? Trước cùng anh đến bệnh viện, cho bác sĩ kiểm tra băng bó trị liệu.”

“Nhưng mà hắn...” cô nhìn tên cướp lúc bị đưa lên xe cảnh sát còn không ngừng quay đầu lại nhìn bọn họ, có lẽ hắn sợ mấy lời mới vừa nói của Thảm Nghệ Dạ chỉ là lừa gạt hắn, căn bản cũng không phải là có lòng trợ giúp hắn.

Nhìn ra trong lòng cô không an, Thảm Nghệ Dạ ba bước cũng làm hai bước, trước khi tên cướp bị đưa lên xe cảnh sát cầm thật chặt hai tay của hắn.

“Một lát nữa tôi sẽ nhờ Đinh tiên sinh đến đồn cảnh sát để giúp cậu, nghĩ biện pháp chỉ để cho cậu đóng bảo lãnh, chỉ cần cậu có thể đáp ứng tôi, về sau hảo hảo làm người, mẹ cậu cùng em trai, em gái cậu tôi đều sẽ chăm sóc thích đáng, mà cậu cũng nên phối hợp với cảnh sát, đừng làm khó dễ bọn họ, nghe rõ chưa?”

Những lời này tựa như Định Tâm Hoàn (*thuốc an thần*), khiến tên cướp trẻ tuổi rốt cuộc lộ ra nụ cười thanh xuân.

“Vâng, cảm ơn anh, về sau tôi nhất định sẽ hảo hảo làm người!” Hắn tin tưởng Thảm Nghệ Dạ, lúc này mới ngồi vào trong xe cảnh sát.

Xe cảnh sát nhanh chóng rời đi, đám người vây quanh cũng tản đi, Thảm Nghệ Dạ mang theo Khang Tư Mỹ đi tới bệnh viện để bác sĩ kiểm tra.

Thật may là không có gì đáng ngại, chỉ là trên da có vết thương nhỏ, trừ bôi thuốc, không tới một giờ rất nhanh liền băng bó kỹ rời đi.

♥ *Edit bởi VyYen9x @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Bất kể Thảm Nghệ Dạ hỏi thế nào, Khang Tư Mỹ chỉ nói lảng sang chuyện

khác, hoàn toàn không cho hắn câu trả lời chắc chắn, ở trong xe, hai người ngồi ở ghế sau, bồi rối suy nghĩ khiến cho lòng của cô như trôi vào hư không.

“Tốt lắm, nếu em không muốn nói, anh cũng không miễn cưỡng, em đừng quên chiều mai hai giờ có show thời trang ở khách sạn Khải Đăng, nếu như có thể em nên đến trước.” Khi đến quán trọ Ma Tước thì Thẩm Nghệ Dạ buông tha không hỏi nữa, trực tiếp nói sang chuyện khác.

“Em...”

“Nhớ mặc vào áo len cao cổ, tránh cho vết thương lộ ra bên ngoài lây vi khuẩn, hai ngày nữa anh sẽ dẫn em đi thay thuốc.” Nói xong hắn nhẹ nhàng đặt trên trán cô một nụ hôn, hắn không nói gì thêm nữa nhìn thẳng về phía trước.

Xuống xe Khang Tư Mỹ nhìn gò má của hắn, cô biết mình đã đa thương tim của hắn, nhưng đó là bởi vì cô không biết nên như thế nào mở miệng, cô rất muốn nói thật, nhưng là cô không có dũng khí.

Đi vào quán trọ Ma Tước, dì Vũ cùng Phan Đình đã sớm ở nhà chờ đã lâu, họ vừa nhìn thấy cô liền lập tức xông lên vây quanh cô hỏi: “Mới vừa trong tin tức có lên sóng trực tiếp, cái đó Thẩm Nghệ Dạ thật là thần dũng, hắn thế nhưng có thể đơn độc một người liền đem cậu từ tay tên cướp cứu đi, mà mới vừa các cậu đi nơi nào? Cậu có hay không đáp ứng cùng hắn lui tới? Hắn là một nam nhân có điều kiện tốt như vậy, ngàn vạn lần không nên buông tha a!”

“Cậu là thế nào? Đối phương có tiền như vậy. Cậu làm sao vậy, xảy ra vấn đề gì sao?” Phan Đình đi theo phía sau cô không ngừng nói.

Khang Tư Mỹ không để ý đến họ đi thẳng lên lầu.

Họ đâu có biết nói và làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, ban đầu thề son sắt nói muốn câu con rùa vàng, sau đó là có thể sống một cuộc sống của một phu nhân có tiền, hôm nay rùa vàng đã có, tuy nhiên nếu đến với Thẩm Nghệ Dạ với ý đồ đó sẽ khiến cô có cảm giác tội lỗi, bởi vì cô thật lòng thích hắn.

Cô nằm lỳ ở trên giường, mặc dù trong đầu rối như tơ vò, nhưng có lẽ là do cô quá mệt mỏi mà vô tình ngủ thiếp đi, cho đến bữa ăn tối có người gõ cửa, cô vô tri vô giác bật dậy ngồi yên tại mép giường, ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm của thím Yến —

“Tư Mỹ, ăn cơm, ta đã bung bữa tối lên giúp cháu, cháu nhanh mở cửa, tay

của ta mới chết được!”

Vừa nghĩ tới thím Yến mang thức ăn cho cô mà phải đợi ngoài cửa, cô không dám chân chờ nhanh đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền thấy trên trán thím Yến đỏ mồ hôi.

“Thím Yến, cháu nếu là đói bụng sẽ tự xuống dưới lầu ăn, phiền toái thím bụng đến lầu ba cháu thực sự rất áy náy.” Khang Tư Mỹ nhận lấy khay cơm, liền nhìn thấy rau xanh xào trông rất ngon miệng, không khỏi động lòng, không có khẩu vị cũng sẽ biến có được khẩu vị.

Thím Yến mở miệng thật to thở hắt hắt một hơi, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, “Cháu nghĩ muốn gạt người sao, cho rằng thím Yến này chưa trải qua tình yêu, không biết được cảm giác bị tắc nghẽn trong tình cảm, cái đó liền giống như dạ dày của con gà con, nhỏ như vậy ngay cả một hạt cơm cũng khó khăn mới nuốt xuống được.”

“Thím Yến, thím nếu biết cháu ngay cả một hạt cơm cũng nuốt không nổi, thím còn bụng đồ ăn đi lên?”

“Người là sắt, cơm là thép, cháu muốn học Lâm Đại Ngọc à? Nơi này là nhà trọ Ma Tước, không phải đại quan viên, cháu nếu thật là người đa sầu đa cảm, ta phải nói cho cháu một câu nói thật lòng, trừ thím Yến ta ra, sẽ không có ai đồng tình với cháu đâu.” Thím Yến nói giống như bà cũng là bất đắc dĩ vậy.

Cô á khẩu không trả lời được, chẳng lẽ quán trọ Ma Tước người nào cũng máu lạnh vô tình sao? Bằng không thím Yến tại sao phải nói như vậy?

“Cháu không tin có phải hay không, vậy ta nói cho cháu, bởi vì mọi người đều rất bận, vả lại chuyện của cháu nhìn một cái cũng biết là để tâm vào chuyện vụn vặt, đáp án căn bản đơn giản đã sáng tỏ, vừa nghĩ liền thông, không cần người ngoài nhắc nhở, chỉ cần chính người quẹo một cái, lượn một vòng, là có thể rất dễ dàng đi ra.” Thím Yến lắc đầu một cái. Ai, cái gì gọi là lo sợ không đâu, giống như Tư Mỹ vậy.

“Vậy thím tại sao còn muốn đem thức ăn bụng lên cho cháu?”

“Cháu đã nộp tiền ăn, cho nên ta mang phần ăn của cháu lên. Bây giờ thời đại nào rồi, vẫn còn bởi vì vấn đề tình cảm làm cho mình cơm nuốt không trôi, trên đời này còn có rất nhiều chuyện chờ cháu đi làm, không nên đem thời gian hao phí như vậy.” Thím Yến mở hai mắt tròn vo nhìn thẳng cô.” Chuyện của cháu ta ít nhiều gì cũng nghe nói qua, cháu nha đầu ngốc này, nếu

như đã biết rõ đối phương yêu cháu, cháu nên vứt bỏ ý niệm sai lầm của quá khứ, từ giờ khắc này chỉ tập trung vào một chuyện, như vậy là được rồi, một mực vòng vo đối với mình có ích lợi gì? Sẽ chỉ làm mình không ngừng phiền não. Ai, sao mọi người suy nghĩ lại cố chấp như thế, thế nào mà xã hội càng tiến bộ, mọi người đầu óc lại càng không hiểu được biến báo đây?”

Đem thức ăn đặt trên bàn trà nhỏ, thím Yến không muốn nói thêm gì nữa, bà đi ra ngoài, khi đi tới cửa vẫn không quên quay đầu lại nói: “Suy nghĩ thoáng một chút, đừng đem đầu óc đóng băng ở một chỗ, nếu như còn không nghĩ ra được, liền chứng tỏ cháu máu lên não quá chậm, cháu nên đem bữa ăn tối dinh dưỡng này ăn hết đi, ta bảo đảm cháu có thể lập tức nghĩ thông suốt.”

Bữa tối dinh dưỡng?

Đây là ăn no rồi tâm tình sẽ sáng khoái, hơn nữa có thể tăng sức hoạt động của não bộ, sử dụng nhiều loại rau quả tươi nhiều màu sắc, chất dinh dưỡng của nó sẽ khiến máu trong thân thể lưu thông, các chất dinh dưỡng đó là một liều thuốc bổ cho cơ thể con người.

Ăn vào là có thể khiến đầu óc xoay chuyển linh hoạt hơn một chút sao?

Cầm lên chiếc đĩa, Khang Tư Mỹ mặc dù nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng ăn từng miếng từng miếng thức ăn đã được đun nấu tỉ mỉ, toàn bộ ăn vào trong bụng.

Khi ăn hết thức ăn vào trong bụng, tinh thần dần dần khôi phục, không biết sao, giống như mạch điện bị đứt trong nháy mắt đã được nối, đầu tựa như bị kỳ đà cắn mũi bỗng sáng cả lên.

Đúng vậy a, tại sao mình phải đề ý đến động cơ trước kia, chỉ cần từ giờ khắc này nguyện ý thay đổi, có lẽ sẽ không quá muộn mới đúng.

Chưa tới hai giờ chiều, mấy con đường quan trọng gần khách sạn Khải Đăng đều có đầy xe lớn, mấy tuyến đường chính bởi vì có một nhóm hoạt động kháng nghị (*biểu tình*) đang diễn ra, cho nên đường hai chiều giờ phải chuyển thành đường một chiều, khiến cho Khang Tư Mỹ đang muốn tiến vào khách sạn nhưng lại bị kẹt lại ở đám người đang biểu tình, vây kín cả bốn phía làm cách nào cũng không thể tiến vào khách sạn được.

Trong lòng cô đang buồn bực rất cực hôm nay là ngày tốt lành gì, thế nào mà khắp nơi đều có người hoạt động biểu tình, chẳng lẽ là hoạt động biểu tình cũng phải chọn ngày tốt thì hoạt động mới có hiệu quả sao?

Mắt thấy show biểu diễn thời trang đã sắp diễn ra đến nơi, nhưng xe của cô vẫn giống như là bị nước chặn làm cách nào cũng không nhúc nhích được, khiến cho tế bào não của Khang Tư Mỹ chết vài trăm, đang lo thì điện thoại di động vang không ngừng.

“Tiểu thư, em có thể hay không nhanh một chút, em cho là em đang tham gia Giải Kim Mã, đang chuẩn bị đi trên thảm đỏ sao? Em có biết hay không em họ chị bây giờ sắc mặt đang đen lại kìa, em mà không nhanh lên một chút chị xem chúng ta liền chuẩn bị cùng nhau hồi hương làm nông dân đi!” Trái tim Đoạn Tử Yên cơ hồ muốn ngừng đập, muốn sau khi phân phát biểu xong sẽ giới thiệu hai nhà thiết kế cho Khang Tư Mỹ, ai biết được đến bây giờ còn chưa có nhìn thấy bóng người của cô.

“Em cũng không biết hôm nay tại sao giao thông lại tắc nghẽn như vậy, chị có biết hôm nay chung quanh đây có một buổi biểu tình không?” Cô nóng lòng hỏi.

“Biết a, em không có xem tin tức sao? Quản chế phạm vi chỉ có ở cửa chính của khách sạn thôi, em có thể đi vòng qua con hẻm phía bắc vòng ra cửa sau của khách sạn. Mau, thừa dịp em họ chị mặt của còn chưa có biến thành bao công, em nhanh tới đây, chị sắp không ngăn được!” Đoạn Tử Yên giọng điệu cấp bách giống như lửa đốt tới mông đến nơi, gấp đến độ cô nhảy cả lên.

“Được, em hiểu rồi, mười phút nữa, em lập tức đến.” Nhấn xuống nút ngắt cuộc gọi, Khang Tư Mỹ nói với tài xế: “Quay về, đi vòng qua phố Thiên Tân, con hẻm thứ nhất quẹo phải đi vào là được.”

“Quay về? Không được ah..., đường đó chỉ có xe buýt chuyên dụng mới được đi...”

Không đợi hắn nói xong, cô lập tức lấy ra ba ngàn đồng nhét vào tay tài xế. “Được rồi đây là tiền phạt, anh mau đi đi!”

Quả nhiên là có tiền có thể ma xui quỷ khiến, nhìn số tiền, tài xế rút cuộc gật đầu đáp ứng.

Chương 8

Thật là một ngày lằm tai nạn!

Xe vừa mới quay đầu thì lúc này ngay trên đường chính, có một chiếc Benz cùng một chiếc xe cổ điển thời trung cổ đụng phải nhau, chiếc xe Benz vì phóng quá nhanh liền tông mạnh vào chiếc xe cổ điển khiến phần lan can bảo hiểm phía sau rớt xuống, ngay cả cabin sau xe cũng bị lồm vào một lỗ.

Vốn là tai nạn giao thông này không liên quan gì đến cô, nhưng khi nhìn thấy tai nạn ngay trước mắt, cô ngồi bên trong cảm giác rất kinh hoàng một lúc, rồi cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc tại hiện trường tai nạn, không khỏi ngạc nhiên, đó không phải là hai bậc thầy thiết kế nổi tiếng mà cô rất hâm mộ.

Julia còn có Giang Thúy Châu.

“Đợi chút, anh trước dừng xe một chút!”

Hai nhà thiết kế vẻ mặt hết sức ảo não, sau khi cô xuống xe vội vàng tiến lên đảm đương làm người cứu hỏa.

“Hai vị có phải hay không là nhà thiết kế Julia cùng Giang Thúy Châu tiêu thư? Xin chào, hai vị có phải đang gặp khó khăn gì phải không, có cái gì cần tôi trợ giúp không?” Khang Tư Mỹ cảm giác mình quá may mắn, có thể đúng lúc gặp hai nhà thiết kế trong tình trạng nguy cấp, lúc này đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, rút dao tương trợ.

Hai người đơn giản nói rõ chân tướng mọi việc: trước họ đáp ứng lời mời đến khách sạn Quân Duyệt dự một bữa tiệc, kết quả làm chậm trễ lịch trình, đến muộn buổi trình diễn thời trang lúc hai giờ.

Vốn cho là có bạn mình lái xe, đúng hai giờ là có thể đến nơi, ai biết được cách hội trường không tới mấy trăm mét thì lại xảy ra tai nạn xe cộ, mà chủ của chiếc xe bị đụng kia sau khi nhìn thấy thiệt hại do chiếc xe Benz gây ra, liền làm ầm lên, không để cho họ rời đi.

Vì không để cho hai nhà thiết kế bỏ qua show thời trang, Khang Tư Mỹ đề nghị bọn họ trước lên xe tắc xi của cô, để cô đưa hai người đến hội trường biểu diễn thời trang trước, về phần hiện trường tai nạn xe cộ cô nhắc nhở họ gọi cho nhân viên bảo hiểm tới xử lý.

“Tiểu thư, thật cảm ơn cô, nếu không phải là có cô, chúng tôi chỉ sợ muốn chạy cũng không kịp hành trình.” Giang Thúy Châu lộ ra nụ cười vui mừng. Hoàn hảo gặp được một người tốt bụng như vậy, bằng không thật không biết thế nào thoát thân, người đang trong tình huống khẩn cấp suy nghĩ luôn là rối bù, không nghĩ được gì cả.

Một bên Julia cũng ca ngợi Khang Tư Mỹ.

Xem ra không cần Thẩm Nghệ Dạ tiến cử, chính cô cũng có phương thức khiến hai nhà thiết kế lưu lại ấn tượng tốt về mình.

“Hai vị không cần nói như vậy, hai vị là bậc thầy trong giới thiết kế trang phục thật khiến tôi khâm phục, có thể vì hai vị làm một chút xúi chuyện nhỏ khiến tôi rất là vinh hạnh, hai vị ngàn vạn lần không được để ở trong lòng.” Khang Tư Mỹ quay đầu về hai vị khiêm tốn nói.

“Các cô là bậc thầy về cái gì vậy?” Tài xế tò mò hỏi.

“Họ đều là chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới.”

“Nguyên lai là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới.” Tài xế vừa nói xong bên lái xe, chỉ chốc lát đã đến cửa sau của khách sạn.

“Bác tài, thật là rất cảm ơn bác, hi vọng bác buôn bán thịnh vượng, đại cát đại lợi.” Cô vội vàng xuống xe trước, còn thay hai nhà thiết kế mở cửa xe.

“Chúng ta tại sao phải đi từ cửa sau?” Giang Thúy Châu hỏi.

“Phía trước có người tổ chức hoạt động biểu tình, chúng ta nếu không đi từ phía sau, những phần tử biểu tình kịch liệt kia sẽ đem chúng ta cuốn lấy, không cho chúng ta vào tới hội trường.”

Mới vừa ở trên xe cô mới nhớ tới Từ Chiêu Đệ nhờ cô giúp một tay, khó trách sẽ có người biểu tình, mặt khác cô cũng sợ bị Từ Chiêu Đệ bắt được.

Hai người nghe thấy vậy liền bước nhanh muốn tiến vào cửa sau của khách sạn.

Vậy mà, đang muốn đi thì có ba người trong hoạt động biểu tình nhìn thấy hai nhà thiết kế nổi tiếng, lập tức chạy nhanh về phía họ vây quanh các cô lại.

Ba người trong nhóm hoạt động biểu tình vừa chạy vừa gọi to, lập tức dẫn đến sự chú ý của cả nhóm biểu tình, trong đó một người đứng đầu đang cầm biểu ngữ, hiển nhiên là đội trưởng, khi Tư Mỹ thấy cô, lúc đó đối phương cũng nhìn thấy cô thì hai người liền dừng sò tại chỗ, không thể tin được người trước

mắt.

Tư Mỹ?!

Chiêu Đệ?!

“Cậu... mình... họ...” Hai người cứng họng, trong đầu hoảng loạn, lắp bắp một lúc cũng không nói ra được một câu đầy đủ.

Lúc này đám người biểu tình thấy Julia cùng Giang Thúy Châu, dĩ nhiên coi là mục tiêu số một, không phải là muốn làm gì hai cô, mà hai người này ở trong giới thiết kế, có thể nói là có địa vị hết sức quan trọng, nếu là có thể làm cho các cô chấp nhận không dùng da thú để thiết kế trang phục, nhất định có thể làm người tiên phong cho mọi người noi theo.

“Tư Mỹ, thì ra là cậu cũng là một phần tử trong tập đoàn hiểm độc kia?!” Từ Chiêu Đệ mắt hạnh tròn tròn, cô có nằm mộng cũng không dám tin tưởng người bạn mà mình coi như chị em, thế nhưng lại đứng ở trận tuyến đối lập với cô.

“Mình... mình là cùng hai nhà thiết kế đến xem biểu diễn thời trang, không có cùng tập đoàn kia có quan hệ, lại nói, hai nhà thiết kế này chỉ là khách mời, không phải người phụ trách thiết kế trang phục bằng da thú, càng không phải là người bóc lột nhân công, cậu tìm họ khai đao vốn là không đúng, cậu cho mình một chút mặt mũi, cho họ đi vào trước, muốn biểu tình thế nào, chờ mình đưa họ vào, sau đó quay lại nói được không?” Hai người này nhưng là khách VIP của Thẩm Nghệ Dạ, nếu như không có thấy họ hăng khăng định sắp phát điên, như vậy buổi biểu diễn có phải hay không sôi hồng bỏng không?

Từ Chiêu Đệ cũng không phải là đèn càn dầu, đối mặt một đoàn thể bảo vệ môi trường, nếu quả thật nghe lời Khang Tư Mỹ để họ đi, cũng phải có một lý do để cho bọn họ tâm phục khẩu phục mới được.

“Cậu đang nói chuyện hoang đường gì vậy? Cái gì gọi là đến lúc đó từ từ hãy nói? Đúng rồi, cậu nhớ cậu có nói qua muốn tới giúp mình sao? Cậu hiện tại trực tiếp nói cho mình biết cậu muốn giúp thế nào? Cậu giúp được rồi sao?”

“Mình... mình dĩ nhiên không có quên!” Cô đem Từ Chiêu Đệ kéo qua một bên “Bây giờ còn chưa tới năm giờ, mình nói là năm giờ, không sai đi!” Nguy rồi, phải làm sao bây giờ, hai bên “tranh đấu”, đến lúc đó cô đều không biết được làm như thế nào để kết thúc.

“Được, mình nghe cậu, chúng ta sẽ kéo dài cuộc biểu tình đến năm giờ,

hiện tại mình cho cậu một chút mặt mũi, cho các cậu đi vào, vừa đến năm giờ, cậu liền ngoan ngoãn ra ngoài đây đi theo mình cùng tham gia biểu tình.”

“Cùng đứng với cậu biểu tình!” Trời ạ, đến lúc đó nếu như bị Thẩm Nghiê Dạ phát hiện, hần sẽ ý kiến về cô? Chỉ là nếu như không đáp ứng Chiêu Đệ, cô ấy tuyệt đối sẽ không để hai nhà thiết kế đi vào hội trường, đến lúc đó cũng không biết phải làm sao, huống chi ban đầu cô cũng đã đáp ứng Chiêu Đệ muốn giúp đỡ.

“Được, được, không cần kéo xuống, coi như mình nhận lầm người, coi như trước kia mình giúp lầm người...”

“Mình còn chưa nói xong, cậu khẩn trương cái gì? Được, năm giờ liền năm giờ, hiện tại xin cậu nhanh thả người đi vào có thể không?” Thật chết người, hai chữ tình nghĩa là nguyên tắc làm người của Khang Tư Mỹ, hai chữ thành tín, cũng là chỉ tiêu lớn nhất của cuộc đời cô, cô một cái cũng không thể làm trái với lương tâm.

Đang bị đoàn người biểu tình bao vây, bọn họ rút cuộc cũng đáp ứng thả người đi vào, chỉ là khi tiến vào khách sạn, Chiêu Đệ vẫn không quên dặn dò, nếu như đợi không được cậu ra ngoài, bọn họ sẽ tuyệt đối tử thủ ở chỗ này không đi.

Đối mặt tính tình cường hãn cùng cố chấp của học tỷ, Khang Tư Mỹ có thể nói là tiến lùi đều khó, đối phương không chỉ là học tỷ, quá khứ còn từng có ân với cô, còn nữa cô đã đáp ứng tham gia hoạt động biểu tình, bất kể đứng lập ở trường gì, cô đều không thể lấy lý do gì để từ chối.

Xem ra cô chỉ có tỉnh táo lại cẩn thận suy nghĩ, tránh cho tiền mất tật mang, đó mới là lợi bất cập hại.

Hần nhìn đồng hồ đã 19 lần rồi!

Bắt đầu từ lúc một rưỡi, cứ cách năm phút hần lại nhìn đồng hồ một lần, hần không phải là phiền não vì hoạt động biểu tình ngoài kia, dù sao các nhãn hiệu trên toàn thế giới chỉ cần tung ra các sản phẩm làm bằng da thú, cũng sẽ đả động đến hiệp hội bảo vệ động vật, sẽ có người đứng lên biểu tình, chuyện như vậy hần đã sớm tập mãi thành thói quen, thấy nhưng không thể trách.

Để cho hần gấp đến độ dậm chân chính là hần rõ ràng đã dặn dò cô rất kỹ, nếu như có thể nên đến sớm một chút, mặc dù hai nhà thiết kế kia cũng chưa có tới, nhưng đối với hai nhà thiết kế này mà nói, nếu có thể đến trước họ,

tuyệt đối sẽ làm cho đối phương lưu lại ấn tượng thật tốt, nếu như không cách nào đến trước họ, vậy ít nhất cũng phải đúng lúc, một khi đã trễ, khi đối phương đang chuyên tâm xem biểu diễn lúc này lại đi quấy rầy họ, đối với họ như vậy thật là một hành động vô lễ.

Hắn không hiểu, tại sao cái đạo lý dễ hiểu này cũng phải để cho hắn nói một lần, lại một lần nhắc nhở, mới nghe hiểu được!

Hay là... hôm nay cô căn bản cũng sẽ không đến, ngày hôm qua Khang Tư Mỹ có cử chỉ khác thường làm cho hắn không hiểu ra sao, là cô không có ý định tiếp nhận hắn theo đuổi, hay là có ý gì khác, cô đã có bạn trai chưa? Còn là...

Hắn từ đầu tới đuôi cảm thấy hai người tựa như vật cách điện, cô đối hắn không có một chút cảm giác bị điện giật, nếu như theo suy luận này dĩ nhiên là không hy vọng tại nơi nhiều người như vậy bị nhìn soi mói, bị dán mác thuộc về hắn. Nhưng rốt cuộc có phải như vậy hay không, cô một chữ cũng không nói, quả thật sắp bức hắn đến điên mất.

Đang khi hắn không nhận được muốn gọi điện cho cô thì hắn lại nhìn thấy bóng dáng của cô đang theo Đoàn Tử Yên cùng hai nhà thiết kế kia xuất hiện, rốt cuộc đến thời khắc mấu chốt cũng đến đúng lúc.

Thẩm Nghệ Dạ trước hoan nghênh hai vị khách quý đến, cùng với hai người hàn huyên mấy câu sau lại giúp Khang Tư Mỹ thận trọng giới thiệu, ai biết hai nhà thiết kế này lại biết Khang Tư Mỹ còn đối với cô khen không dứt miệng, kể mới vừa thế nào vượt mọi chông gai, vượt qua khó khăn, đem hành trình của hai người trải qua bao nhiêu gian nan để đi được đến đây kể qua một lần, nếu không phải có cô, họ sợ rằng bây giờ còn bị vây ở trên đường, tới được khách sạn là cả một vấn đề.

Hai nhà thiết kế được Đoàn Tử Yên hướng dẫn đi đến bữa tiệc dành cho khách quý, lưu lại Thẩm Nghệ Dạ cùng Khang Tư Mỹ.

“Thật xin lỗi, em không biết được chung quanh đây có hoạt động biểu tình, cho nên...” Cô tỏ ra rất áy náy, cũng không có bởi vì trong lúc vô tình giúp hai nhà thiết kế kia mà đắc chí.

Hắn rất muốn đem cỗ tức giận vừa mới tích tụ lúc nãy phát tiết ở trên người cô, nhưng mà khi hắn nhìn thấy trang phục của cô, lại làm cho hắn không khỏi tĩnh hạ tâm lại, ngưng thần thưởng thức cô.

Ai, đáng chết cô thật dễ nhìn, bộ đồ công sở màu trắng làm tôn lên vóc dáng của cô, đai lưng màu đen bó sát làm lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, hấn nghĩ cái cảm giác khi mình đặt tay lên vòng eo nhỏ nhắn của cô, chỉ nghĩ đến thôi cô hấn cũng nóng lên. Từ nửa giờ trước hấn liền mong đợi cô có thể đến sớm, vẫn muốn đến bây giờ, hôm nay cô thật sự xuất hiện, nếu không phải là cô làm một việc có thể lấy công chuộc tội, hấn thật rất muốn hảo hảo mắng cô.

Chỉ là mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng khi đứng ở trước mặt cô hấn thật có thể mắng được sao?

An tĩnh mười mấy giây, Khang Tư Mỹ mặt sạm hời mà nói: “Anh chớ nén giận, tận lực phát tiết, em biết rõ bụng của anh có một thùng gas lớn, không thả một chút ra ngoài anh sẽ cảm thấy không thoải mái.”

“Gas? Cái gì gas?” Hấn không hiểu.

“Anh lớn tiếng mắng em mấy câu đi! Em tới trễ, hai nhà thiết kế kia là em vừa vụng đụng phải, em biết rõ không thể lấy họ làm bia đỡ đạn, em sai lầm rồi rất sai lầm rồi, em không còn lời nào để nói.”

Cô giống như là cô bé bán diêm trong truyện cổ tích, vẻ mặt diêm đạm đáng yêu, coi như là có trái tim sắt, cũng sẽ bị cô làm cho tan chảy.

Đôi mắt cô, cho dù trong bụng có hơn vạn tấn gas, cũng sẽ bởi vì một cái nhãn mày, một nụ cười của cô, chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

Hấn vẫn không thể hiểu rõ tâm tư của Khang Tư Mỹ, cũng không thể dùng mắt để nghiên cứu nội tâm của cô, ngày đó ở tiệm sách, cô giống như con nai bị kinh sợ mà chạy đi, nguyên nhân rốt cuộc là cái gì? Cô đang sợ cái gì? Có kỳ cái gì? Hôm nay hấn không muốn chơi trò chơi đoán ý này nữa, hấn muốn trực tiếp hỏi cô, hấn muốn lập tức lấy được đáp án.

“Buổi biểu diễn thời trang sắp bắt đầu rồi, chúng ta nhanh đến chỗ ngồi đi!” Cô chủ động kéo tay của hấn, động tác này rất thuần thục tự nhiên, cô muốn cho Thẩm Nghệ Dạ từ từ biết cô đang đi vào thế giới của hấn, muốn dùng một thái độ đối mặt với hấn.

“Đợi chút, không cần đến hội trường vội, anh muốn biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ngày đó có phải anh nói sai gì không, em có phải hay không có dự cảm đến anh muốn theo đuổi em, cho nên mới phải phản ứng kịch liệt như vậy?”

Hắn nhìn cô nói, một giây cũng không có dời đi tầm mắt nhìn cô. “Xin em hãy nói cho anh biết. Anh không có gạt em, anh là thật lòng muốn theo đuổi em, nếu như em không thích, dĩ nhiên cũng hi vọng em có thể trả lời dứt khoát cho anh biết, cho anh một lý do để có thể khiến anh chết tâm.”

Khang Tư Mỹ giống như một pho tượng sáp, nhìn hắn chăm chăm mà không biết làm sao, cô rất rối bời, và lại tim lúc này đập rất nhanh. Anh ấy tại sao có thể hỏi như vậy? Không bằng là cô dứt khoát, ám hiệu với anh là cô cũng thích anh, không làm cho anh giống như thầy bói mù sờ voi, sờ tới sờ lui vẫn không đoán được.

Thẩm Nghệ Dạ chờ, “Em có thể từ từ suy nghĩ, buổi biểu diễn này không nhất định là phải xem.” Đáp án của cô so với buổi biểu diễn còn quan trọng hơn vạn lần.

Hôm qua sau khi được thím Yên khai thông tư tưởng, cô dĩ nhiên hiểu được nên như thế nào đáp lại, chỉ là anh hỏi thẳng đáp án như vậy, tùy tiện hỏi, nếu không phải là bị ép, cũng sẽ không có ánh mắt cùng giọng điệu như thế đi!

Khang Tư Mỹ do dự.

Yêu là càng muốn phân tích thì lại càng mê vông, đúng vậy a, đối với cô mà nói, cũng chỉ là rất đơn giản gật đầu hoặc lắc đầu, nói YES hoặc NO, là có thể khiến mọi thứ trở nên rõ ràng, thế nào mà cô vẫn còn căng thẳng, cô nên hướng đối phương nói: Tốt, thật ra thì em đối với anh cảm giác cũng không tệ!

Có phải vì ngại hoàn cảnh hay không, có phải hay không ngại vì người đến người đi, có phải hay không ngại vì người Trung Quốc bẩm sinh có loại bảo thủ không thích cá tính của Trương Dương, khiến cho cô giữ vững trầm mặc?

Mà một hồi trầm mặc này lại làm cho lòng của Thẩm Nghệ Dạ, giống như cục đá đâm đầu xuống hồ từ từ chìm xuống dưới.

“Tốt lắm, em không cần phải nói, anh hiểu biết rồi, chúng ta mau đi vào hội trường thôi!” Hắn không muốn làm cho cảm giác lúng túng bị khuếch trương, quay đầu bước nhanh đi về phía hội trường.

“Thẩm Nghệ Dạ, em lại không có nói em không thích anh!”

Khoảng cách kéo dài, thì phải gia tăng thanh âm, trong bán kính mười kilômet mọi người trong đại sảnh, đều nghe được câu nói rất rõ ràng này.

Cô cảm thấy mình thật là ngu không ai bằng, mới vừa ở trước mặt anh sao

không nói, ngọt ngào mà nói, còn có thể có một tia lãng mạn, không nghĩ tới chỉ hơi chân chờ một chút, liền làm cho mọi người đều biết, giống như ước gì chuyện riêng của mình dùng máy phóng đại thanh âm mà nói cho mọi người nghe.

Chỉ là lúc đó cô muốn nói cho Thẩm Nghệ Dạ biết câu trả lời của mình.

Không ít người tò mò đem ánh mắt chuyên chú nhìn Khang Tư Mỹ, đối với cô lớn mật tỏ tình như vậy, hơn nữa lại âm ỹ, đối bối cảnh này, mà cô có thể nói ra nội tâm chân chính tỏ tình, đối với dũng khí của cô tất cả mọi người đều ủng hộ.

Thẩm Nghệ Dạ cơ hồ có thể nói tâm tình giờ phút này giống như vui quá mà khóc, hắn đi trở về trước mặt cô, dùng nhiệt tình lớn nhất để đáp lại lời tỏ tình chân tình của cô.

“Thật ra thì em không phải là không nguyện ý tỏ rõ tâm ý của mình, chuyện này nói ra rất dài dòng, em sợ người hội...” Lời của cô lập tức liền bị nụ hôn nhiệt tình của hắn chặn lại, hắn bắt kể tại chỗ có bao nhiêu người dùng ánh mắt gì nhìn hắn, chỉ cần cô đồng ý, hắn liền không thể chờ đợi ở môi cô lưu lại ấn ký tình yêu.

Nhiệt liệt hôn thật lâu hắn mới buông cô ra, hai mắt nhìn chăm chăm cô, tầm mắt nóng bỏng.

Khang Tư Mỹ mặt đỏ đến tận mang tai, da trên người cô cơ hồ đều muốn bóc khổi lên rồi, ánh mắt của anh làm cô cảm thấy bị kích thích.

“Nghe kỹ, chưa nói không thích anh, liền chứng tỏ là em thích anh.” Mặt của hắn tiến tới gần cô, miệng dính vào bờ môi của cô nói chuyện, hơi thở bọn họ giao hòa lẫn nhau, hắn nhỏ giọng nói: “Em là người yêu chân chính duy nhất của anh từ trước đến nay, sở dĩ không thể chờ đợi muốn cho tất cả mọi người biết, đây tuyệt đối là tình yêu chân chính của mình.” Tỉ mỉ gặm cắn lỗ tai của cô, vui vẻ khi thấy cô hô hấp bị rối loạn.

“Anh thật e sợ cho thiên hạ không biết anh nói chuyện yêu đương, anh làm việc đều luôn luôn như vậy sao?”

“Yêu là một chuyện tốt đẹp, dĩ nhiên hi vọng mọi người có thể cùng chia sẻ.”

Hắn cực kỳ hưng phấn, nhìn các người mẫu mới trên sàn diễn thời trang, từng bộ y phục bằng lông thú được mặc trên người của người mẫu thời trang

dần dần xuất hiện các trang phục đều mang một cảm giác lạc quan phóng khoáng, hơn nữa từ hàng ghế khách mời, có thể thấy được mỗi vị chuyên gia đều rất hài lòng với bộ sưu tập này.

Điểm này thật ra khiến Khang Tư Mỹ lâm vào thế khó cả đôi đường, không biết nên thay anh cảm thấy vui vẻ, còn là cảm thấy có lỗi với Chiêu Đệ.

“Chớ bỏ qua show thời trang này của VF, anh bảo đảm cả đời này em chưa từng xem qua buổi trình diễn rực rỡ nhất, đặc sắc nhất này.”

Dắt tay của cô, chứng tỏ quyền sở hữu của mình, mà lòng của cô cũng theo đó mà cuồn cuộn, cuồn cuộn đến cảm thấy phần vui vẻ này tựa như những bộ áo long trên sàn diễn kia là một loại xa xỉ.

Chương 9

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô xác định hoạt động biểu tình bên ngoài vẫn đang tiến hành.

Đứng giữa Thẩm Nghệ Dạ và Chiêu Đệ, Khang Tư Mỹ thật là đau đầu nhức óc, theo tính cách thẳng thắn của Chiêu Đệ mà nói, cô tính tình nóng nảy, đã đáp ứng chuyện của cô ấy ngàn vạn lần không thể không làm, bằng không coi như là Ngọc Thạch Câu Phần (*ngọc đá cùng vỡ*), có thể cô ấy sẽ cho cô một trận, sẽ không có hảo hảo nói chuyện hoặc là tức quá mà không thèm quan tâm đến cô.

Buổi biểu diễn kết thúc trong không khí nhiệt liệt, cuối cùng Thẩm Nghệ Dạ cùng các nhà thiết kế đi ra phía trước sân khấu hướng mọi người chào hỏi, đại biểu cho show thời trang diễn ra hết sức thành công.

Sau đó, Thẩm Nghệ Dạ mang theo cô cùng Julia, Giang Thúy Châu sang phòng tiếp khách tán gẫu, trong không khí thoải mái bọn họ cùng thưởng thức sâm banh, cùng trúng cá muối cao cấp, vui vẻ thoải mái mà trò chuyện với nhau.

“Lúc trước Thẩm Phó Tổng Giám Đốc từng nói qua với tôi về sáng ý hết sức mới mẻ độc đáo của cô, tôi thấy xác thực như thế, cô dùng kim cài áo thay thế nút áo, lại kết hợp với chân váy phóng khoáng, đích xác là gia tăng sự mềm mại đáng yêu của phái nữ, một thiết kế tuyệt vời nha, ở trang phục thu đông năm 2006, rất nhiều nhà thiết kế người Ý đều có cùng ý tưởng thiết kế giống như cô.” Giang Thúy Châu uống trà Tích Lan Hồng, khi cô nghe Thẩm Nghệ Dạ nói ra ý tưởng của Tư Mỹ, thì lúc này cô đem lực chú ý hướng tới trên người của Khang Tư Mỹ đánh giá.

Khang Tư Mỹ không yên lòng, không có đáp lại lời của Giang Thúy Châu, ngược lại cau mày hỏi Thẩm Nghệ Dạ, “Anh mấy giờ sẽ rời đi nơi này?”

Cô tỏ ra bộ dạng vô lễ khiến hắn có chút xấu hổ.

“Tư Mỹ, nhân cơ hội này em hãy nói ra tất cả ý tưởng trong đầu, nhân cơ hội này cùng nhà thiết kế Giang xin ý kiến nhiều chút, đây chính là cơ hội ngàn năm một.”

“Khang tiểu thư, tôi đối với các bản thiết kế có in hoa văn dân tộc, các mẫu

áo ngắn, đai lưng, cộng thêm cách phối hợp, các mẫu trang sức của cô rất có hứng thú, nhìn những thiết kế này của cô cũng biết cô khẳng định tồn không ít công phu, có muốn hay không nói nhiều một chút, có lẽ chúng ta thật sự có khả năng lớn cùng hợp tác đó!” Giang Thúy Châu không có bởi vì cô tinh thần không có tập trung mà cảm thấy không vui, ngược lại còn cho thấy sự nhiệt tình của mình.

Nhìn thời gian bên ngoài, đã bốn giờ bốn mươi phút, nếu như Thẩm Nghiê Dạ sẽ không vội vàng rời đi, đợi cô thành một phần tử trong hoạt động biểu tình, đến lúc đó vạn lần không cần thận đưng đầu, gập mặt, trường hợp nhất định sẽ khó coi đến cực điểm.

Mặc dù trong lòng vội vàng, nhưng cô biết mình mới vừa hành động rất không có lễ phép, cô cảm thấy cực kỳ xin lỗi, nhưng bây giờ chuyện quá khẩn cấp, cô phải nói rõ với hai nhà thiết kế mới được. “Thật rất xin lỗi, hiện tại bên ngoài quần chúng hoạt động biểu tình vẫn rất kích động, không bằng hôm nào tìm thêm một thời gian thuận lợi từ từ nói chuyện, hiện tại việc cấp bách bây giờ là hòa hoãn không khí, khiến hai nhà thiết kế bị phiền nhiễu thật ngại quá, còn có...” Cô nói rất thận trọng, ngược lại đối với Thẩm Nghiê Dạ nói: “Anh có thể đi ra từ cửa sau hay không, chớ trực tiếp đi ra cửa chính”

Thẩm Nghiê Dạ nghe ra sự lo lắng trong lời nói của cô, tất nhiên biết cô đang băn khoăn, hần cười trừ, hoàn toàn không đem hoạt động biểu tình ở bên ngoài để ở trong mắt. “Ha ha, anh nghĩ, em nhất định là đối với hoạt động biểu tình bên ngoài cảm thấy lo lắng, nhưng em có thể hỏi Julia cùng Giang tiểu thư, chuyện như vậy ở nước ngoài anh xem còn hơn nhiều, đám người kia không có việc gì liền đứng ra đấu tranh, tranh đoạt trang báo, bọn họ thích làm loạn thì để cho bọn họ đi nháo, nháo mệt mỏi, bọn họ dĩ nhiên là sẽ giải tán.”

“Chúng ta sử dụng da thú đều là sản phẩm lấy từ những hộ chăn nuôi nhân tạo, cũng bằng phương thức nhân đạo để lấy những bộ lông kia, lại nói hàng năm chúng ta cũng sẽ đem số lượng duy trì ở hạn ngạch nhất định, tuyệt đối sẽ không có lạm sát bừa bãi, những người này tự xưng là hiệp hội bảo vệ động vật, không nắm rõ được tình hình lại qua loa hành động, tình huống như thế chúng ta ở nước ngoài cũng sớm đã thấy nhưng không thể trách rồi.” Julia nhẹ nhàng nói.

“Nghe chưa? Chúng ta vốn là không làm trái theo quy định của pháp luật, cho nên bên ngoài có kháng nghị như thế nào, chúng ta còn cần phải để ý

sao?”

Thẩm Nghệ Dạ nói là không sai, nhưng Chiêu Đệ sẽ tiếp nhận lời giải thích của hấn như vậy sao?

Nếu như có thể mà nói, hôm nay hai bên đã sớm bình an vô sự, làm sao đến nỗi Thủy Hỏa Bất Dung?

Bất kể nói thế nào, đến năm giờ phải đi trình diện Chiêu Đệ cô không thể không đi.

Mà Giang Thúy Châu tựa hồ cũng nhìn ra cô giống như đang có việc gấp cần phải xử lý, cũng không muốn để cho cô khó xử, dù sao mọi người luôn sẽ có lúc gặp phải vấn đề cần xử lý gấp, vì vậy liền chủ động nói ra cuộc hẹn lần sau, quyết định lần này trước hết hàn huyên tới đây cũng tốt.

Tư Mỹ nghe xong như nhận được đại xá, cực kỳ cảm kích hướng họ nói cảm ơn xong liền vội vàng đứng dậy rời đi.

Nhưng Thẩm Nghệ Dạ nhìn cô nhú mày, tâm tình rắc rối, giống như cô bị lửa đốt đến mông khiến cô phải vội vã chạy đi, cô lại đi hốt hoảng như vậy, càng khiến cho hấn không khỏi sinh nghi cô đến tột cùng muốn đi xử lý chuyện gì, sao lại vội vã rời đi như vậy?

Vì vậy hấn liền nhờ tài xế đưa hai nhà thiết kế đi đến tiệm cơm trước, còn mình sẽ đuổi theo sau.

Năm giờ chiều, sắc trời từ từ tối xuống, mặt trời lặn về hướng tây, mây đỏ đầy trời.

Từ Chiêu Đệ cùng với nhóm biểu tình vẫn đang ở thế giằng co với cảnh sát, bọn họ tuyên bố chỉ cần không thấy được người phụ trách của VF, nếu không thấy hấn đứng ra cho một câu trả lời hợp lý, thì hoạt động biểu tình này sẽ tiếp tục không ngừng không nghỉ, cho đến khi hấn chịu ra mặt mới thôi.

Đứng ở tuyến đầu tiên Từ Chiêu Đệ nhìn thấy Khang Tư Mỹ giống như máy bay từ trong khách sạn chạy ra, cô nhìn đồng hồ, bốn giờ 58 phút. Rất tốt, coi là cô rất đúng giờ! Nhưng mà đối với hoạt động biểu tình phản đối không được dùng da động vật này, cô ấy hỗ trợ được cái gì, ngược lại làm cô tương đối hiếu kỳ, thật không tin cô chỉ là tới xem trình diễn đơn giản như vậy.

Khang Tư Mỹ vừa đi ra khỏi cửa chính của khách sạn, nhìn thấy còn có gần

bốn mươi năm mươi người giữ vững vị trí, thề không chịu rời đi, khiến cho cô có thể nói là đầu đầu nhưc óc, xem ra, coi như cảnh sát dù có cưỡng chế như thế nào, họ vẫn giơ cao bảng hiệu, nếu như không cách nào cho bọn họ câu trả lời thỏa đáng, cho dù không cần ăn cơm bọn họ cũng nhất quyết không giải tán.

Vì không muốn làm cho người của VF và người trong đoàn biểu tình nhận ra cô, vì vậy cô nhìn xung quanh, lập tức chạy đến chỗ Từ Chiêu Đệ nói: “Mình có thể đội mũ trùm đầu hình con sóc chuột lên đầu được không, như vậy trông mình sẽ có khí thế hơn, nó sẽ làm cho mình quyết tâm hơn.”

Chỉ có đem đầu mình che đi, mới không sợ bị Thẩm Nghệ Dạ nhận ra.

“Cậu muốn đội mũ trùm đầu hình sóc chuột lên đầu?” Từ Chiêu Đệ hoài nghi, từ đầu đến chân quan sát cô một phen.

“Đúng vậy a, muốn kháng nghị sẽ phải lấy ra toàn bộ tinh lực, cậu không phải hy vọng mình tích cực sao?”

Từ Chiêu Đệ nửa tin nửa ngờ hỏi: “Vậy mình hỏi cậu, cậu mới vừa rồi gấp như vậy mang hai vị thiết kế nổi tiếng kia đi vào bên trong làm cái gì?”

“Không nói dối cậu, là mình phụ trách hoạt động quan hệ xã hội lần này, hai nhà thiết kế nổi tiếng kia là khách quý trong hoạt động lần này, căn cứ vào chức trách công việc, mình đương nhiên là muốn đem các cô ấy an toàn đưa đến hội trường, đây là công việc của mình, mình đây là làm chuyện chính đáng, nhất mã quy nhất mã, cậu có thể thông cảm cho mình một chút được không.” Cô hết sức giải thích, nghĩ hết biện pháp bỏ qua một bên quan hệ của cô cùng Thẩm Nghệ Dạ.

“Sao không nói sớm, bằng không mình còn tưởng rằng cậu cùng với cậu ấm của VF có quan hệ lén phéng, nghe nói hần cá tính nóng nảy, tính khí lại hư, cùng hần ở một chỗ tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt...”

Nói còn chưa dứt lời, Khang Tư Mỹ liền nhảy ra bác bỏ, “Nào có, hần mới không phải loại người như vậy, cậu không nên để những lời trong tạp chí bát quái kia lừa gạt!” Thật chết người, thế nào đại đa số người đều đem biến anh thành loại người bại hoại gia phong, không có đạo đức vậy...

Nhìn cô phản ứng kịch liệt như thế, không khỏi khiến Từ Chiêu Đệ tò mò.

“Mình bị Bát Quái tạp chí lừa gạt?” Từ Chiêu Đệ không ngừng quan sát cô. “Cậu cùng hần rất quen sao?”

“Mình...” Cô cố gắng trấn định, nói sang chuyện khác, “Cậu biết hay không biết ở cửa hàng Tân Quang ba ngày này đang có chiến lược giảm giá, mình có thể khách quý, không bằng chúng ta nhanh để hoạt động kết thúc, cùng đi shopping, cậu phải biết, mình rất có mắt chọn đồ, cho nên...”

“Khang Tur Mỹ, câu hỏi của mình cậu vẫn chưa trả lời, mình hỏi cậu, cậu cùng cái tên đó, tên gì... Thầm cái gì Dạ, không có quan hệ gì chứ?” Đại khái chính là như vậy mới có thể khiến cô ấy khó xử, biến cô ấy thành kẻ hai mặt, không biết nên giúp người nào?

“Có quan hệ gì chứ? Chiêu Đệ, cậu rút cuộc còn muốn kéo dài hoạt động này phải không? Nếu như muốn, vậy thì nhanh lên một chút để cho mình đội khăn trùm đầu này, hôm nay mình đã đủ mệt mỏi, còn nữa xong việc mình liền muốn đi về.” Lời vừa mới dứt, khóe mắt dư quang thế nhưng xuất hiện một đạo bóng người quen thuộc. Di? Đây... Đây không phải là Thầm Nghệ Dạ sao?! Anh hẳn nên lựa chọn cửa sau hoặc tầng hầm, làm sao sẽ ngóc đi từ cửa trước mà rời đi vậy?

Thầm Nghệ Dạ vừa xuất hiện, làm Khang Tur Mỹ sợ tới mức vội vàng đội ngay cái mũ trùm đầu hình con sóc lên đầu, cô ngàn vạn lần không thể để cho anh phát hiện cô cũng là một phần tử trong hoạt động biểu tình, nếu như bị anh biết cô làm người hai mặt, lấy tính cách ghét ác như thù của anh mà nói, nhất định sẽ coi cô là nghĩ một đằng nói một nẻo, nói một đằng làm một nẻo, là một cô gái siêu cấp lừa đảo.

“Được nha, người cái tên này, ta cũng không tin người không phải ra mặt.” Từ Chiêu Đệ đi tiên phong, bước một bước dài xông lên giơ lên cao bảng hiệu, thái độ cường ngạnh đối với Thầm Nghệ Dạ không ngừng kêu gào, “Kháng nghị lạm sát động vật, kháng nghị sử dụng da động vật, chúng ta không cần áo lông làm bằng da động vật, không cần vì rất ít người mà cầu lợi...”

Thầm Nghệ Dạ không có ý định đi từ cửa sau hay là từ hầm để xe ô tô, hẳn muốn đường đường chính chính đi cửa lớn, hẳn sử dụng da thú tất cả đều phù hợp với đạo đức cùng quy phạm luật pháp, cho nên hẳn cũng không sợ những người trong hoạt động biểu tình này quấy rối.

Chỉ là tinh thần quang minh lỗi lạc này của anh lại khiến Khang Tur Mỹ lâm vào tình trạng thảm hại, làm hại cô phải biến thành con sóc chuột nhỏ hoảng sợ mà tìm một cái hang để chạy trốn.

Tất cả đoàn người biểu tình ủa lên, bọn họ ngăn trở đường đi của Thẩm Nghệ Dạ, mà hấn bị làm phiền cũng không có nổi nóng, cũng không giống như các chính trị gia tìm đường khác để đi. Ngược lại, hấn dừng bước đứng ở bên đường, tính toán làm sao đối phó với cái đoàn thể bảo vệ môi trường đáng ghét này.

“Trước tiên xin hỏi các vị có biết quy trình lấy da thú của chúng tôi như thế nào không, nếu có biết mong các vị trở về suy nghĩ xem buổi kháng nghị hôm nay liệu có ý nghĩa sao?.” Đối mặt với một nhóm người đang vây quanh, hấn không chỗ nào tỏ ra sợ hãi, nói tới nói lui nói rất chuẩn xác, đạo lý rõ ràng.

“Coi như là sản phẩm hợp pháp, nhưng là vì một bộ y phục sẽ phải giết nhiều động vật như vậy, cũng quá tàn nhẫn, nói thì hay lắm sao không tính thử, ước chừng cũng phải 450 con sóc chuột mới có thể làm một cái áo khoác lông sóc, hy sinh nhiều động vật như vậy chỉ đổi lấy một người hư vinh, như vậy đúng không?” Từ Chiêu Đệ trực tiếp chỉ trích hấn, còn gọi Khang Tư Mỹ đang tìm cách lẩn trốn thật xa đến. “Tới đây, khiến vị tiên sinh này nhìn một chút con sóc chuột là một loại động vật đáng yêu cỡ nào, chúng ta ngay mặt hỏi hấn, hỏi hấn như thế nào xuống tay được, tàn sát nhiều động vật như vậy!”

Bị gọi đến, cả người Khang Tư Mỹ hoàn toàn trở thành đàn độn, cô cho là cô đội lên đầu mặt nạ hình con sóc, ẩn núp ở trong đám người là có thể chờ đến khi cuộc kháng nghị kia kết thúc, ai biết được Từ Chiêu Đệ trực tiếp gọi tên, không phải là đem cô từ nơi ẩn trốn đơn giản chỉ cần bắt cô ra ngoài ánh sáng sao, để cho cô cùng Thẩm Nghệ Dạ làm loại thứ nhất tiếp xúc.

Chỉ thấy con sóc nhỏ này đầu cúi thật thấp, vai cúi xuống, bước đi thất tha thất thểu, không nhìn ra có bất kỳ tư thế hùng hồn nào.

“Người mở to mắt nhìn kỹ một chút, phải làm một cái áo khoác ngoài lông sóc nhất định phải dùng 450 sinh mệnh, người xem một chút, động vật đáng yêu như vậy, một sinh vật nhỏ bé linh hoạt khéo léo như vậy, người nhẫn tâm sát hại chỉ để thỏa mãn nhà thiết kế cùng với một số khách hàng ít ỏi sao?” Từ Chiêu Đệ vô cùng đau đớn mà nói.

Từ Chiêu Đệ nói xong, phía dưới đoàn người đồng loạt phụ họa, có người hô to, có người kêu la, mọi người tâm tình sôi trào, sục sôi, duy nhất cùng với những người khác bất đồng là con sóc nhỏ kia.

Cô có vẻ cực kỳ bất an, không cách nào dung nhập vào đám người, đừng nói là Từ Chiêu Đệ phát hiện ra, ngay cả Thẩm Nghệ Dạ cũng phát giác con

sóc này giống như không phải theo chân bọn họ cùng cổ động.

Với sức quan sát bén nhạy của hấn, hấn liền nhìn xuống trang phục phía dưới của người đội mặt nạ con sóc này, hấn phát hiện trang phục này giống của Khang Tư Mỹ như đúc, bằng vào điểm này hấn liền lớn mật phỏng đoán người dưới mặt nạ này chẳng lẽ chính là Khang Tư Mỹ?!

“Nói chuyện nha, kháng nghị chính là muốn nói ra mục đích hoạt động của chúng ta, lớn mật nói ra bất mãn của cậu, nói ra sóc con là bị sát hại như thế nào, như thế nào bị những người hám lợi gian thương giết hại a!” Từ Chiêu Đệ phát giác ra cô rất khác thường, thế nào giống một cái cọc gỗ cổ hòng cũng không thốt một tiếng?

Bị buộc đến góc tường Khang Tư Mỹ vì không muốn làm cho làm cho ai căm giận, không thể làm gì khác hơn là lấy dũng khí ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Thẩm Nghệ Dạ.

“Tôi... Tôi đây...” Khi ngay mặt nghênh hướng tới anh thì cô liền hô hấp dồn dập, căn bản liền cả một câu đầy đủ đều nói không ra được.

Khi cô mở miệng nói chữ “Tôi” chữ này sau khi nói ra khỏi miệng, lập tức bị Thẩm Nghệ Dạ thính tai nghe ra đầu mối.

Di? Thanh âm này còn rất quen thuộc, phảng phất mấy phút trước còn loáng thoáng quanh quẩn ở bên tai của hấn.

“Nói nha, Tư Mỹ, cậu tại sao không nói?” Từ Chiêu Đệ ở một bên cổ vũ, không nghĩ tới thúc giục này lại đem tên Khang Tư Mỹ nói ra.

Người cô lập tức hóa đá. Thôi coi như xong, thế là lộ rồi, lộ hết rồi, cái này rõ ràng chính là nói cho Thẩm Nghệ Dạ người đang đội mặt nạ con sóc chính là cô, cố ý cùng hấn đối nghịch đúng là người vừa mới rời đi không bao lâu, nói có chuyện gấp muốn làm.

“Tư Mỹ?!” Thẩm Nghệ Dạ tâm hỏa nổi lên, thì ra là trong miệng cô nói việc gấp chính là vội vã tới vạch trần hấn cùng đối nghịch với hấn.

Giờ phút này không đi thì đợi đến bao giờ, nếu là bây giờ trước mặt quần chúng hạ mặt nạ xuống (*mũ trùm đầu hình con sóc*), đến lúc đó lập tức phải đối mặt hai người, đối với cô mà nói hai người này đều vô cùng quan trọng, cô nên như thế nào tự xử?

36 kẻ chạy là thượng sách.

Cô xoay người chạy nhanh, chỉ cần nhìn người đang đội cái mũ trùm đầu nặng trĩu kia hết sức chạy thoát, Thẩm Nghệ Dạ không cần đoán liền biết được người bên trong nhất định là Khang Tư Mỹ, loại có tật giết mình, còn có thể không đánh đã khai, ngoài cô ra còn có ai có hành động như vậy?

“Tư Mỹ, có lời gì có thể từ từ nói, ngu ngốc! Trên đường xe nhiều, không nên chạy loạn như vậy!” Thẩm Nghệ Dạ ở phía sau gọi, nhưng đằng trước con “sóc chuột” có thể là then không dám gặp người, cho nên đâu để ý người ở phía sau kêu la cái gì, chạy trước hăn nói!

Chỉ thấy một con “sóc chuột” xuyên qua dòng xe, chạy nhanh qua đường, đúng lúc này lại là thời gian tan ca, trên đường sóng người mãnh liệt, mọi người còn tưởng rằng Đài Loan cũng có công viên Disneyland, lại có nhân viên đội mũ động vật chạy trên đường lớn?

Mà ở phía sau Thẩm Nghệ Dạ tận lực đuổi theo không biết được Khang Tư Mỹ chạy lại nhanh như vậy, nhìn cô ồm tong teo, toàn thân không có mấy cân thịt, lại có thể chạy đi như bay như vậy.

♥ Edit bởi VyYen9x @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) ♥

Cuối cùng Khang Tư Mỹ không còn lựa chọn nào khác chạy vào trạm xe điện ngầm, cô vẫn đội trên đầu cái mũ con sóc, chắc hẳn phải khiến cho người trong sân ga chú ý.

“Tiền lẻ... Tiền lẻ...” Khang Tư Mỹ sờ sờ túi, cố gắng tìm tiền lẻ để đi vào trạm xe điện ngầm.

Tìm một lúc rồi cuộc cô cũng tìm được hai đồng 10 xu.

Cô vội vàng nhét vào máy bán vé, lấy vé chạy vào trạm xe điện ngầm.

Sau khi Thẩm Nghệ Dạ chạy tới bởi vì chưa từng đi tàu điện ngầm, cho nên phải mất một lúc mới đổi được tiền lẻ mua vé, vội vã tiến vào tàu điện ngầm.

Muốn tìm một người trong khuôn viên lớn như vậy thật khó khăn, cũng may mục tiêu rõ ràng như vậy, mọi người cũng sẽ không nhìn được tò mò mà nhìn cô, cho nên bất kể Khang Tư Mỹ dù có trốn thế nào, cũng là không chạy khỏi mắt của hăn.

“Khang Tư Mỹ, với cái đầu con sóc nặng như vậy, em còn có thể chạy đến đâu đây?” Thẩm Nghệ Dạ từ từ đến gần cô, lúc này có một chuyến tàu điện ngầm đúng lúc lái tới, cô nắm lấy cơ hội trước tiên lên xe hãy nói.

Chỉ là cô làm như vậy, không thể nghi ngờ là vào ngõ cụt, khi đám người nối đuôi đi vào phía sau xe, cô càng giống như con chim trong lồng, bất kể cô trốn thế nào, trừ phi nhảy khỏi xe, nếu không thì không còn đường lui rồi.

Ở trên tàu điện ngầm cô lại nhớ đến, lúc trước cũng là ở trên tàu điện ngầm cô đã gặp đám người Phan Đình, nhưng lúc đó chỉ có cô và ba người kia, mà bây giờ trừ Thẩm Nghệ Dạ bên ngoài, còn có rất nhiều hành khách, bọn họ đều mang ánh mắt tò mò mãnh liệt nhìn cô.

Cô vẫn hướng góc buồng xe cho người lại, cô lại đến nửa điểm đường lui cũng không có, mới biết mình chỉ có thể ngồi chờ chết, có biến thành sóc chuột cũng không thể chạy ra ngoài.

“Em con sóc nhỏ này còn muốn chạy đến nơi nào đây?”

Hắn vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ vào cái đầu con sóc nhỏ kia rõ ràng là chạy không ra khỏi lòng bàn tay của hắn, còn nhất định chạy cho hắn đuổi theo, thật không biết cô đầu đưa rớt cuộc đang suy nghĩ gì.

Cô không lên tiếng, đầu thủy chung cúi thật thấp, giống như là một con sóc đang sám hối.

“Bỏ cái mũ trùm đầu này xuống đi, đợi lâu như vậy lại chạy xa như thế, không sợ nóng đến hư đầu sao?” Hắn chủ động muốn thay cô cởi cái mũ trùm đầu xuống, nhưng cô lại thà mang như vậy, có thể thấy được cô là thẹn với hắn, không dám nhìn hắn.

“Anh đã biết em là ai, em không để cho anh đem cái mũ trùm đầu bỏ xuống, anh thật sự sẽ tức giận!” Nhìn cô chạy trốn mồ hôi đầy người, cũng không sợ nóng chết.

Nghe Thẩm Nghệ Dạ không ngừng thuyết phục, Khang Tư Mỹ để cho hắn giúp một tay cởi cái mũ trùm đầu này xuống, vừa lấy xuống chỉ thấy mặt cô đầy mồ hôi, tóc lộn xộn, bộ dạng giống như mới từ trong nước ngoi lên.

“Thì ra là chuyện em vội vã muốn đuổi đi làm chính là trợ giúp những người bảo vệ môi trường cùng anh đối nghịch, có phải hay không?” Trong tàu điện ngầm lúc này có rất nhiều người, chỉ là mọi người cảm thấy hai người đang nói chuyện kia không khí tỏa ra lạnh như băng, khiến mọi người chỉ dám len lén liếc nhìn, không dám ngay mặt nhìn thẳng.

Biết rõ cái vấn đề này cô rất khó nói cho ra miệng, anh tại sao còn phải hỏi?

Chẳng lẽ anh không biết cô chính là không tiếc cái mạng già mà học mạng chạy trốn, nguyên nhân không phải anh đã biết sao?

Nếu là chuyện có thể giải thích một cách rõ ràng, cô cũng không cần phải khiến mình chật vật như vậy, đầu đội mũ trùm đầu buồn cười như vậy chạy đến tàu điện ngầm, thật giống như một người trong gánh xiếc không kịp tháo trang phục biểu diễn ra vậy, thật là mất hết cả mặt mũi!

“Em hiểu được làm như vậy rất quá đáng, nếu như nói lời giải thích vừa thú vị vừa dài, anh lại phải kiên nhẫn nghe, anh mắng chửi đi, mắng em là gió chiều nào theo chiều đó, mắng em là Chương Môn Nhân phái đưa hấu, mắng em cái gì em cũng nhận, chỉ cần trong lòng anh có thể thoải mái, thích mắng kiểu gì đều được.” Cô nhận, dù sao ông trời chính là muốn để cho cô thua ở nơi này, nếu như nhất định thay mình cố gắng tìm cách giải thích, sợ rằng chỉ biết bị nói thành là già mồn át lẽ phải.

“Không, anh muốn nghe em giải thích, bất kể em phải nói bao lâu, anh đều sẽ kiên nhẫn nghe.” Nữ nhân này bản tính không hư, không phải là cái loại người trong ngoài không đồng nhất.

Xe vừa dừng lại, đám người vừa đứng dần tản đi, Thẩm Nghệ Dạ cầm khăn tay giúp cô lau đi mồ hôi trên đầu, hần muốn nghe cô từ từ nói, mà cô lại mau nói, nói càng nhanh nội dung càng rải rác, càng nghe càng không hiểu cô đang nói cái gì —

“Em chính là cá đại “Bắc bảy” (*cá bảy sắc*), em còn nhớ lúc em còn nhỏ, người ta muốn em làm cái gì em cảm thấy được là em liền đi làm, nhưng là càng về sau càng nhận thức ban đầu toàn bộ không giống nhau, nếu là lần này em theo học tỷ làm hoạt động biểu tình mà biết rõ nội dung của nó, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy... Khụ khụ...” Như một tiểu nữ sinh thân bất do kỷ, đôi mắt hai người quan trọng giống nhau, cô bị làm khó đến muốn đập đầu vào tường giải thoát.

Thẩm Nghệ Dạ nhìn cô vừa nói vừa ho, hết sức muốn đem lời giải thích nói cho rõ ràng, mắt thấy cũng đã tới trạm cuối, nhưng cứ như là đàn gảy tai trâu, trọng điểm là cái gì hần một chút cũng không hiểu được.

“Em đừng vội, có lời gì từ từ nói.” Hần nghe đã năm phút đồng hồ còn không hiểu được trọng điểm ở đâu.

Xe đã tới Phủ Thị Chính, Thẩm Nghệ Dạ dẫn theo cô xuống xe, đầu tiên

hắn phải giúp cô mua thêm một bộ quần áo mới, trong quá chạy trốn trình, cô mồ hôi chảy đầy người, y phục cơ hồ cũng muốn ướt đầm, vì sợ cô bị cảm lạnh, hắn nghĩ giúp cô thay một bộ trang phục sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn mang cô đến cửa hàng Tân Quang, bên trong bán đều là hàng hiệu hạng sang, mà Khang Tư Mỹ đối với lâu một có những cửa hàng chuyên kinh doanh hàng hiệu, lâu hai có những tiệm trang sức tinh phẩm, thậm chí nhân viên bán hàng ở đó, họ làm ở phòng nào đứng chỗ nào, cô đều rõ như bàn tay.

Bởi vì đối với cô mà nói, trước kia cô chính là phá gia, mới có thể đem mình làm cho thảm như vậy, hiện tại những cửa hàng này đã bị cô cự tuyệt lui tới, đã có hơn mấy tháng cô đều giống như Đại Vũ, đi qua cửa mà không nhìn vào, chứ nói chi là đi vào shopping.

“Thế nào, em không vội thay bộ quần áo đã ướt sũng này, đến lúc đó bị cảm thì làm sao?”

Từ trong ánh mắt của cô hắn thấy sự do dự cùng chần chờ, trước mắt tòa hào hoa cao vút Tân Quang này giống như là rắn độc mãnh thú, khiến Khang Tư Mỹ phải dừng lại, hoàn toàn không dám tiến về phía trước một bước, hắn nghĩ không thông, nơi này chính là đại đa số phụ nữ đều yêu thích đi shopping, ước gì cuồng nhiệt mà mua sắm một phen, thế nào cô lại lẳng lặng đứng ở cửa tiệm, một chút cũng không có kích động muốn đi vào bên trong?

“Có phải hay không quên mang ví tiền, đừng lo lắng, anh chỗ này có tiền, đi thôi!” Thẩm Nghệ Dạ cho là cô không có mang tiền, nhưng cũng không phải bởi vì nguyên nhân này.

“Chúng ta... Chúng ta đi đến cửa hàng con ếch có hai dấu chân mua có được hay không?” Cô đang phải liệu cơm gắp mắm, tăng thu giảm chi, không thể giống như Thẩm Nghệ Dạ, giống như mình là mỏ vàng, không bao giờ lo thiếu tiền.

“Không cần tiết kiệm tiền cho anh như vậy, coi như cho tới bây giờ, em còn chưa có giải thích cho anh rõ ràng tại sao em muốn đánh cờ đỏ phản cờ đỏ, len lén đi giúp học tử của em để đổi nghịch với anh, nhưng mua cho em một bộ trang phục hẳn hoi, phần năng lực này anh là tuyệt đối có.”

Thật ra thì Thẩm Nghệ Dạ ở trong lòng đã sớm tha thứ cho cô, hắn tuyệt đối tin tưởng cô không phải người xấu, hơn nữa một khi chân tướng bại lộ, lý do kia nhất định là hắn có khả năng tiếp nhận.

Trên thế giới này, có quá nhiều chuyện thần quỷ xui khiến, nếu như mỗi sự kiện hần cũng tính toán chi li, ruột gà thử bụng, phiền não của hần khẳng định thành một đống lớn, sớm lây được chứng sâu muộn.

Khang Tư Mỹ lại hết sức kiên quyết, nếu như cô yêu Thẩm Nghệ Dạ, nên thay anh suy nghĩ, coi như anh kiếm tiền giống như in tiền, vậy thì thế nào? Dù sao đó là tiền của anh, không phải là của mình, không thể nào tiêu xài lãng phí được, như vậy cùng với cô ngày trước tiêu xài xa xỉ vô độ lại có cái gì khác biệt?

“Em cảm thấy mặc áo lông bình thường, quần rộng thùng thình khi vận động cũng rất thư thái, anh đừng ép em mặc những thứ đắt tiền kia, hơn nữa trang phục không phải chỉ cần đẹp mắt, có phải hay không một chút ý nghĩa cũng không có?”

Trước mắt những nhãn hiệu thời trang kia, đối với cô một chút lực hút cũng không có, cô hiểu phản phác chết đạo lý, cho dù công việc bây giờ phải thường thường đụng phải những trang phục cao cấp này, nhưng cô không bao giờ động lòng nữa, bởi vì từ nơi này, khiến cô thật sâu hiểu được có một thứ so với bất kỳ đồ vật gì bên trong này cũng còn có giá trị hơn, đó chính là tình yêu.

“Được rồi, liền nghe em.” Hần đối với cô lại thêm vài phần kính trọng, một cô gái đứng trước các trang phục hàng hiệu mà tuyệt đối không động lòng, nữ nhân này ở trong cảm nhận của hần lại càng tăng thêm phân!

Đi vào cửa hàng con ếch có hai dấu chân, Khang Tư Mỹ chọn một chiếc quần màu lam đậm, và một áo len cao cổ màu trắng, ở trước gương nàng hài lòng cười. Thì ra là chất phác cũng là một loại mỹ, cô bây giờ ít đi hư vinh, nhiều thanh nhã, xem ra cũng không kém so với trước kia, ngược lại mang phong cách phóng khoáng, thực tế hơn.

Thay bộ đồ mới Khang Tư Mỹ ở trong mắt Thẩm Nghệ Dạ đã mang một hương vị mới, áo len màu trắng cho thấy cô hồn nhiên, cá tính cởi mở, kết hợp với quần màu lam đậm lại khiến cô giống một nữ sinh hoạt bát đáng yêu.

Đầu tóc gọn gàng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn rất hợp với cô, nếu không phải là đang ở nơi công cộng, hần thật muốn ôm cô vào lòng càng không ngừng muốn hôn cô.

Oa, hai món này cộng vào có một ngàn hai, vẫn chưa tới một phần mười

của Chanel mà mình mua trước kia. Suy nghĩ một chút quá khứ mình thật là điên rồi, đi mua một bộ y phục hơn vạn đồng mà cũng chẳng đẹp mắt hơn bộ này.

Khi Thẩm Nghệ Dạ muốn xuất ra thẻ tín dụng thay cô trả tiền thì cô rất nhanh vọt tới trước quầy đem thẻ tín dụng của anh ngăn lại, sau đó lập tức móc bóp ra, dùng tiền mặt tới trả tiền.

“Cũng chỉ có một ngàn hai, không thể để cho anh biểu hiện sao?”

“Cái quán nhỏ này em có thể tự lo được, còn quán lớn hơn...” cô suy nghĩ một chút, cười ngọt ngào nói: “Em có thể thanh toán được, hiện tại, muốn mua đồ gì thì tiêu tiền của mình là thích nhất.”

“Em không có thẻ tín dụng để mua đồ hay sao?” Hấn chú ý đến trong bao da của cô một tấm thẻ cũng không có.

“Đã cắt toàn bộ, dùng tiền mặt mua mới có thể cảm thấy đau lòng, biết đau lòng rồi sẽ muốn tiết kiệm tiền, nếu là dùng thẻ tín dụng, mua bao nhiêu nhưng mà cũng chỉ là một vài con mắt, ký hóa đơn, hời hợt, đến lúc đó nợ nần chồng chất thật mệt mỏi, đợi đến khi phải trả khoản lúc đó nhất định chỉ còn cách ngồi khóc.” Đây chính kinh nghiệm mà Khang đại tiểu thư rút ra được, cô đau điếng người, công món nợ sống qua ngày, thật là thống khổ a!

Thân là một nhà thiết kế thời trang còn có thể như vậy rửa sạch, không để dính bụi, tuyệt không bị màu sắc rực rỡ thế giới đầu độc, điểm này đúng là đáng quý, lấy cô làm lão bà còn sợ tiền tài không lấy được? Gia tộc không cách nào thịnh vượng?

“Được rồi, nếu em không cho anh có cơ hội thể hiện, như vậy đi, em vẫn còn thiếu anh một lời giải thích, em phải mời anh ăn cái gì, sau đó sẽ từ từ đem tất cả nói rõ, như vậy không quá mức chứ?” Làm thế nào, hấn càng ngày càng thích cùng ở một chỗ với cô rồi, nhìn cô nói một đồng lớn lạc đề còn nói mãi không tới trọng điểm, thế nhưng lại khiến cho tâm tình cực kỳ tốt?

“Ăn cơm?” Má ơi, anh không phải đều là ăn các loại thức ăn như vây cá cao cấp chứ chứ?

“Chỉ là món cơm rang trứng không đến nỗi khiến em sắc mặt biến thành khó nhìn như vậy chứ?”

“Cơm rang trứng?”

“Lại thêm một chén canh.”

“Bao nhiêu đó vẫn trong phạm vi cho phép của em” Cô tính toán tỉ mỉ nói.

“Vậy còn chờ gì, hiện tại liền đi thôi!” Thẩm Nghệ Dạ cười nói, kéo tay của cô chuẩn bị cùng đi ăn, bữa ăn này giống như là lần hẹn hò đầu tiên “Bữa ăn tối lãng mạn”.

Chương 10

Buổi tối hôm đó bọn họ ở quán cơm bình dân bắt đầu cuộc hẹn hò đầu tiên.

Khang Tư Mỹ vẫn đang thao thao bất tuyệt giải thích cô tại sao lại đi giúp học tử căn chân sau của hắn, mặc dù cô nói rất nhiều, Thẩm Nghệ Dạ lại cảm thấy tất cả đều không quan trọng, dù thế nào đi nữa hắn từ những câu nói không đầu không đuôi của cô cũng tìm ra được một chút đầu mối, biết được cô là bởi vì không thể làm người nói lời không giữ lời, cho nên mới phải bắt đắc dĩ làm người hai mặt, đi giúp học tử, chỉ là cô nói, cô có đội lên đầu khăn trùm đầu con sóc chuột, coi là còn có lương tâm, xử cô cái án treo không quá đáng đi!

“Không được, bản án còn rất nhiều điểm nghi vấn, không thể phán án treo được.” Hắn mới không thể để cho cô dễ dàng nhẹ nhõm vượt qua kiểm tra như vậy.

“Còn có nghi vấn gì, em không phải đã nói hết cho anh rồi sao?” Thật là đáng sợ, đàn ông nếu là nghiêm túc tính nợ cũ, khí thế kia cũng là thật hù dọa người.

“Ngày hôm qua ở hiệu sách...” Ha ha, nhắc nhở đủ rõ ràng rồi chứ?

“Hiệu sách?” Khang Tư Mỹ gật gù cái đầu, cố làm vẻ suy tư.

“Sau khi anh tỏ tình, em đã làm chuyện gì?” Lời nói đủ sáng tỏ chứ?

“Em làm gì...” Cô dùng chiếc đũa bới đồ ăn trong chén, khi ánh mắt lần nữa ngẩng lên nhìn anh, cô hỏi: “Có muốn ăn măng hay không, em rất thích ăn măng nhồi thịt, ông chủ...”

“Khang Tư Mỹ...” Cô luôn như vậy, luôn dùng chiêu “Nói lảng ra chuyện khác”, Thẩm Nghệ Dạ đã được lĩnh giáo rồi, tuyệt không thể để cho cô giở ra chiêu cũ.

“Được, em nói, dù sao nói xong, anh sẽ bởi vì cái dạng này của em mà không yêu thích em, em cũng vậy nhận!” Nên đến sẽ đến, cô tránh cũng tránh không được.

Cô tin tưởng cái nghi vấn này sẽ cả đời đi theo Thẩm Nghệ Dạ, chỉ cần cô một ngày không đem chuyện nói cho rõ ràng, giữa bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ

tồn tại vương mắc.

“Em ban đầu là đề ý tiền của anh, mà không phải người của anh?” khi cô còn chưa kịp mở miệng trước, anh mở miệng nói trước.

“Thảm Nghệ Dạ!”

“Em thế nào, làm chi mà kinh ngạc vậy?”

“Anh là coi bói đó hả, rất chính xác đó!” Nam nhân này chỗ lợi hại không khỏi cũng quá nhiều đi!

Trên mặt hắn không có gì biểu tình quá lớn, sớm đoán được điểm này, tin tưởng chỉ cần là có thân phận, có địa vị, bên cạnh đều không thiếu nữ nhân muốn câu rùa vàng.

“Cứ như vậy mà thôi?” Hắn giương cao âm lượng.

“Nha bằng không thì như thế nào! Như vậy còn không coi là nghiêm trọng? Em là nghe lời tỏ tình chân thành của anh, sợ anh bị thương tổn, anh còn dùng cái giọng điệu khinh thường đó?” Thật là xấu số, cô đem chân tâm của mình nói hết cho anh, nhưng anh đây? Giống như bị con muỗi cắn một cái, không có gì lớn sao!

“Em bây giờ hiện tại thế nào?”

“Hiện tại em đang ngồi ở đây ăn cơm với anh nha...” Nhìn anh xì mặt, cô tại chỗ bồi tội. “Được rồi, em đứng đắn một chút, em hiện tại...” cô còn nhìn vòng quanh bốn phía một cái, chỉ là động tác này ngược lại càng thêm hiếu kỳ của người khác.

“Như thế nào?”

“Em hiện tại...” cô vẫn còn chú ý người bên cạnh, đặc biệt là hai bàn ngồi bên cạnh.

“Thừa nước đục thả câu em đang cố tình kéo dài thời gian sao?”

Cô ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý bảo anh đem lỗ tai lại gần cô.

“Bây giờ là thật sự... Yêu anh!” Tựa như con muỗi ong ong gọi, căn bản là không nghe được cô đang nói cái gì.

“Em cơm cũng đã ăn, thế nào còn không có hơi sức như vậy? Nói to hơn một chút được không?” Thật ra thì hắn đã nghe được, chỉ là tiếng quá nhỏ, một chút cũng chưa đã ghiền.

“Em hiện tại rất thích anh!” Xi, anh là tai điếc sao? Thế nào mặt ngây ngây ngô ngô?

“Vẫn không đủ lớn, nói to thêm một chút nữa!”

“Em hiện tại rất thích anh, nếu không anh muốn em phải làm thế nào!” Cô gào thét ra tiếng, tất cả mọi người trong tiệm bát đĩa đều dừng lại, còn có người đang nuốt trứng trong miệng, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Mọi người kinh ngạc, toàn bộ lực chú ý hướng hai người tập trung.

“Trời ạ, liền người bên ngoài đợi xe buýt cũng nghe được!”

Mặt cô đỏ bừng, đầu cúi thấp không đến được, anh cố tình khiến cô ấy phải xấu hổ, không biết da mặt cô mỏng sao.

Mà vì câu nói “Rất thích anh” nói to đến nỗi chủ quán cũng nghe thấy được, cho nên bữa ăn tối đầu tiên bọn họ được giảm 8%, khiến Khang Tư Mỹ rất đắc chí, mặc dù tiết kiệm không có mười mấy đồng, nhưng vẫn là cảm thấy kiếm được.

Sau khi ăn xong, Thẩm Nghệ Dạ đưa cô trở về, ở trên xe mặt của anh luôn bảo trì mỉm cười, khiến cô không thể tin được khi mình nói ra lời chân thật, anh chẳng những không có xem thường cô, đề phòng cô, ngược lại đối với cô tốt hơn, là anh quá độ lượng, hay là anh căn bản cảm thấy việc này không là gì cả?

“Anh... anh như vậy sẽ làm em băn khoăn hơn, em nói ban đầu là bởi vì nghĩ biện pháp muốn đào tiền của anh, giúp em trả nợ thẻ cùng khoản vay, làm sao anh còn có thể cười thành ra như vậy? Đây... Đây không giống như là một người bình thường, anh biết mình làm gì chứ?”

Thẩm Nghệ Dạ nhìn cô còn là một lòng treo ở giữa không trung, hoàn toàn không có dấu hiệu buông lỏng, nhất định cho là anh đang cùng cô giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, có lẽ là không muốn làm cho cô mất mặt, sau đó sẽ từ từ cùng cô xa lánh, càng ngày càng nhạt...

“Đây là bởi vì... bởi vì anh rất quan tâm đến ấn tượng đầu tiên, em cho anh ấn tượng đầu tiên quá sâu sắc rồi, ngày đó ở sân bay, em thấy việc nghĩa mà hăng hái làm, anh tin tưởng tuyệt đối là phát ra từ nội tâm, một cô gái có nội tâm đẹp như thế, anh không tin em sẽ có tâm địa xấu xa như vậy được.” Hắn không phải ngu ngốc, hắn có mắt, biết quan sát người.

“A, thật sự là như vậy, ngộ nhớ chuyện xảy ra ngày đó, là do em dụ dỗ tiểu nam sinh làm chuyện xấu, rồi sau đó em nói em là thật lòng thật ý yêu anh, anh sẽ tin sao?” Cô hỏi cái vấn đề không giải thích được.

Nhìn cô một cái, hần tự tin nói: “Tin.”

“Trời ạ, anh không phải nói là ấn tượng đầu tiên...”

“Tin mới có quý, nếu là anh biết được em hư hỏng như vậy, tuyệt đối sẽ mời luật sư hạng nhất để nhốt em vào trong ngục cho em ngồi đó mà tỉnh lại, không giam em mười năm tám năm, tuyệt không thả em ra ngoài.” Hần giống như ở hù dọa một đứa trẻ, nghiêm túc nói: “Cho nên hôm nay em nói em yêu anh, anh sẽ coi là thật, ngộ nhớ có một ngày em không yêu anh nữa, anh sẽ...”

“Sẽ không, sẽ không, em đã nói rồi, sẽ không đổi ý”, dọa chết người, thật may là ở điểm này, cô tuyệt đối là nói rõ thật tâm của mình, không một điểm giả dối.

Khi xe sắp về đến nhà trọ Ma Tước, trong đầu Thẩm Nghệ Dạ còn có lời muốn nói, cuối cùng vẫn nên nói cho cô biết.

“Tư Mỹ, thứ năm tuần sau anh phải về New York, anh muốn em cùng anh cùng nhau trở về, anh muốn mang em đi gặp mặt mẹ anh.”

“New York? Chuyển trở lại này, không phải là làm việc luôn tại Đài Loan sao?” Cô vẫn cho là như vậy.

“Anh trở lại lần này chủ yếu là dọn dẹp cục diện rối rắm do chị họ gây ra, còn có show thời trang lần này, suy tính đem sản phẩm của VF phát triển ra toàn cầu, ý định của anh đem bản đồ sự nghiệp phát triển đến châu Âu, dù sao tiêu chuẩn phát triển sản phẩm của VF đều hướng tới phụ nữ châu Âu, về phần khu vực châu Á, anh muốn toàn quyền giao cho chị họ quyết định, anh tin tưởng trải qua chình đốn lần này, chị ấy tuyệt đối có thể một mình đảm đương một phía.” Ngụ ý, khả năng hần ở lại Đài Loan là cực kỳ bé nhỏ.

“VẬY... vậy em với anh trở về New York gặp mẹ anh làm cái gì?” Không có sao lại đi gặp trưởng bối, khẳng định không có đơn thuần như vậy.

“Anh muốn để cho mẹ anh thích em, sau đó anh muốn em theo anh sống ở New York.”

Lời ít mà ý nhiều.

Người thông minh một chút vừa nghe cũng biết, coi như đầu óc xoay không

kip, cũng sẽ ý thức được từng từ một trong hàm ý lời nói của đối phương.

“Anh nói là...”

“Anh yêu em, anh muốn cùng em sống trong một mái nhà, anh hi vọng tương lai của anh sẽ có em bên người anh.” Nói đến đây, xe vừa đúng lúc dừng ở trước cửa nhà trọ Ma Tước.

Trong nháy mắt, lỗ tai Khang Tư Mỹ vẫn xuất hiện tiếng kêu ong ong, cô không phải nghe nhầm chứ? Bọn họ hôm nay bày tỏ tình cảm, thừa nhận đối với lẫn nhau có ý tứ, hứng thú, đề tài, cá tính toàn bộ tương đồng, những thứ này đều là sự thật, nhưng... Yêu là cần từ từ nổi lên, cần từ từ ấm lên, lập tức tiến triển đến thành lập gia đình có thể hay không quá nhanh?

“Thời gian chúng ta biết nhau, mặc dù mới mấy ngày, nhưng anh đối với em cảm giác cũng đã sâu thực đáy lòng... Trong tương lai mười năm, anh có thể không được trở lại Đài Loan, công tác của anh trọng tâm sau này cũng sẽ đặt ở Âu Mỹ, nhưng anh tin chắc em chính là người mà anh muốn, mà anh cũng chắc chắn người anh yêu chính là em, đã như vậy cần gì phải lẽ mà lẽ mề?”

Ánh mắt của anh chân thành tha thiết khiến toàn thân Khang Tư Mỹ cũng nóng lên, quyết định này tới quá đột ngột, để cho cô bối rối bàng hoàng không thôi.

Tâm tình của cô nháy mắt chuyển tiếp đột ngột, bởi vì nếu như đáp ứng Thẩm Nghệ Dạ, cứ như vậy cùng anh đến New York, chị em của cô sẽ dùng ánh mắt gì nhìn cô, sẽ cho rằng cô là loại người thấy sắc quên bạn, tìm được chỗ tốt liền đem họ một cước đá văng, ban đầu nói người nào trước gả vào nhà giàu có, sẽ phải đem hết khả năng trợ giúp chị em vẫn còn chịu khổ, nếu cô cứ như vậy bỏ đi, cô làm sao dám trở về Đài Loan, còn phải là người sao?

“Đợi chút... Anh để em suy nghĩ...”

Khi cô mang theo một tâm trạng nặng trĩu đi xuống xe, cổ tay mịn màng lại bị anh nắm chặt, tiếp một tay kia nhanh chóng đưa tới eo của cô, đem lấy cô lần nữa kéo về trong xe.

Anh hôn cô, mãnh liệt mút đôi môi của cô, bàn tay ấm áp không ngừng vuốt ve da thịt mà chưa từng có ai động qua, khiến cô một hồi cảm giác hưng phấn, làm Khang Tư Mỹ cảm giác mình đang mềm yếu mà uơn ướn hòa tan vào, chớp mũi ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, khiến cho

cô có một loại cảm giác ấm áp an tâm, đồng thời lòng của cô cũng vui vẻ.

Nhưng cô lại sợ, càng mê luyến mùi vị trên người anh, lại càng không cách nào tự kiềm chế, cô bị hôn hôn mê, hưng phấn và lại yếu ớt, toàn thân nhiệt năng lấy tốc độ như tia chớp tăng lên, tay của cô cũng trượt ra sau lưng của anh, ở trong đêm rét tham lam hưởng nhiệt độ của người anh, vuốt ve da thịt của anh.

Tại con hẻm nhỏ yên tĩnh, một chiếc xe hơi sang trọng dừng ở trước nhà trọ bình dân, tất nhiên sẽ khiến cho người qua đường chú ý.

Ánh trăng xuyên thấu qua kính chắn gió, mây tia lóe lên ở phương xa, bên trong xe phát ra ca khúc “Have I told you lately that I love you” (???), như ngất như chói lọi ánh trăng biến mất ở chỗ này.

“Tur Mỹ... Anh rất thích rất thích em...”

Thẩm Nghệ Dạ vuốt tóc cô, trần trọc hôn lên đôi môi ướt át đỏ mọng, thăm dò bên trong miệng cô, hấn yêu chết gương mặt cô cùng hình dáng đường cong của cô, ở trên cổ trắng lưu lại chằng chịt dấu hôn, hấn không ngừng vừa ca ngợi cô vừa...

Đang lúc tay của hấn muốn đưa vào trong áo lông, nắm giữ nơi tràn đầy của cô thì Khang Tur Mỹ nhìn thấy bên ngoài xe đang có nhiều cặp mắt tò mò, thưởng thức diễn xuất kích tình của cô cùng Thẩm Nghệ Dạ.

Cô vội vã đẩy Thẩm Nghệ Dạ ra, mà hấn cũng nhận thấy có người xem đang nhìn bọn họ biểu diễn, khi không giống hai khối nam châm tương khắc lại hỏa tốc chia lìa.

“Em đi trước!”

Cô bước xuống xe, hưng tợn và lại thở phì phò nhìn chằm chằm Phan Đình cùng dì Vũ, “Mọi người thật rất quá đáng, nhìn lên người ta...” Cô mắc cỡ cũng không biết nên mở miệng như thế nào, “Thật bị hai người làm cho tức chết!”

Đi ngang qua bên cạnh hai người thì cô không quên nhìn lại Thẩm Nghệ Dạ một cái, mà hấn cũng rất lễ phép tính theo sát Phan Đình cùng dì Vũ chào hỏi, cũng hướng cô làm dấu hiệu gọi điện rồi quay xe rời đi.

“Quá đẹp, hình ảnh kia thật sự là quá đẹp, mình bảo đảm là mình đã xem qua tất cả phim tình cảm, đây là hình ảnh thật nhất, kinh điển nhất...” Phan

Đình đem mọi người trong nhà trọ Ma Tước tập trung đến đại sảnh, dùng hành động sinh động nhất, câu văn hay nhất để diễn tả hình ảnh duy mỹ vừa thấy.

“Ta đây tuyệt đối có thể bảo đảm, cảm giác ngọt ngào kia giống như là Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài...” lời nói của dì Vũ lập tức bị cắt đứt.

“Quá già rồi!” Chị Oanh nói.

“Kia giống như... Romeo cùng Juliette...” Lại bị cắt đứt.

“Bọn họ không phải người ngoại quốc có phải không!” Ngải Chi Duy cảm thấy ví dụ không thỏa đáng, hơn nữa cũng không quá chính xác.

“Vây... Giống như Hạ Tiểu Mỹ cùng Dương Thừa Lâm...”

“Hai đôi đó số tuổi có thể hay không kém quá nhiều!” người còn lại lên tiếng là fan trung thành của phim thần tượng Hách Nhạc Đế.

Dì Vũ nổi giận, “Các người chớ phiền có được hay không, tóm lại chúng ta muốn hảo hảo chúc phúc Tư Mỹ nha...” Hùng hực, tất cả ánh mắt quét về phía Phan Đình.

“Thảm Nghệ Dạ.”

“Đúng, Thảm Nghệ Dạ! Đại Suất Ca, tiền nhiều, gia thế bối cảnh lại tốt, tuổi còn trẻ đã làm lên Phó Tổng Giám Đốc, ông trời đối với Tư Mỹ chúng ta thật tốt, để cho cô ấy tìm được một ông chồng như ý.” Dì Vũ lấy ra sâm banh, rót ra những ly rượu tinh xảo.

“Tư Mỹ, lời của thầy Cáp thực sự linh nghiệm, hần tại một con gà là có thể nhìn ra cháu con này gà... Không, là nhìn ra cháu sẽ có nhân duyên tốt, đến lúc đó nếu là sự việc thành công, đừng quên cấp cho thầy Cáp một đại hồng bao.” Dì Vũ cười đến toe toét, bà phát hiện một bên Ứng thúc giống như khối đầu gỗ, cổ họng nửa tiếng cũng không có, không quên dùng khuỷu tay đẩy đẩy ông, “Thấy khách trọ có tin mừng, thân là chủ cho thuê nhà, ông hảo hảo cũng nói đôi câu nói Cát Tường đi!” Thật chết người, người này rốt cuộc từng có hỉ nộ ái ố à?

Phan Ứng làm động tới khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, “Hạnh phúc phải hảo hảo nắm chặt, về sau nơi này còn là nhà cháu, hoan nghênh cháu tùy thời trở lại.”

“Cậu đương nhiên có thể tùy thời trở lại, Tư Mỹ cũng không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, mới sẽ không gả vào nhà giàu có liền đem bạn bè bỏ

lại, mình hiểu biết rõ cậu ấy về sau nhất định sẽ nghĩ biện pháp mua một gian phòng lân cận, để cho chúng ta thường thường đi qua nhà cậu ấy la cà, cậu nói đúng hay không?” Phan Đình vui mừng vui vẻ, trọng tình trọng nghĩa Khang Tư Mỹ chính là như vậy mới có thể khiến nhiều người dùng chân tâm để đối đãi.

Vừa nói đến này, Khang Tư Mỹ muốn cười cũng không cười được, nghiêm mặt cũng không được, vừa nghĩ tới Thẩm Nghệ Dạ muốn cô thứ năm tuần sau cùng anh trở về New York gặp mặt mẹ anh, lại nghĩ đến những người bạn tốt ở nhà trọ Ma Tước họ luôn hi vọng tương lai sau khi cô gả vào nhà giàu có, còn có thể thường giữ vững liên lạc, cùng nhau lui tới...

Cô thật không biết nên làm sao mở miệng, ngộ nhỡ ở trước mặt mọi người nói cô về sau muốn ở New York định cư, không trở lại, bọn họ sẽ nghĩ sao?

Âm thanh ác ma trong lòng Tư Mỹ lên tiếng: hừ, dù sao thì con người vẫn luôn ích kỷ, cô cũng là người, hành động như vậy cũng là thường tình!

Tục ngữ nói thật hay, nhân bất vi kỷ! Bạn bè có thể làm sao? Lại không thể cho cô vinh hoa phú quý, cô đương nhiên là muốn đi cùng lão công có tiền rồi!

Tình bạn một cân bao nhiêu tiền? Chớ đại dột...

Lúc này thiên sứ trong lòng Tư Mỹ lại nói: ô ô... Tư Mỹ, cô về sau biến thành người của thế giới thượng lưu, có phải thật vậy hay không sẽ không để ý bạn bè? Ngay cả ta cũng cùng nhau phủi sạch...

Trong lòng hai cổ thanh âm đang không ngừng giằng co, mà lại hướng nhìn đoàn người đang cô một lời, ta một câu, mấy loại phản ứng bất đồng, Khang Tư Mỹ thoáng chốc cảm thấy đầu thật là đau, tâm tính thiện lương bị dày vò, tai thật là nhột... Hết lần này đến lần khác mấy người bạn tốt của cô còn đang vì cô mà cao hứng thậm chí bắt đầu nói xằng nói bậy, bên tai không ngừng nhốn nháo...

“Không nên nói nữa!” Cô không nhịn được kêu to ra tiếng, tại chỗ dọa hết mọi người giật mình.

Lúc đó, cả đại sảnh không khí ngưng kết xuống.

“Tư Mỹ, cháu không sao đó chứ? Thế nào?” Di Vũ tiến lên, phát hiện ra sắc mặt cô không tốt, thận trọng mím môi.

“Cháu không thoải mái, cháu lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng, cô chạy thẳng lên lầu.

Tình cùng nghĩa là hai chữ mà cả đời này cô chú trọng nhất, nhưng cũng là bởi vì hai chữ này làm hại cuộc sống của cô vô cùng thâm trọng.

Nghĩ đến ban đầu vì bạn tốt đến ngân hàng vay tiền, kết quả bạn tốt cuốn khoản tiền lên trốn, hại cô phải gánh khoản nợ, lấy đi tình yêu shopping của cô, vì phá sản mà một chút sở thích cũng bị tước đoạt.

Hôm nay, ông trời thương yêu cô, muốn đem một người đàn ông tốt như vậy cho cô, coi như là cô làm người thành công, ông trời có mắt. Cô cũng chắc chắn Thẩm Nghệ Dạ người đàn ông này sau này sẽ đối xử tốt với cô, sẽ thương cô, yêu cô, dĩ nhiên cũng sẽ giúp cô đem toàn bộ món nợ một hơi trả sạch.

Những khoản nợ kia đối với Thẩm Nghệ Dạ mà nói giống như “cửu ngư nhất mao” (*hạt cát trong sa mạc*), căn bản cũng không đau không nhột, song để đi vào cuộc sống của anh cùng anh thành lập gia đình, tương lai cùng chung sống, điều kiện duy nhất cũng là muốn cùng anh định cư lâu dài ở nước ngoài, hơn nữa còn là ở New York một nơi xa xôi như vậy...

A, Ôi trời ơi!!, NEWYORK, cô nhớ cô từng đi qua đó một lần, chỉ là ngồi máy bay mười mấy giờ, nhưng cô không quen cuộc sống ở đó, lại không biết có thể hòa hợp với mẹ của Thẩm Nghệ Dạ hay không, trọng điểm là...

Cô quan tâm vẫn là bạn bè a! Những người bạn cô quen ở quán trọ Ma Tước, mặc dù thời gian chung đụng không lâu, nhưng cô cảm thấy bọn họ tựa như người nhà của mình, theo chân bọn họ chung đụng, lòng của cô luôn tràn đầy ấm áp, để cho cô thoát khỏi cảnh cô đơn cùng trống trải.

Cô hồi tưởng lại lúc thím Thẩm giúp cô đem bữa ăn tối bung tới cho cô, lúc đó khiến cô rất cảm động, ở nơi ngày đông giá rét, có người quan tâm cô như vậy thật giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, rất ấm áp, còn có Phan Đình, dì Vũ, Chi Duy, Nhạc Đế, cùng với nhiều bạn tốt như vậy, cô nếu là nói đi là đi, cô còn có thể coi như là người sao?

Suốt năm ngày, cô đi sớm về trễ, phờ phạc rũ rượi, chỉ có lúc đang làm việc mới miễn cưỡng có thể nặn ra nụ cười, chính là không để cho Thẩm Nghệ Dạ phát hiện ra cô có chỗ không thích hợp, khi anh hỏi thứ năm tuần sau cùng anh trở về New York cô đã chuẩn bị gì chưa cô luôn tìm cách lảng sang chuyện khác hoặc từ chối khéo, chính là chưa cho anh một câu trả lời chắc chắn.

Mà vừa về tới nhà, lại thấy mọi người đối với cô hỏi han ân cần, lần lượt rót trà đưa nước, quan tâm cô cùng Thẩm Nghệ Dạ có phải hay không cãi nhau, còn phân tích một đống lớn đạo lý khi nam nữ chung đụng cho cô nghe, mà cô chỉ là lẳng lẳng nghe, không có quá nhiều ý kiến, bởi vì bọn họ đâu có biết chuyện khiến cô phiền não nguyên nhân chính là bọn họ.

Nhìn lịch trên bàn, đã là thứ ba rồi, hai ngày nay tâm tình của Thẩm Nghệ Dạ cũng không được khá lắm, anh nhất định siêu cấp khó chịu, anh rất hiểu tính cách của cô, thể nào cũng phát hiện ra cô gần đây có biểu hiện kỳ quặc, ngộ nhỡ cô là lựa chọn trầm mặc, quan hệ giữa cô và anh không phải là thêm căng thẳng sao!

Không, không được, cô hiện tại biết mình đã không phải là vì tiền của anh mà yêu anh, trái tim của cô nay đã thuộc về anh, coi như anh hiện tại trên người không có đồng nào, cô đối với anh một phần yêu cũng không giảm.

Có lẽ cô nên chủ động gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết sự thật... cô biết rằng chắc chắn anh bây giờ, nhất định cũng cảm thấy phiền não, cũng đang vì cô mà đoán không ra tâm tư của cô mà trắng đêm mất ngủ...

Khi cô đang muốn gọi cho Thẩm Nghệ Dạ thì điện thoại chợt kêu lên hồi chuông khiến cho cô bị dọa giật cả mình.

Không thể nào, là anh? Hai người có thể ăn ý đến trình độ này sao?

Cô nhấn phím call, không dám nói trước, ngược lại Thẩm Nghệ Dạ lại nói trước khiến cô nghe xong lập tức ngây người —

“Tư Mỹ, bởi vì bên tổng bộ New York tạm thời có hội nghị khẩn cấp, anh cần phải trở về chủ trì, cho nên anh phải đáp chuyến bay sáu giờ rưỡi tối nay về nước Mỹ.” Thanh âm của anh phát ra mang vẻ bất đắc dĩ, không thể không làm như vậy.

“Cái gì?! Tối nay?! Sáu... Sáu giờ rưỡi?” nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rưỡi rồi, tại sao anh bây giờ mới gọi tới? “Anh... anh bây giờ đang ở đâu?”

“Anh đang ở phòng khách vip của sân bay, anh nghĩ anh nên rời đi sớm một chút, dù sao chờ lâu ở nơi này cũng không có ý nghĩa gì.” Trong lời nói tràn đầy ly biệt, cũng nghe được ra anh đã chết tâm, nghĩ thông rồi!

“Cái gì gọi là không có ý nghĩa?! Anh... anh không thể cứ như vậy bỏ đi, em...”

“Em là muốn đi cùng anh sao?” Hấn giọng điệu lạnh lùng, đây là vấn đề hấn đã hỏi mấy ngày nay, tuy nhiên cô nhất quyết giả ngu, tùy tiện trả lời cho qua chuyện.

“Em...”

“Em nói đi!”

Khang Tư Mỹ biết, thời điểm mấu chốt này nếu cô không cho anh một câu trả lời chắc chắn, coi như là khắp thiên hạ có một người đàn ông ực kỳ kiên nhẫn, cũng sẽ không muốn cùng cô sống cảnh nghèo khổ.

Cô đối với anh không cần hoài nghi hết sức rõ ràng đó là yêu, nhưng cô phải cách xa quê quán, rời xa cha mẹ, rời đi bạn bè, liền vì anh mà sang bên kia bờ đại dương, một mình ở nơi xa lạ, như vậy yêu có phải hay không quá ích kỷ?

Nhưng vô luận như thế nào Thẩm Nghệ Dạ đối cô dịu dặt, chăm sóc cho cô, cảm thụ đều là khắc sâu nhất, trong khoảng thời gian này cho cô nên được tư vị ngọt ngào của tình yêu, nhưng cô không thể ích kỷ như vậy!

“Chúc anh... Lên đường thuận buồn xuôi gió.” Cô chỉ có thể nói như vậy.

Tắt điện thoại, một giọt lệ vừa đúng rơi vào màn hình, không bao lâu trong điện thoại di động liền truyền đến tiếng tin nhắn, là tin nhắn nhắc nhở của Phan Đình truyền tới.

Sáu giờ rưỡi đến quán lẩu dê béo, để vui vẻ chia tay anh họ mình đến New York du học, làm ơn đến đúng giờ, không đến cả đời không ai thêm lấy!

Phan Đình thôi, Phan Đình chết tiệt, mời cơm lúc nào không mời, lại cố tình vào lúc này, là như thế nào? Vừa sáu giờ rưỡi, vừa New York, là cố ý làm khó cho cô sao? Còn nói nếu là không tới cả đời sẽ không ai thêm lấy...

Thật là một nữ nhân siêu cấp mồm thôi, chuyện tốt thì không nói, chuyện hư cố tình cũng bị cô nói trúng.

Lúc này điện thoại di động vừa đúng cũng vang lên, vừa nhấn nút nghe liền nghe thấy giọng của Phan Đình.

“Này, có thấy tin nhắn của mình không? Mình nói cho cậu biết, cậu nhất định phải đến, toàn bộ người trong quán trọ cũng sẽ đến, cậu không thể cho mọi người leo cây đó!” Phan Đình nắm chắc nhược điểm của cô mà khích cô, “Không tới bạn bè cũng không cần làm rồi, nghe chưa?”

“Anh họ cậu tại sao lại đi du học? Mà tại sao lại phải du học ở New York? Làm chi lại chọn sáu giờ rưỡi? Có bệnh ah!” Mới vừa gặp biến đổi lớn, người đàn ông mà cô yêu sáu giờ rưỡi sẽ bay về New York, vĩnh viễn cách xa cô, mà bạn tốt lại gọi cô sáu giờ rưỡi đi vui vẻ đưa tiễn người không quen biết đến New York du học?

Trời ạ, đây là cái gì hình phạt của ông trời, nghiêm nghị trừng phạt?

“Cậu... Cậu nhất định, không có sao chứ?”

“Mình dĩ nhiên không sao.” Cô cố gắng trấn định, không để cho bạn tốt biết lòng của cô mới vừa bị đao chém vào ngồn ngang.

“Vậy thì hẹn gặp lại, mình ngày hôm qua có mua một bộ quần áo của VF, đợi mình mặc cho cậu nhìn xem.”

Đô, không đợi cô đáp lời, điện thoại di động lập tức tắt tín hiệu.

VF?!

Còn phải mặc trang phục của VF cho cô nhìn? Là như thế nào, là thấy cô hiền mà bắt nạt sao? Những người này toàn bộ đều không phải là người, nhưng mà...

Nói đi thì nói lại, người ta cũng không biết cô cùng Thẩm Nghệ Dạ sinh chuyện, như vậy bạn tốt cũng không phải là cư xử quá mức.

Lau đi nước mắt, bình phục tâm tình, dùng hai tiếng thời gian còn lại tắm rửa thay một bộ trang phục mới.

Vừa ra đến trước cửa cô tự nói với mình ngàn vạn lần không thể có biểu hiện kích động, bằng không mọi người nhất định sẽ đem tiêu điểm tập trung ở trên người cô, mà cô cũng sẽ phải khóc rả rích ồn ào, như vậy liền rất có lỗi với anh họ của Phan Đình.

Người ta là đi du học ở nước ngoài, nếu bị cô làm cho giống như đang ở trong đám tang, kia thật là đen đủi a!

Nhà trọ trống rỗng, trên cửa còn treo một tấm bảng, phía trên viết hai chữ “Nghỉ ngơi”, Phan Đình nói không sai, tất cả mọi người đều đi, điểm này cô ấy không có hù dọa cô.

Ngồi tàu điện ngầm, đi trên đường đá đỏ, nhìn lệ ảnh song song, tâm tình của cô tựa như những ngày mưa dầm mùa đông, không cách nào nhìn ra mặt trời, cho dù cô ăn mặc phải quang vinh chói lọi, nhưng là lòng của cô cũng

không vinh quang cũng không sáng mắt, cô không biết nên làm sao đây, cô không thể để gương mặt khổ sở này duy trì quá lâu bằng không sẽ làm mất hết hứng thú của mọi người?

Đời này cô luôn nghĩ cho người khác, ngay cả mình thất tình cũng sợ tâm trạng thất tình sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của bạn bè, ai, Khang Tư Mỹ nha Khang Tư Mỹ, cả đời này cô chỉ có thể đi lo cho việc công thôi...

Thấy quán “lẩu dê béo”, cô chân chừ một hồi, cuối cùng mới đẩy cửa vào.

Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, cô tiến về phía gian phòng mọi người đặt, đợi đến cửa vừa mở ra, tràn đầy một bàn người tất cả đều đứng lên vỗ tay nhìn cô, duy nhất ngồi ở ghế chủ vị không có đứng lên... Di? Đó là anh họ của Phan Đình sao?

Không đúng! Là —

“Anh...” Cô nhìn đồng hồ, lại nhìn anh, “chuyến bay... New York... Cái đó đi họp? Chuyến bay sáu giờ rưỡi...” Trời ạ, người nào lại biết cô đang nói cái gì?

“Cũng biết trong lòng cậu có quỷ, ha ha, nếu không phải là mình đủ cơ trí, thông qua Thẩm Phó Tổng Giám Đốc, mình đã không biết cậu là Lâm Đại Ngọc rồi cuộc là có chuyện gì phiền lòng”, Phan Đình hô to một hơi, mấy ngày qua bị Khang Tư Mỹ làm cho cả nhà trọ một mảnh áp suất thấp, hôm nay cuối cùng là xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, ánh rạng đông hiện ra rồi.

Thẩm Nghệ Dạ càng thêm lắc đầu mà nói: “Anh sớm nên nghĩ đến em là một người coi trọng tình nghĩa lên trên hết, cùng em lui tới mấy ngày này, anh nên sớm một chút phát hiện, em đối với bạn bè là cỡ nào tình nghĩa, huống chi chuyện học tử của em vừa mới xảy ra, mà anh lại từ bên trong không nhìn ra đầu mối, nếu không có những người bạn tốt của em, anh sợ anh chẳng những hiểu lầm em, còn có thể làm anh cả đời mất nhân duyên tốt.”

“Vây... Công việc của anh, còn có...”

“Anh hiểu được em muốn nói gì, em sợ cùng anh đến New York sẽ rất khó mà nhìn bạn bè có đúng hay không? Thật ra thì hai ngày nay anh cũng vậy nghĩ qua, nếu như mà anh cùng Tử Yên đổi chỗ, để cho chị ấy đi theo mẹ anh, để cho mẹ anh hảo hảo dạy dỗ chị ấy, có lẽ chị ấy sẽ tiến bộ tương đối mau, mà anh ở tại Đài Loan mà nói, có thể để cho anh tích cực đi phát triển thị trường châu Á. Hừ, anh cũng không tin bên cạnh có một bà xã làm nhà thiết

kế, VF ở châu Á còn có thể không nổi tiếng!”

“Đúng vậy nha, cậu nhìn mình đi, mình rất thích mặc trang phục của VF, chỉ là về sau nếu như do cậu tới thiết kế, mình nghĩ chúng ta nhất định không thể không mặc đồ của VF rồi.” Phan Đình đứng lên khoe bộ đồ mà mình mới mua.

“Thị trường tại châu Á còn phải dựa vào em, xin hỏi em có nguyện ý hay không trợ giúp anh, giúp anh đem thị trường châu Á đoạt lấy?” Hân thâm tình tỏ tình, chân tình kêu gọi.

“Tur Mỹ, cậu phải cố gắng lên, về sau chúng ta đều muốn mặc thiết kế trang phục của cậu đó!” Ngải Chi Duy hướng cô ra dẫu tay cố gắng.

Dì Vũ cũng nói: “Về sau phải cho ta thẻ khách quý, sau đó chuẩn bị chiết khấu nhiều cho ta, nếu không chú Ung của cháu nhất định sẽ than phiền ta, lỗ tai ta nhất định sẽ hồng mất.”

“Tur Mỹ, người ta cũng vì cậu mà muốn chuyển hướng đến Đài Loan phát triển, cậu còn không mau nói, cậu phải biết, hôm nay là trời đầy mây, ẩn đường cậu lại đen như vậy...”

“Nhạc Đế, cậu cầm miệng, ngoan ngoãn ngồi xuống uống nước giải khát!” Phan Đình đem miệng Hách Nhạc Đế bịt lại, lại đem cốc trà đưa cho cô.

“Tur Mỹ, em nguyện ý giúp anh sao?” Thẩm Nghệ Dạ đi tới trước mặt cô, con mắt thâm tình như muốn khắc sâu hình ảnh của cô vào tâm khảm.

Khang Tur Mỹ cũng không nhịn được nữa, cô gào khóc lên, giống như mới vừa bị người nào đánh một cái thật đau vậy, khóc đến hoa lệ đầm lệ.

Cô dùng sức gật đầu đưa tay ra ôm lấy anh, đem anh nhốt thật chặt, mặt của cô chôn ở vai trái của anh, không ngừng nói: “Em nguyện ý, em rất nguyện ý rất rất nguyện ý.”

Trời ạ, cái gì gọi là rất nguyện ý, có phải là cô vui mừng quá mà nói sai!

Nồi lẩu không ngừng tỏa khói, khói lượng lờ lờ mang theo mùi thơm nồng đậm tràn ngập cả phòng ăn, đoàn người liêu chết gọi món, liêu chết ăn, đem tất cả món ăn đắt tiền nhất của quán toàn bộ kêu lên bàn.

Không ai sợ ăn mà phải trả tiền, không ai sợ khi ăn xong không có người tính tiền, không ai sợ khi quét thẻ tháng sau phải trả nợ như thế nào, dù sao... Hắc hắc he he, nghĩ như vậy có thể có chút không đúng, nhưng mà đây là sự

thực, này bốn chị em tốt trong đó một vị phải không sau này sẽ phải xưng hô cô là VF Phó Tổng Giám Đốc phu nhân, còn có một quý công tử giá trị con người vượt qua bảy tỷ Đô-la, có bọn họ, toàn thế giới dù món ăn có đắt thế nào bọn họ cũng ăn được!

Mọi người mòm mẫm ồn ào lên, cùng kêu lên nâng chén, bọn họ phải thừa dịp Thẩm Nghệ Dạ say rượu vội vàng hỏi hắn khi nào muốn đem Khang Tư Mỹ cưới vào cửa, mà Tư Mỹ ở đó giả ngu không để ý, vẫn xấu hổ giả bộ thanh thuần, thật ra thì ở dưới lòng bàn tay của cô đã sớm bị Thẩm Nghệ Dạ nắm thật chặt, bây giờ chỉ chờ ngày cưới hỏi đàng hoàng thôi.

“Thẩm Phó Tổng Giám Đốc, anh nói xem, anh chừng nào thì muốn kết hôn với Tư Mỹ nhà chúng tôi?” Phan Đình thích nhất làm ồn ào lên, nhất là loại này làm gấp đôi chuyện lên.

“Tôi...” Thẩm Nghệ Dạ mới vừa mở miệng liền im lặng, tiếp đó hắn gập người xuống, gõ một tiếng cái trán trực tiếp dán vào mặt bàn.

Uống say!

Trời ạ, thì ra là tửu lượng của hắn cũng không tốt...

Khang Tư Mỹ thoải mái o o nhìn mọi người, cái này kêu là dục tốc tật bất đạt, ăn mau lấy chén bẻ, nhìn, hỏi không ra tới đi!

Chỉ là không sao, dưới đáy bàn Thẩm Nghệ Dạ tay kia vẫn còn nắm thật chặt cô, phần hạnh phúc cùng ngọt ngào do nơi này xác định được đi ra, không nghĩ tới nam nhân này uống say vẫn phải cầm tay cô thật chặt như vậy, thật là hạnh phúc a!

Đoàn người ba chân bốn cẳng giúp Thẩm Nghệ Dạ lau mặt, giúp uống giải rượu, đợi đến hắn thoáng thanh tỉnh sau không ai dám rót rượu cho hắn nữa, Khang Tư Mỹ nhìn mọi người bằng một ánh mắt đầy sát khí, bọn họ biết nếu ai dám rót cho hắn giọt rượu, cô nhất định sẽ đem đôi phương giết đến không lưu lại mảnh giáp.

Hô, rốt cuộc an tĩnh lại, dù sao không cần hỏi cũng không còn quan hệ, này VF Phó Tổng Giám Đốc phu nhân, cô đã là nắm chắc, sau này đã là người giàu có, còn để ý cảnh rìa cảnh cuối làm cái gì?

Cô vĩnh viễn tin tưởng ông trời thương người tốt, giống như cô đối với bạn bè tốt như vậy, bạn thưởng cho cô một ông xã tốt như vậy. Mọi người nói có đúng không?

HẾT TRỌN BỘ